

Giới thiệu Thoát Khỏi Cổ Cháp Cuồng Độc Chiếm Dục

Thể loại: Ngôn tình, hiện đại, showbiz, HE

Tình trạng bản gốc: Hoàn - 81 chương

Tình trạng edit: On_going

Editor: MyMeap

Vấn án 1:

Tường Thoả bị tai nạn giao thông, may mắn không chết, cũng không trọng thương, cơ thể nguyên vẹn, chỉ có điều tình tiết thường thấy trong các phim truyền hình: mất trí nhớ, lại ứng vào người cô.

Cô mất đi mười năm kí ức, chỉ nhớ về thời gian trước, chính là lúc cô là một học sinh vũ đạo chưa biết gì.

Thế nhưng hiện giờ người ta nói cô là Ảnh hậu, không chỉ vậy còn có một chỗ dựa thần bí.

Một lần sự kiện, truyền thông gương dao gương súng hỏi: "Cô thật sự chia tay với Phó tiên sinh sao?"

Tường Thoả mặt đầy dấu chấm hỏi: "Xin hỏi phó tiên sinh là ai?"

Cánh truyền thông ở đây đều yên lặng, rất ăn ý mà không nhắc đến chỗ dựa sau lưng của cô

Hậu trường.

Phó Úy Tư cắn điều thuốc trong miệng, vẻ mặt lạnh nhạt xa cách khó nén được khí chất cao quý.

Bạn bè bên cạnh trêu chọc: "Cậu nói cậu xem, nuôi tình nhân bé bỏng nhiều năm như vậy, giờ quay mặt một cái liền không nhận người."

Phó Úy Tư đem thuốc lá dập tắt, lạnh lùng mở miệng: "Chia tay rồi."

Người bạn tròn trắng mắt: "Chia tay? Cậu có bản lĩnh chia tay với bảo bối bình hoa di động sao?"

Vấn án 2:

Mọi người đều biết, khi Tường Thoả 17 tuổi liền được Phó Úy Tư nhìn trúng, hẳn làm chỗ dựa cho cô gần 10 năm.

Mấy năm nay, Tường Thoả từ một tiểu bối tuyến một trăm lẻ tám nhảy lên thành siêu sao, địa vị không ai lay động được.

Tất nhiên, giới giải trí đồn rằng người đứng sau Tường Thoả vô cùng thần bí.

Ngay sau năm thứ mười, trên phố tin tức đồn thổi không ngừng, nói hai người đã sớm đường ai người nấy đi.

Ba tháng sau, paparazzi chụp được rõ như ban ngày ảnh hậu được ôm dưới cánh tay một tiểu thị tươi, mặt đầy cánh xuân.

Ban đêm, Tường Thoả vừa mở cửa nhà ra liền bị giữ chặt ở trên cửa.

Trong bóng tối, tên ác ma nhẹ nhàng cắn tai Tường Thoả, ở bên tai cô nhẹ nhàng nói: "Hừ, nhanh như vậy đã tìm được người mới thay thế?"

Tường Thoả không nói hai lời liền nhấc chân đá lên người hắn: "Người thay thế cái con khỉ, đó là em trai tôi! Còn anh, tôi cùng anh rất thân thiết sao? Mời anh ra khỏi nhà tôi!"

Trên khuôn mặt lạnh lùng của Phó Úy Tư vừa bị đui ra ngoài lạnh lẽo xuất hiện một vết nứt.

Bạn đang đọc truyện *Thoát Khỏi Cổ Cháp Cuồng Độc Chiếm Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Mùa xuân tháng ba, vạn vật đều tràn đầy sức sống. Tất cả cây cối trong biệt thự dường như đang ào ạt sinh trưởng một cách điên cuồng, dễ thấy nhất là

hai hàng cây anh đào giữa đường, gió xuân nhẹ lướt qua, những cánh hoa hồng nhạt rơi đầy xuống đất.

Tường Thòả nhớ đến lần đầu tiên tới biệt thự, cô liền ấn tượng sâu sắc với những cây anh đào. Mỗi nhánh cây anh đào khô đan xen vào nhau. Cánh hoa và cánh hoa, lá cây và lá cây không phân biệt rõ ràng. Nhưng bởi vậy, nó tạo thành một bức tranh phong cảnh đồ sộ.

Mưa xuân vẫn liên miên không ngừng, ở thành phố Nam Châu, đôi khi nó có thể đứt quãng liên tiếp vào tháng tiếp theo.

Lúc này, tiếng mưa rơi tí tách bên ngoài đập vào mái ngói, làm xáo trộn giấc mơ của con người.

Tường Thòả mông lung mở mắt, cô chưa kịp phản ứng, đã bị một hơi thở nóng đè ép.

Mang theo hơi thở đàn ông nam tính, bá đạo lại dã man, căn bản không cho cô bất kỳ cơ hội nào để chống cự.

Khuôn mặt cô vui trên vai hắn, cảm nhận được một lớp cơ bắp quần chặt ở đó, khớp xương rõ ràng, rộng mà khỏe.

Tường Thòả thậm chí còn rất rõ ràng về những gì người kia sẽ làm với mình.

Quả nhiên, người đàn ông nắm lấy tay cô và ấn vào trên cổ hắn, ngay sau đó, một nụ hôn dày đặc đánh úp vào cô.

Môi răng đan xen, hần đường như đang nuốt chửng cô vào bụng.

Theo bản năng, Tường Thòả muốn đẩy người trước mắt ra, lại phát hiện chính mình không có chút sức lực nào.

Bỗng nhiên bên tai có cảm giác ướt ngóng, cô run rẩy cả người.

Giọng nói trầm thấp khàn khàn của đàn ông thì thầm bên tai cô: "Thòả Thòả, em có yêu tôi không?"

Tường Thòả há miệng thở dốc muốn hỏi hắn ta là ai, nhưng lại không thể phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Cô thậm chí không nhìn thấy mặt hắn từ đầu đến cuối.

== =

Thời điểm Tường Thòả tỉnh lại trên đầu cô còn có điểm hơi đau.

Không biết hôm nay là mừng mấy?

Cô theo bản năng cầm điện thoại di động lên nhìn vào thời gian, một sự thật không thể chối cãi và hết sức vô lý: Cô bị mất trí nhớ.

Đã được hai ngày kể từ khi Tường Thòả phục hồi, nhưng cô vẫn không dám tin rằng điều đó thật sự xảy ra với mình.

Vì một vụ tai nạn xe cộ nhỏ cách đây vài ngày, cô đã hôn mê suốt 72 giờ trên giường. Sau khi tỉnh dậy, cô bị mất trí nhớ trong mười năm. Bây giờ cô chỉ còn nhớ rằng mình vẫn còn đếm ngược 100 ngày nữa thi tuyển sinh đại học. Không phải làm bài kiểm tra đầu vào đại học tất nhiên là điều hạnh phúc nhất trên thế giới, nhưng không thể nhớ được gần mười năm kỷ ức, Tường Thòả trong lòng gào thét: "Đầu má nó!" Đây là loại máu chó gì? Lại còn đổ vào cô.

"Thòả của tớ ời, đừng có phát ngốc nữa, cậu có nhớ những gì tớ nói với cậu không?" Vương Bồi Phàm có một mái tóc ngắn được chăm sóc tỉ mỉ, vấy đen, thoát nhìn giới giang thành thực. Cùng lúc đó, cô lại giống một người mẹ bận rộn, rốt cuộc mới tìm được giây tay vừa ý đeo cho Tường Thòả.

Vương Bồi Phàm là bạn nói khổ từ nhỏ với Tường Thòả. Hai người lớn lên trong một cái sân, cùng nhau đọc sách, tập nhảy.

Tường Thòả không nghĩ tới rằng Vương Bồi Phàm đã trở thành người đại diện của mình.

Hơn nữa người đại diện này dường như còn khá có quyền lực.

Tường Thòả nhin không được chọc vào eo Vương Bồi Phàm: "Tớ nhớ rằng cậu ngày hôm qua còn thề son sắt sẽ tham dự cuộc thi sắc đẹp."

Vương Bồi Phàm tròn trắng mắt bất đắc dĩ nói: "Đây là chuyện xảy ra bao nhiêu năm trước, đừng lấy nó ra để chế nhạo tớ nữa được không?"

Đúng vậy, sự thật là mười năm trước, năm đó cùng là học sinh khiêu vũ tuyệt đối không được phép nặng hơn 45kg, cô từ một thiếu nữ xinh đẹp trở thành cô nàng 65kg, thực sự là khóc không ra nước mắt.

Ngược lại, Tường Thòả vẫn duy trì đáng người yếu điệu 45 kg cả mười năm nay.

Trong mười năm qua, Tường Thòả thay đổi không nhiều, nhưng thực sự cũng có chút biến hóa, đó là ngày càng quyến rũ hơn.

Hai ngày này Tường Thòả buồn chán nhìn mình trong gương, cô cảm thấy đôi mắt của mình rất khác so với thời niên thiếu, nhưng cụ thể là gì thì cô lại không thể nói được.

Phía Nam ướt lạnh tuyết đối không phải chỉ là nó mờ.

Tuy rằng đã đầu xuân, nhiệt độ ngoài trời hiện tại dưới 0°C, Tường Thò muốn ra khỏi nhà phải mặc chiếc váy quần ngực dùng để đi thăm dò.

Vương Bồi Phàm có chút lo lắng cho Tường Thò - người rất sợ lạnh sẽ chết vì lạnh mất.

Tường Thò nhìn bản thân mình trong gương, không quan tâm đến bộ dáng của mình, cô nghe được những lời đó và gật đầu cười haha.

Vương Bồi Phàm nhìn theo tầm mắt của Tường Thò.

Trong gương, khuôn mặt được trang điểm của Tường Thò thật tinh xảo, mái tóc dài cuộn sóng được đặt cẩn thận sau đầu, giống như một con búp bê Tây Dương được chạm khắc tỉ mỉ.

Tường Thò là lão làng trong nghề điện ảnh, ảnh hậu quốc tế. Mặc dù bên ngoài vẫn công kích rằng trên mặt ảnh hậu quốc tế có hơi nước, nhưng khuôn mặt của cô được đã thử nghiệm qua ống kính. Việc Tường Thò lớn lên xinh đẹp là việc toàn bộ giới giải trí đều phải công nhận, cho dù có bị bên ngoài hắc (bôi đen) bao nhiêu, thứ duy nhất không thể là hắc được là khuôn mặt của cô.

Thợ làm tóc vẫn đang thực hiện công đoạn cuối cùng, cầm bình xịt tạo kiểu để cố định phần tóc mái cho cô.

Tường Thò ngày thường khi hóa trang cả người luôn ủ rũ, lúc này hai mắt lại phát sáng, tò mò nhìn vào động tác của nghệ sĩ trang điểm. Biểu cảm trên khuôn mặt cô thật sống động, tuyết đối không giống như ảnh hậu mặt lạnh như lời đồn bên ngoài.

Vương Bồi Phàm có chút không yên tâm. Ngón tay gõ lên bàn, chu đáo hỏi: "Sao vậy? Có phải không quen với bộ dạng này của mình này không?"

Tường Thò gật đầu rồi lại lắc đầu.

Vương Bồi Phàm định muốn an ủi, nhưng cô thấy Tường Thò đang trầm mê nhìn mình trong gương.

Tường Thò dùng ngón tay mảnh khảnh thon dài véo nhẹ lên mặt. Bỗng nhiên cô thở dài cảm thán "Tớ thực sự đẹp đến điên đảo lòng người mà!"

Vương Bồi Phàm: "..."

Tường Thò sát lại để nhìn kỹ mình trong gương hơn.

Vừa tỉnh dậy, bỗng từ một người qua đường trở thành siêu sao, Tường Thò trong lòng cũng rất phấn khích, mặc dù sự phấn khích này là chân thật.

Nhìn Tường Thò đơn thuần trước mặt, Vương Bồi Phàm trong lòng thập phần phức tạp.

Suốt hai ngày, Tường Thò vẫn chưa hồi phục trí nhớ.

Nhưng mặt khác, Vương Bồi Phàm nhìn không được vui mừng mỉm cười.

Thật tốt, Tường Thò trước kia đã trở lại.

Chỉ là ông trời cũng đùa hơi qua trớn rồi.

Do tai nạn xe cộ nhỏ cách đây hai ngày, đầu Tường Thò đập nhẹ vào xe. Khi tỉnh dậy, cô đã quên tất cả những điều xảy ra trong mười năm qua, ký ức dừng lại năm 17 tuổi.

Những ngày này trong bệnh viện, các chuyên gia từ mọi phương diện đã đều tới hội chẩn, bước đầu kết luận rằng chứng mất trí nhớ Tường Thò có liên quan đến vụ tai nạn.

Nhưng ngoài điều này, các bác sĩ không thể đưa ra giải pháp cụ thể, mà lại để các cô chờ đợi.

Trí nhớ của Tường Thò có thể được phục hồi. Thời gian để phục hồi có thể là một ngày, một tháng, một năm, hoặc cũng có thể vĩnh viễn không hồi phục.

Trước mắt, Tường Thò có dung nhan cực đỉnh 27 tuổi, nhưng tâm trí cô vẫn chỉ là một nha đầu 17 tuổi, điều này làm cho Vương Bồi Phàm đau đầu lại bất đắc dĩ chua xót.

Các hoạt động tiếp theo của Tường Thò đều không thể trốn tránh được, Vương Bồi Phàm chỉ có thể kiên nhẫn dạy dỗ đồng thời cầu nguyện rằng Tường Thò sẽ không nói hay làm bất cứ điều gì quá phận.

Trước khi đi thăm dò, Vương Bồi Phàm cũng giải thích chi tiết: "Khi các phóng viên đặt câu hỏi, cậu chỉ cần trả lời theo đáp án mà tớ cho trước, còn phải nhớ mỉm cười, trước kia cậu cũng làm như thế này. Thời gian hoạt động không dài, chúng ta sẽ không đến buổi lễ sau đó, dù sao cũng chỉ là ngồi yên."

Tường Thò nghiêng đầu lắng nghe, chớp mắt to nhìn Vương Bồi Phàm: "Được, cậu nói thế nào thì chính là thế này."

Vương Bồi Phàm ngập ngừng hỏi Tường Thò: "Cậu có sợ không?"

Tường Thò nhìn gương mặt tươi đẹp bất của mình trong gương, nhếch môi cười hỏi: "Tại sao tớ phải sợ?"

Đúng vậy, 17 tuổi cô không sợ trời không sợ đất, không như cô ở tuổi 27.

=====

Đây là một thế giới hoàn toàn xa lạ.

Ánh đèn sân khấu lóe lên, chung quang là tiếng reo hò của người hâm mộ điện ảnh.

Ban đêm vào đầu xuân, nhiệt độ ngoài trời ở thành phố Nam Châu thấp đến mức khiến mọi người nghi ngờ về cuộc sống, vậy mà các ngôi sao nữ có thể ăn mặc gợi cảm đi lại trong trời giá rét này.

Tường Thò thật thận trọng dẫm lên giày cao gót, tò mò nhìn mọi thứ, cô cũng cẩn thận dựa theo sự phân phó Vương Bồi Phàm mà cười nhẹ.

Đằng sau nụ cười, cô lạnh đến mức muốn muốn chửi thề.

Ông trời! Lạnh quá rồi đây!

Được làm khách mời áp trực trên sân khấu, vị trí lão làng của Tường Thò tự nhiên không cần nhiều lời.

Không chỉ giới truyền thông cùng nhân viên công tác, mà ngay cả một số ngôi sao nhỏ tuyến 18 cũng mong chờ sự xuất hiện của Tường Thò.

Người hâm mộ hét hò đình tai nhức óc, hết đợt này lại đến đợt khác.

Phó Ủy Tư ngồi trong phòng chờ, ánh mắt nhàn nhạt nhìn TV đang phát sóng trực tiếp trên tường.

Một thân huu nhàn cùng với trường hợp này một chút cũng không hợp nhau. Nhưng khí chất lạnh lùng của hần thật giống với nhiệt độ của đêm.

Đã có không ít tàn thuốc trong cái gạt tàn trên bàn trà. Mười ngón tay thon dài và ngón giữa của hần kẹp một điếu thuốc, lúc này đang hơi thất thần suy nghĩ, hần không biết mình đang nghĩ gì.

Khói thuốc lượn lờ trên không trung, Tôn Châu bên cạnh nhìn Phó Ủy Tư mỉm cười nói: "Tứ gia, tôi bỏ cuộc. Sự kiện hôm nay cũng chẳng có gì mới lạ. Cách vạch Tàn nhân vương Vạn Căn không phải đang chụp ảnh bìa tạp chí sao? Chúng ta đi xem."

Phó Ủy Tư nghe vậy đem điếu thuốc trên tay ngậm vào miệng hút một ngụm, hần chỉ nghe người dẫn chương trình phát sóng trực tiếp giới thiệu: "Sau đây, xin mời khách mời áp trực đêm nay Tường Thò lên sân khấu."

Tôn Châu vừa nghe, thôi xong rồi.

Hần không xem TV mà ngược lại nhìn vào mắt Phó Ủy Tư. Quả nhiên, người nọ ngoài miệng nói không quan tâm nhưng biểu tình trên mặt hần đã đủ để giải thích tất cả.

Khắp thiên hạ đoán chừng không ai có thể tìm thấy một người thứ hai có thể làm cho Phó Ủy Tư nhượng bộ như vậy.

Phó gia có quyền.

Phó Ủy Tư không chỉ giàu và quyền lực, mà còn là nhân trung long phượng (rồng phượng trong biển người thường)

Phó Ủy Tư hai mươi chín tuổi, được mệnh danh là Tứ gia trong ngành giải trí, hiện có một số lượng lớn các công ty giải trí, lớn và nhỏ, có thể coi là một nửa của ngành công nghiệp giải trí.

Có thể nói rằng hầu như không có một người nghệ sĩ nào không lao vào nịnh bợ Phó Ủy Tư.

Nhưng có một người ngoại lệ.

Tôn Châu quay lại nhìn TV.

Phát sóng trực tiếp trên màn ảnh là ba trăm sáu mươi độ không có một góc chết xung quang Tường Thò.

Mặc dù người đẹp thì vô số, nhưng Tôn Châu phải thừa nhận rằng vẻ đẹp lạnh lùng quyến rũ của Tường Thò không thể tìm được người thứ hai như vậy trong giới giải trí hiện nay.

Hôm nay, Tường Thò mặc một chiếc váy hoa dài che ngực, trùng với chủ đề của sự kiện, làm cho những ngày đầu xuân phảng phất hương hoa và tiếng chim.

Trong cơn gió lạnh, mái tóc dài được tạo kiểu kĩ càng đung đưa nhẹ, một vài sợi cạo vào mặt, cô đưa tay lên vén nhẹ. Mỗi giây trên màn hình đều là một bức ảnh hoàn mỹ. Nhưng nhìn kỹ, hai cánh tay của Tường Thò đều đỏ lên vì lạnh.

Sau khi đi qua tấm thảm đỏ dài này bằng giày cao gót, Tường Thò được hai người dẫn chương trình mời đến ký tên giữa sân khấu rồi tham gia phỏng vấn đơn giản.

Cuộc phỏng vấn là một hạng mục thiết yếu của thảm đỏ, thường là hỏi một số câu hỏi vô thưởng vô phạt.

Vì được Vương Bồi Phàm dạy dỗ, Tường Thò đã nhớ hầu hết các câu trả lời trong đầu.

Người dẫn chương trình nam đã bắt đầu chuẩn bị cho việc cầm micro: "Đêm nay là một phong cảnh tuyệt đẹp giống với vẻ đẹp như thiên tiên (tiên trên trời) của cô Tường, vân vân...", miệng phun hoa sen có thể so với em trai môi giới nhà đất.

Tường Thò nghe những lời này mà bật cười, được khen ngợi đương nhiên là hạnh phúc, huống chi cô còn là một kẻ cuồng bản thân.

Cô cười, ánh đèn sân khấu điên cuồng lập lòe.

Nhìn vào màn ảnh quay trực tiếp mà Phó Ủy Tư cũng ngẩn ra.

Hắn dường đã thật lâu rồi không nhìn thấy nụ cười vô tâm của cô.

Đang nghĩ ngợi, bỗng phía dưới có người bước tới.

Phó Ủy Tư một tay đỡ trán lười nhác dựa trên ghế sofa, người nọ quỳ xuống bên tai hắn, cung kính nói: "Đã tra được, vụ tai nạn xe cộ lần trước của Tường tiểu thư không phải là vô tình, đã có người động vào xe bảo mẫu của cô ấy."

Đây là lần đầu em edit, sẽ có nhiều sai sót, mọi người cứ góp ý thẳng thừng, em sẽ cố gắng tiếp thu☐

Bạn đang đọc truyện *Thoát Khỏi Cổ Chấp Cuồng Độc Chiếm Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Chủ đề của thảm đỏ lần này là bảo vệ môi trường. Vì đây là một hoạt động công ích cho nên địa điểm cũng được chọn ở lối vào của Công viên rừng Nam Châu.

Tường Thò lớn lên ở thành phố Nam Châu, công viên rừng này đối với cô cũng không xa lạ gì. Tuy nhiên, việc xây dựng công viên này không còn đẹp như mười năm trước. Vào thời điểm đó, nhận thức về môi trường của mọi người dường như không mạnh mẽ như bây giờ. Thậm chí trong ký ức của Tường Thò, cô còn leo núi với mấy người bạn học vài ngày trước, hy vọng được vào trường đại học yêu thích.

Giờ tỉnh dậy sau một giấc ngủ, cô rạng rỡ giữa gió lạnh, trả lời câu hỏi của người chủ trì.

Cuộc phỏng vấn đơn giản trên thảm đỏ vừa xa lạ lại thú vị đối với Tường Thò. Cô dựa theo đáp án của Vương Bồi Phàm trước đó mà trả lời cụ thể những câu hỏi mà mình được hỏi. Cứ như vậy, lần đi thảm đỏ này của cô cũng coi như không để lộ điều gì. Nhưng nếu thực sự có thứ gì đó không thể can thiệp, thì đại khái là hậu đài của cô gặp phải hắc phấn*.

****Hắc phấn: từ tiếng Trung, đề cập đến những người độc ác thách thức mối quan hệ giữa người nổi tiếng và người hâm mộ, cũng đề cập đến những người phản đối một ngôi sao nào đó***

Ở giới giải trí, nếu bạn muốn biết rằng bạn hồng hay không hồng, đầu tiên phải biết số lượng hắc phấn của mình. Vấn đề gì cũng có hai mặt: một khi nhân khí (mức độ phổ biến) quá cao, hắc tử tự nhiên sẽ đến. Một số người hồng hồng lại thành đen, và một số người đen đen lại thành hồng.

Kể từ khi Tường Thò ra mắt tới nay, không thiếu hắc phấn xung quanh, nhưng thật bất hạnh là trong những năm này, số hắc phấn trên người Tường Thò ngày càng nhiều, đặc biệt là họ tấn công về ngoài của cô một cách vô tội vạ.

Đôi khi, ngôi sao nữ lớn lên xinh đẹp không góc chết lại là một loại tội lỗi. Bởi vì ở trong mắt hắc phấn, con người không hoàn hảo, bạn đẹp nghĩa là bạn phẫu thuật thẩm mỹ. Vì thế bọn họ “Không ngại cực khổ” thu thập ảnh trước khi ra mắt của các ngôi sao, nếu chúng có hơi khác một chút, họ sẽ lập tức tập trung vào trọng điểm: Chỗ này đã qua chỉnh hình.

Trùng hợp là Tường Thò khi còn nhỏ cùng hiện tại lớn lên đúng là không giống nhau.

Khi nhỏ mũi tẹt, lớn lên mũi cao. Khi nhỏ mắt một mí, lớn lên mắt hai mí. Khi nhỏ cằm ngắn lớn lên cằm nhọn.

Nhìn đi! Ảnh thời còn nhỏ chính là bằng chứng lớn nhất cho việc Tường Thòả chinh dung, đừng ai nên giải thích! Bởi vì giải thích cũng vô dụng! Hắc phấn che tai lại tỏ vẻ: Không nghe không nghe vương bát niệm kinh!*

****Không nghe vương bát tụng kinh: là một từ phổ biến trên Internet. Ý nghĩa của từ này là để mô tả thái độ từ chối lắng nghe khi bạn đón nhận quan điểm của ai đó.***

Vì có nhiều năm tiếp xúc, Vương Bồi Phàm gần như quen thuộc các loại hắc phấn xung quanh Tường Thòả.

Thời điểm ở hậu đài nhìn hắc phấn kia, Vương Bồi Phàm đặc biệt nhắc nhở Tường Thòả một câu: "Hương mười giờ, có một người đàn ông mặc quần áo màu xanh lục huỳnh quang, tóc chia ba bảy, anh ta sẽ cố tình kích động cậu. Đừng lo lắng, chỉ cần mỉm cười là được."

Tường Thòả nhìn về hướng mà Vương Bồi Phàm nhắc nhở, quả nhiên nhìn thấy người đàn ông kia.

Đầu đối phương không cao, thậm chí không cao bằng cô. Bởi vì khoảng cách không quá xa, Tường Thòả thậm chí có thể nhìn rõ lớp trang điểm của đối phương. Mười năm trước, đàn ông trang điểm rất hiếm, tuyệt đối không như bây giờ, nhưng hầu hết những người đàn ông thẳng cũng rất hiếm khi trang điểm.

Vương Bồi Phàm cúi đầu nói bên tai Tường Thòả: "Người đàn ông đó là hắc phấn của cậu, biệt danh là Tiểu Sư Thái. Cậu ta đã tham gia bang đảng hắc phấn của cậu ba năm trước, bây giờ thường xuất hiện trong các hoạt động của cậu ở thành phố Nam Châu."

Tường Thòả nghe qua cũng tạm hiểu.

Bất qua theo Vương Bồi Phàm, đối phương có nên được coi là "chân ái phấn" của cô không? Fan trung thành còn chưa được như hắc phấn, chỉ cần là cô xuất hiện ở thành phố Nam Châu thì sẽ có mặt "hỗ trợ tiếp nhiên liệu".

Quả nhiên, vừa tới gần, người đàn ông màu xanh huỳnh quang đã hét to: "Tường Thòả Tường Thòả nhìn tôi đi, tôi là Tiểu Sư Thái tri kỉ nhất của cô đây."

Giọng nói của đối phương giống như gà trống kêu, làm Tường Thòả nhin không được rất muốn cười.

Thật tri kỉ, tới mức không muốn cô sống tốt.

Tiểu Sư Thái thực ra là một sinh viên đại học, có thể trở thành hắc phấn của Tường Thòả cũng là do cơ duyên xảo hợp. Hồi năm nhất, ngày nọ hán nhân rồi không có việc gì làm lướt web trên mạng, vô tình nhìn thấy video của Tường Thòả liền nhấp vào nó. Khuôn mặt 360 độ không góc chết này của Tường Thòả, dù không cần xem qua tác phẩm của cô, chỉ cần nó đã khiến người ta nhin không được muốn liếm màn hình.

Tiểu Sư Thái vốn đang ôm tâm trạng thường thức xem tin tức này, ai ngờ Tường Thòả trưng ra khuôn mặt đen xì suốt buổi phỏng vấn, đối diện với các câu hỏi của phóng viên đều là bộ dáng lạnh lẽo không trả lời, còn lập tức rời đi để lại một nhóm người truyền thông gương mặt nhin.

Vốn học tin tức truyền thông, Tiểu Sư Thái đứng ở quan niệm của Thiên Chúa* không quen nhin. Này! Cô nhin cô đi, chỉ là một ngôi sao dựa vào các truyền thông để kiếm ăn, cần tỏ vẻ thanh cao như vậy sao?

****Quan niệm của Thiên Chúa là một tên gọi khác cho viễn cảnh của người thứ ba (tường thuật của người thứ ba) trong viễn cảnh tường thuật.***

Vì vậy lập tức! Lập tức! Lập tức! Tiểu Sư Thái liền trở thành thành viên đại quân hắc phấn mênh mông cuộn cuộn của Tường Thòả. Mấy năm nay không ngừng phát triển, hán cũng trở thành một trụ cột vững vàng trong đại quân hắc phấn của Tường Thòả. Trên con đường hắc Tường Thòả hán cũng góp công lao to lớn không thể không nói tới.

Đếm kỷ lịch sử thành danh của Tường Thòả, vừa ra mắt đã đỉnh cao, không chỉ có đạo diễn Vạn Huy Huy trứ danh, mà còn giành giải phim điện ảnh hay nhất, bắt lấy vòng nguyệt quế dành cho ảnh hậu quốc tế.

Mấy năm nay, điều gì khiêm nhường thì Tường Thòả sẽ từ chối, cô đi không dính khói lửa trần gian: không đóng quảng cáo nát, không đóng phim tệ, cho tới giờ đều là những tác phẩm với quy mô khủng, hơn nữa lại đều chỉ đóng vai nữ chính.

Tường Thòả như vậy có thể làm cho mọi người không hắc sao? Không hắc cô thì phải xin lỗi với lương tâm của mình.

Dưới cái lạnh tột đỉnh âm độ ngày hôm nay, Tiểu Sư Thái đến để nhin bợ Tường Thòả là do một nguyên nhân thiết yếu.

Nghe! Nói!! Tường! Thòả! Cùng! Kim! Chủ! Thần! Bí! Cửa! Cô! Chia! Tay!

Từ lâu đã có tin đồn sau lưng Tường Thòả có quý nhân thần bí, cũng là kim chủ bao dưỡng cô. Mấy năm nay, các phương tiện truyền thông đã đề cập rằng quý nhân sau lưng Tường Thòả không thể nói đến, bởi vì đặc tội không nói, cũng không dám đặc tội. Cư dân mạng dựa vào một ít dấu vết để lại tưởng tượng đủ kiểu, nhưng tất cả các bài đăng cùng tin tức liên quan đều tồn tại không quá 24 giờ.

Nhưng gần đây, những tin đồn ngày càng nghiêm trọng, đều nói rằng kim chủ cùng Tường Thòả đã thực sự chia tay.

Lý do cũng rất đơn giản. Tường Thòả, người đã không lộ mặt hơn hai tháng, hôm nay xuất hiện cùng bộ lễ phục này liền làm lòng người miền man bát định.

Hầu hết các nghệ sĩ khi tham dự thảm đỏ hoặc các buổi lễ long trọng, trang phục chính thức đều là do những nhà tài trợ nổi tiếng, điều đó cũng không có gì hiếm. Tuy nhiên, mỗi lần Tường Thòả lên sân khấu, cô đều trực tiếp mua những chiếc váy cao cấp giá hàng trăm vạn, mắt còn không buồn chớp.

Nhưng hôm nay, trang phục trên người Tường Thòả còn không biết là thương hiệu tuyến mười tám nào, cư nhiên cô còn chụp một loạt ảnh toàn thân lên Weibo, rõ ràng là để quảng cáo cho đối phương.

Tường Thòả thực sự đã low đến mức phải quảng cáo cho loại trang phục tuyến mười tám này ư? Tin đồn về việc chia tay với kim chủ có vẻ như càng chính xác hơn.

Lúc này, Tường Thòả đang khoác trên mình một chiếc áo khoác thật dày, dưới sự dẫn dắt người đại diện Vương Bồi Phàm đã vội vã chuẩn bị rời khỏi sân khấu.

Tiểu Sư Thái dựa quan hệ của mình, thuận lợi xâm nhập hậu trường, rốt cuộc tìm được cơ hội tiếp xúc gần gũi với Tường Thòả.

Với thân hình nhỏ nhắn của mình, Tiểu Sư Thái vài bước đuổi đến bên cạnh Tường Thòả: "Tường ảnh hậu hôm nay dường như rất mộc mạc mang hơi thở nông thôn, y phục này không phải là hàng rẻ tiền sao?"

Tường Thòả mỉm cười nhàn nhạt không phủ nhận.

Rẻ hay không rẻ mắc mớ gì đến anh?

Thấy Tường Thòả không trả lời, Tiểu Sư Thái lại đuổi theo nói: "Thời tiết lạnh như vậy, cô lại lộ đùi khoe ngực, cũng thật quá chuyên nghiệp đi?"

Tường Thòả không phải nghe không hiểu ý tứ trong lời nói của đối phương, trong lòng có câu "đồ ngu ngốc" không biết có nên nói ra hay không.

Người đàn ông này sợ rằng có bệnh đi? Hâm mộ cô có ngực sao không nói thẳng?

Một bên Vương Bồi Phàm nhìn thấy sắc mặt Tường Thòả không được tốt lắm, nghĩ đến bộ dáng cô lúc 17 tuổi dám dõng trời dõng đất, vội vàng nói "Đừng để ý đến hần dưng chuyện cũ kích thích cậu."

Tường Thòả nhàn nhạt ừ một tiếng, nắm tay Vương Bồi Phàm đi tiếp.

Giày cao gót hơn mười cm đối với cơ thể con người quả thực là một thiết kế biến thái, nếu không vì đường cong của chân, các nữ nghệ sĩ không thể đi chân đất trên thảm đỏ.

Dù là mười năm trước hay mười năm sau, Tường Thòả vẫn luôn không có thói quen đi giày cao gót, vì vậy không thể tránh khỏi có chút khó khăn. Nhưng để thoát khỏi thứ hắc phần phiền phức trước mặt, bước chân của Tường Thòả cũng nhanh lên không ít.

Tiểu Sư Thái vẫn như cũ theo đuổi không bỏ: "Tiểu Tường Tường, cô dường như đã xinh đẹp trở lại, mấy tháng nay không thấy mặt là do bận dao kéo sao?"

Tường Thòả nghe vậy dừng lại bước chân.

Nói gì cũng được, nhưng động chạm vào mặt cô? Xin lỗi, không thể.

Tiểu Sư Thái bởi đuổi theo quá mãnh liệt, thiếu chút nữa không dừng lại được, thời điểm sắp đụng vào người Tường Thòả thì bị cô duỗi tay dừng sức đề bả vai lại.

Tường Thòả thân cao một mét sáu mươi lăm, vốn cao hơn vài cm so với Tiểu Sư Thái, hơn nữa cô lại đi một đôi giày cao gót, cơ hồ là từ trên cao nhìn xuống Tiểu Sư Thái.

"Anh kêu Tiểu Sư Thái?" Tường Thòả đậm cười hỏi, cô vốn đang khó chịu, cười như vậy ngược lại đều bộc lộ ra hết.

Tiểu Sư Thái gật gật đầu, mang theo ngữ khí trêu chọc và trào phúng nói: "Trí nhớ của cô cũng thật tốt."

"Tên quả là giống với người" Tường Thòả nói. Cô chỉ chỉ lên vai Tiểu Sư Thái: "Này, trên vai cậu có một con sâu."

"Sâu?" Tiểu Sư Thái nhìn qua chỗ bả vai đụng vào Tường Thòả vừa nãy...

"A a a a!"

Là một con sâu màu xanh siêu to khổng lồ! Tới nỗi không thể có thứ ngôn ngữ nào hình dung được! Nó giống như một con tằm phủ màu xanh lá cây chậm rãi vận vẹo, quả thực hợp thành một thể cùng với quần áo màu xanh huỳnh quang của hần.

Cứu mạng!

Tiểu Sư Thái thét chói tai, điên cuồng run rẩy cả vai.

Không biết chân con sâu có lực hút hay không, thế nhưng bám rất chặt trên vai hắn.

Tướng Thỏa nhìn một màn này trước mắt, không khỏi cười thành tiếng. Một người đàn ông trưởng thành mà lại sợ sâu đến mức như vậy, chắc chỉ có mình hắn.

Một bên Vương Bồi Phàm đang nói cũng cười theo, cô nhẹ nhàng chạm vào Tướng Thỏa ngầm bảo rời đi. Đừng tưởng rằng cô không biết con sâu chính là do Tướng Thỏa đặt lên.

Vương Bồi Phàm nhớ lại những năm còn đi học đó, Tướng Thỏa luôn thích nuôi tằm cưng trong hộp bút chì của mình, và ít phần làm cô ghê sợ. Công viên rừng được bao phủ dày đặc bởi thảm thực vật rậm rạp, không khó để tùy tiện tìm một con sâu trên cây.

Trước khi đi, Tướng Thỏa còn tốt bụng bắt giúp Tiểu Sư Thái con sâu trên vai hắn, thuận tiện vỗ nhẹ vai hắn an ủi: "Đừng sợ, sâu này không cắn người."

Tiểu Sư Thái hít một ngụm khí thật lớn, cả người lập tức xụi lơ.

Tướng Thỏa thuận thế đỡ hắn, dùng ngữ khí vừa trêu chọc lại trào phúng của Tiểu Sư Thái lúc này nói: "Sao lại bất cần như vậy?"

Sau đó, phải mãi đến khi Tướng Thỏa cùng Vương Bồi Phàm rời đi một hồi lâu, Tiểu Sư Thái vẫn chưa hồi phục hoàn toàn tinh thần.

Có phải hắn quên hỏi điều gì rồi phải không?

Tình huống vừa rồi là như thế nào, hắn mới vừa bị bẻ thẳng sao?

Không thể nào! Tuyệt đối không có khả năng.

Biểu hiện của Tướng Thỏa tối nay cũng không tạo ra quá nhiều chấn động, cho đến khi cô khiêm nhường từ hậu trường rời đi, cũng không có qua nhiều phóng viên theo đuôi.

Tuy nhiên thời điểm lên xe, có một vài paparazzi đột nhiên ủa lên.

Nhóm paparazzi này vẫn luôn làm Vương Bồi Phàm rất đau đầu, luôn âm thầm không tan giống ruồi bọ.

Đối với lần đi thăm dò này, Vương Bồi Phàm đã đặc biệt phân phó chủ trương với bên tổ chức: "Không thể hỏi, không nên hỏi." Vậy mà vẫn không thể tránh khỏi đám paparazzi phiền phức này.

Vương Bồi Phàm còn chưa kịp nhắc Tướng Thỏa đừng nói chuyện. Người kia đã gương dao gương súng chìa vào cô hỏi: "Cô thực sự đã chia tay với Phó tiên sinh?"

Tướng Thỏa mặt đầy dấu hỏi chấm, theo bản năng liền hỏi: "Xin hỏi Phó tiên sinh là ai?"

Cánh truyền thông ở đây trơ mắt nhìn nhau, nửa ngày cũng không có người dám phản bác nửa câu.

Hậu trường.

Phó Ủy Tư ăn mặc nhàn nhạt, hai chân vắt lên nhau đặt ở ghế trước, trong miệng cắn thuốc lá, vẻ mặt hờ hững xa cách. Một giây trước vừa chán đến chết, một giây sau nhìn thấy video phát sóng trực tiếp của Tướng Thỏa, hắn giật giật cổ.

Tôn Châu nghe đến câu "Phó tiên sinh là ai?" bật cười hỏn hển, nhin không trêu chọc: "Cậu nói cậu xem, nuôi tình nhân bó bóng mười năm trời, giờ quay mặt một cái liền không nhận người."

"Chia tay rồi." Phó Ủy Tư chậm rãi đem điều thuốc dập tắt.

Tôn Châu tròn mắt: "Chia tay? Cậu mà cũng có bản lĩnh chia tay với bảo bối bình hoa di động à?"

Bạn đang đọc truyện *Thoát Khỏi Cổ Chấp Cuồng Độc Chiếm Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Từ năm ngoái đến cuối tháng hai, giới giải tựa hồ mấy tháng yên ắng vẫn luôn không có tin tức sốt nóng gì để quần chúng ăn dưa hóng hót.

Tối hôm qua, trên một diễn đàn nọ bỗng nhiên có một tin tức dần dần càng được quan tâm. Từ đầu, số lượng người chú ý tới cũng không nhiều, nhưng càng ngày lại có thêm càng người người chú ý tới nó.

Ngày 28/2/20xx

Khu vực đàm luận của vòng hữu tại diễn đàn nọ.

Tiêu đề: "Nghe nói rằng J* ảnh hậu cùng với kim chủ thần bí của cô ấy đường ai người nấy đi!"

* J trong là chữ cái đầu trong tên của Trương Thỏa (JT)

Nội dung đăng bài: [Trước tiên nói một chút, tôi không phải là hắc phần của JT, hơn nữa tôi cũng đặc biệt thích tác phẩm của cô ấy. Cô ấy là người đơn giản, dùng tác phẩm để nói chuyện, từ khi vừa ra mắt đến đã vươn tới đỉnh cao, đến bây giờ phong độ vẫn chưa hề tụt dốc không. Các bạn chắc hẳn đã nghe ít nhiều tin đồn đi? Kỳ thực đây là một bí mật của giới giải trí. Chỉ là gần đây, J ảnh hậu đã thực sự đã chia tay với kim chủ. Chúng ta chỉ có thể chúc họ mỗi người đều mạnh khỏe. Dù sao thì hai người cũng đã cùng nhau mưa gió đi qua mười năm.

Kể tiếp chậm rãi gửi bằng chứng cùng hình ảnh.]

1L: [Thả nhẹ một cái ảnh trước, yên lặng ăn dưa.]

2L: [Bằng chứng quá đầy đủ:

Đầu tiên, J đã thay đổi. Trước nay không nháy mắt trực tiếp mua y phục hơn mấy trăm vạn để mặc, khoảng thời gian này ra đường ảnh chụp toàn thân trên dưới đều không quá mười vạn. Trước kia có lúc nào ra đường không phải hàng Hermes không? Hiện tại lại trực tiếp dùng hàng nội (không có ý nói hàng nội không tốt).

Thứ hai, J tham gia chương trình thực tế. Vào cuối năm ngoái, cô đã tham gia một chương trình thực tế (bất quá không có ghi hình lại), bên trong còn cùng nam minh tinh đại lượng làm nhiệm vụ, loại tình huống này là lần đầu xuất hiện trong lịch sử.

Thứ ba, J diễn vai phụ. Từ lúc mới ra mắt, Trương Thỏa liên tiếp đảm nhận vai chính của các đạo diễn nổi tiếng. Lần này thái độ khác thường liên tiếp nhận vai phụ ít đất diễn trong vài bộ điện ảnh (còn chưa bắt đầu diễn, bất quá đã có ảnh tạo hình).

Tiếp theo, tôi thả một số hình ảnh, đều là mấy năm nay không cẩn thận bị truyền thông chụp lại, tôi đã sắp xếp chúng ra.]

.....

15L: [Nhìn nửa ngày mới hiểu, vậy ra chủ nhà đang nói về Trương Thỏa sao?]

16L: [Không phải chứ? Trương Thỏa có kim chủ sau lưng? Tam quan của tôi đã bị huỷ hoại...]

17L: [Lầu trên này, bạn sống ở thời đại nào? Đó không phải là điều mọi người đều biết sao?]

18L: [Buồn cười chết mất, cái này nên không có chút nào cứng rắn được không? Ôm tiểu tiên nữ của chúng tôi đi trước, không hẹn gặp lại. Tiên nữ của chúng tôi trước nay đều dùng tác phẩm để nói chuyện, trong mười năm hai lần ngồi ghế ảnh hậu quốc tế, đạt giải ảnh hậu trong nước thì vô số lần. Ghen tị thì cũng đừng ghen tị vô lý như vậy, mấy năm nay không có scandal không phải là để các người tung tin đồn nhảm. Haha, chi phí tung tin đồn nhảm cũng thật là thấp.]

19L: [Tôi thật ra cảm thấy nó rất giống một câu chuyện.... đội nấp nổi chạy trước*.]

* Ngôn ngữ mạng, ở trong diễn đàn, nếu như nói thứ gì khác mọi người, có khả năng bị mọi người mắng, đội cái nấp nổi tranh thủ thời gian chạy, có thể phòng ngừa bị người khác đập.

Các lầu trên ban đầu không lạnh không nóng, nhưng sau khi lầu 101 nhắc đến từ viết tắt FWS, các lầu tiếp theo đều sôi sục.

102L: [Lầu trên có búa sao*? Nói lung tung cẩn thận lên tiêu đề.]

***Thuật ngữ này đề cập đến bằng chứng xác minh một mẫu tin đồn hoặc tin đồn.**

103L: [Nói như thật, tôi không tin điều cũng phải tin]

104L: [Kim chủ sau lưng J thực sự là FWS*?]

*FWS là viết tắt tên của Phó Ủy Tư.

105L: [Tôi có thể nói tôi không hiểu được không?]

106L: [Lầu trên, tôi cũng vậy, không hiểu...]

.....

110L: [Mất cả nửa ngày, cuối cùng các người nói xem rốt cuộc Phó Ủy Tư là thần thánh phương nào?]

111L: [Tôi có thể nói rằng tôi tương đối quan tâm về vẻ bề ngoài của Phó ủy Tư không? Sẽ không phải là một con lợn béo chứ?]

117L: [Chưa từng nhìn thấy người thật nhưng tôi sẽ cung cấp cho các bạn hình ảnh. Ảnh.jpg]

118L: [*Mất lớp lãnh* trời ơi, thì ra FWS đẹp trai như vậy? Không làm diễn viên thật đáng tiếc. Tướng mạo này thừa sức vượt mặt tiểu sinh tuyến một đi?]

119L: [Tầng trên quả là kiến thức hạn hẹp.... Người ta là CEO của công ty giải trí, diễn viên lão bản (chủ) còn cần phải tự mình đi diễn sao? Diễn viên nịnh bợ hần còn không kịp]

120L: [Tôi nói chuyện bằng lương tâm của mình, thực sự quá đẹp trai rồi! Tôi hiện tại chính thức quyết định trở thành nhan phần (người yêu nhan sắc chẳng?) của F lão bản!]

121L: [Ban ngày liếm màn hình, dáng người mặc tây trang này thực sự quá đẹp trai!]

Hiện thị văn bản được trích dẫn

Sau khi hiểu qua, Tường Thỏa cũng thập phần hứng thú với chương trình thực tế ngoài trời này: "Còn không phải là chơi trò chơi sao, cái này tờ lãnh nghề. Bất quá hiện tại các ngôi sao kiếm tiền đều dễ dàng vậy sao?"

Vương Bồi Phàm: "Nói cái gì, chơi trò chơi cũng cần thời gian và chi phí. Huống hồ trong quá trình tham gia trò chơi có thể xảy ra các tình huống ngoài ý muốn, điều này rất nguy hiểm."

Tường Thỏa cười gượng, chẳng hề quan tâm nói: "Ồ, thật là nguy hiểm."

Tuy nhiên, điều đáng sợ nhất chính là nói cái gì tới cái gì.

Vô luận là mười năm trước hay mười năm sau, đây là lần đầu tiên Tường Thỏa tham gia chương trình thực tế. Tường Thỏa cũng biểu hiện đối với chương trình thực tế này nồng hậu hứng thú, điều này làm Vương Bồi Phàm thực sự thờ dài nhẹ nhõm.

Nhớ tới quá khứ Tường Thỏa bài xích giới giải trí như vậy, trong lòng Vương Bồi Phàm lại nhàn nhạt bất an. Nhưng không có cách nào, cả một phòng làm việc phải dựa vào Tường Thỏa để kiếm ăn, cô cần phải vén tay áo cố gắng làm.

Chương trình thực tế này được chủ trì bởi chủ nhà, khách mời hoàn thành các hạng nhiệm vụ đã được đạo diễn bố trí. Hiện tại, ratings của chương trình tại Trung Quốc vẫn luôn đứng top1, độ tuổi của khán giả chương trình là từ 8 đến 80 tuổi, cơ hồ là hầu hết mọi lứa tuổi.

Bởi vì khó khi mời được Tường ảnh hậu đến, tổ chương trình cũng đặc biệt sắp xếp vị trí Tường Thỏa ở vị trí C*. Ngay cả thời điểm khi tổ chương trình cùng người đại diện Vương Bồi Phàm điều chỉnh kịch bản cũng đều tận lực thỏa mãn yêu cầu của Tường Thỏa.

****Vị trí C:ngôn ngữ mạng, nghĩa là vị trí cốt lõi hoặc Center.***

Làm người khác ngoài ý muốn là, lần này, Tường Thỏa cùng người trường nhóm hợp tác rất tốt, đối phương trên cô, cô liền có thể tiếp nhận rất nhanh đồng thời tạo thành một trò gây cười. Điều này thực sự làm tổ chương trình kinh hi, bởi trong quá khứ, Tường Thỏa trong ấn tượng của người khác đều là bộ dáng không dính khói lửa trần gian, và ngay cả một nụ cười cũng rất keo kiệt.

Cộng sự tiểu sinh Phương Thông cùng tuổi ngay từ đầu còn rất sợ mình cùng Tường Thỏa phối hợp không thể phát ra tia lửa, nhưng không nghĩ tới, Tường Thỏa so với tường tượng của hần còn hiền ngang hơn nhiều. Bất kể là nhiệm vụ gì, Tường Thỏa đều không biểu hiện ra một chút bài xích ghét bỏ, hơn nữa nàng còn thập phần chuyên nghiệp, thậm chí.... còn thập phần bạn trai lực*

****Bạn trai lực được sử dụng rộng rãi trên internet để hình dung người đàn ông có tính khí ân cần, ấm lòng cùng khí chất bá đạo.***

(Wao, nữ chính thật là thú vị)

Điều này hoàn toàn khác với Tường Thỏa - người "thích chơi bài lớn" (kiêu ngạo, hống hách) trong ấn tượng Phương Thông.

Phương Thông trở nên nổi tiếng bởi một bộ phim thần tượng trên internet vào đầu năm nay, bởi có nhan sắc, thân hình cùng kỹ năng diễn xuất, hần lập tức liền có vô số người hâm mộ.

Mặc dù tuổi tác của Phương Thông xấp xỉ Tường Thỏa, nhưng trong giới giải trí, đẳng cấp của Phương Thông là không thể sánh được với vòng nguyệt

quế ảnh hậu quốc tế của Thường Thỏ. Thế cho nên ngay từ khi Phương Thông thấy Thường Thỏ hào quang tràn đầy thì có điểm gò bó.

Chương trình lần này là đến nông thôn trải nghiệm cuộc sống đồng thời thực hiện nhiệm vụ trong hai ngày. Căn cứ theo kịch bản chương trình, có vài nhiệm vụ cần phải kết hợp với người dân địa phương.

Tổ chương trình được chia thành sáu đội, đều là nam nữ phối hợp không một mẻ. Mỗi đội đều có nhiệm vụ tương ứng, mục tiêu cuối cùng là thu thập năng lượng, giá trị năng lượng càng cao thì chiến thắng. Sau khi giành thắng lợi, tổ chương trình sẽ đưa ra một phần thưởng, phần thưởng này sẽ được tặng cho dân làng dưới tên đội giành chiến thắng.

Nhiệm vụ mà Phương Thông cùng Thường Thỏ nhận được là cùng nhau làm một bữa ăn cho dân làng, nếu được khen ngợi, họ sẽ nhận được năng lượng tương ứng.

Nhưng bước đầu tiên làm cho Phương Thông đường đường là nam nhi thân cao bảy thước cảm thấy khó khăn là: Cái bếp này làm sao để sử dụng?

Hắn từ nhỏ sống trong thành thị, không có tiếp xúc với loại đồ vật như vậy, không phải nói nó không tốt, mà là không biết phải xuống tay như thế nào.

Phương Thông đang muốn tìm kiếm sự trợ giúp từ tổ chương trình, ai ngờ một bên Thường Thỏ cầm hộp diêm vỗ vai hắn: "Để tôi làm".

Vì thế Phương Thông trơ mắt nhìn Thường Thỏ quẹt diêm theo một đường cung hoàn mĩ, sau đó cô lưu loát mà cầm lấy một bó củi nhóm lửa.

Lúc đó mặt trời chiều ngã về Tây, ánh sáng mà nhạt chiếu qua kính cửa sổ vào sườn mặt Thường Thỏ, khiến cô đứng lặng như một bức tranh.

Trong một khoảnh khắc, Phương Thông nhìn Thường Thỏ đốt lửa tựa hồ như thấy được nữ lão đại xã hội đen (□), mặc dù rõ ràng cô chỉ đang làm những gì được coi là hết sức đơn giản đối với người khác.

Bất qua một phút đồng hồ, Thường Thỏ thuận lợi đem lò nhóm lửa, cô phui tay trên tro củi, quay đầu khí thái hào hùng về phía Phương Thông nhướn mày: "Xong việc."

Không phải là cô đánh khoe khoang, từ nhỏ cô đã giúp bà của mình làm việc, việc nhóm lửa này cũng chỉ là việc nhỏ.

Thường Thỏ không cho là đúng, Phương Thông lại nhanh chân dâng lên hai đầu gối vì kính phục. Nhưng thật ra khiến cho Thường Thỏ có chút ngượng ngùng.

Giây trước còn là nữ lão đại Thường Thỏ, giây tiếp theo lại đỏ mặt, haiz, Phương Thông có muốn lớn lên soái như vậy không?

Nếu đó không phải do tính tự chủ của cô cao, chỉ sợ làm cho mấy kẻ mặt phạm hoa si (cuồng nhan sắc) muốn phạm tội mất.

Phương Thông nhảy bèn nhìn thấy Thường Thỏ tựa hồ đỏ mặt, lớn mật trêu ghẹo cô: "Cô ngại ngùng cái gì?"

Kể từ đó, Thường Thỏ cùng với Phương Thông quen thuộc với nhau hơn lúc ban đầu một chút.

Vương Bồi Phàm nhìn Thường Thỏ qua màn ảnh cũng rất vui mừng. Nhìn chung, biểu hiện của Thường Thỏ tại chương trình thực tế này đã vượt quá mong đợi của cô.

Nhưng vừa mới vui vẻ không lâu, ngay lúc Vương Bồi Phàm ra ngoài nghỉ ngơi hút thuốc, chỉ nghe trong phòng bếp có tiếng người hô to: "Nhanh lấy hộp thuốc! Trước tiên phải dùng nước lạnh."

"Xảy ra chuyện gì?" Vương Bồi Phàm vội vã ném thuốc chạy vào.

Cảnh tượng này thực sự không ổn: Thường Thỏ ngồi im ở một góc, cả một nửa cánh tay của cô đều bị bỏng do nước sôi.

Bạn đang đọc truyện *Thoát Khỏi Cổ Cháp Cuồng Độc Chiếm Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Tin tức lan truyền nhanh chóng, trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ tổ chương trình cùng khách mời đều biết tin Thường Thỏ bị bỏng nước sôi.

Tất cả mọi người tạm thời dừng công việc trong tay, vội vàng chạy tới quan tâm an ủi Thường Thỏ.

"Nghe nói một nhân viên công tác vô tình ngã, không cẩn thận làm đổ ly nước ấm khiến Thường Thỏ bị bỏng. Nếu không phải Thường Thỏ né nhanh, chỉ sợ là ly nước kia đã trực tiếp hắt vào mặt cô ấy rồi."

"Cậu không thấy đây thôi, bị bỏng thành như thế này nhưng Tường Thòả vẫn không hề rơi một giọt nước mắt, khi mọi người còn đang hỗn loạn thì cô ấy đã chạy đến dùng nước lạnh ngâm tay."

"May mà bây giờ là mùa đông, nếu không cả cánh tay sẽ đều bị bỏng mất."

"Nhưng mà mu bàn tay thực sự đều bị trầy, tôi nhìn thoáng qua mà còn thấy đau, vậy mà cô ấy thế mà không khóc."

"Tôi vẫn luôn nghĩ cô ấy là một cô gái cực kì nũng nịu, trước kia phô trương ra sao ai mà không biết."

"Như vậy nghĩa là cô ấy thực sự rất chuyên nghiệp, tôi nhớ rằng bộ phim điện ảnh đầu tiên khi cô ấy ra mắt được quay vùng địa cực, còn nghe nói cô ấy có thể nghiêm túc chịu đựng khắc nghiệt."

"Quả nhiên những người thành công đều có điểm tương đồng."

.....

Việc hôm nay Tường Thòả tới quay chương trình vốn là một tin tức lớn, hiện tại bởi bị bỏng, đề tài lại được nâng cao thêm một bước.

Nhưng loại chuyện bất quáỉ này, nói một lúc liền kéo đi xa.

Một số nhân viên công tác tập tậ tập lại nhỏ giọng nghị luận: "Tôi thấy Tường Thòả là một cô gái rất bình thường, đâu có như đồn đãi nào là vệ sĩ nào là trợ lý (ý là tiền hô hậu ủng), hôm nay bên người cô ấy chỉ có một người đại diện không có trợ lý."

"Vậy là cậu không biết rồi, năm đó tôi đã từng tận mắt chứng kiến, Tường Thòả ra khỏi cửa phải có ít nhất hai người đàn ông cao to đi theo."

"Cậu nói phóng đại quá đi?"

"Một chút cũng không phóng đại, hơn nữa cậu thực sự nghĩ rằng cô ấy đơn thuần sao, làm gì có ai cả đời đều có tài nguyên tốt, không phải do sau lưng có quý nhân thì là gì?"

"Tôi nghe nói rằng Tường Thòả xuất thân từ nông thôn, vẫn là một sinh viên đại học chuyên khoa chăm chỉ học tập, kỳ thật cũng rất cố gắng đó."

"Tôi còn nghe nói rằng, thời điểm trước kia Tường Thòả đi học còn là một tiểu thái muội*. Bất quá thông tin hồi trẻ của cô ấy đều đã bị xóa, hiện tại cậu tìm trên Internet căn bản một chút dấu vết cũng không tìm thấy."

****Tiểu thái muội thường dùng để chỉ các vũ nữ nhảy thoát y, TABLEDANCE, và sau đó đề cập đến các cô gái là côn đồ hoặc giao du với côn đồ.***

Ăn dưa khiến người ta hưng phấn, mấy ai quan tâm đến bạn bị bỏng có nghiêm trọng hay không.

Thừa dịp bác sĩ xử lý vết thương cho Tường Thòả, vẫn còn thời gian để lên hút một điếu thuốc.

Nhưng những người quan tâm, lúc này căn bản không có thời gian để chú ý đến những thứ bất quáỉ vào đó.

"Cả đám đây là đều muốn ăn phân sao!?" Phó Úy Tư trước nay sắc mặt không hiện rõ hi nộ tràn đầy tức giận.

Tôn Châu ngoan ngoãn ngồi trên xe bảo mẫu, hần rãnh rồi đến nhảm chán tới đây bởi đại thiếu gia ra ngoài đi dạo, phải đưa người tới nơi thâm sơn cùng cốc này không nói, lại còn bị giận chó đánh mèo khôn khổ.

Vốn dĩ cả ngày hôm nay cũng còn tính là khá tốt đẹp, cho đến hai phút trước thủ hạ Triệu Minh lại đây báo rằng Tường Thòả bị bỏng.

Tôn Châu vừa nghe, nghĩ thầm tỏ chương trình đừng mong sẽ được sống tốt.

Hai năm trước Tôn Châu tận mắt nhìn thấy Tường Thòả ở hoa viên biệt thự không cẩn thận làm tay bị thương, thẳng nhấ Phó Úy Tư lại có thể đem sa thải một đám người làm, còn cấm Tường Thòả từ nay không được tới hoa viên. Tường Thòả bảo bối của hần đã sớm là một bí ẩn, điều này mọi người trong vòng đều đã biết, nhưng đôi khi nó thật sự hoang đường.

Chỉ cần là chuyện về Tường Thòả, mặc kệ là chuyện tốt hay gì, Tôn Châu vẫn bo bo giữ mình muốn trốn xa một chút.

Để tận lực giảm bớt cảm giác tồn tại của mình, Tôn Châu đem khóa áo khoác của mình kéo lên toàn bộ, cả cổ đều rúc trong cổ áo.

Một bên Triệu Minh cong eo cúi đầu bên tai Phó đại thiếu gia nói: "Nhân viên y tế đã xử lý miệng vết thương cho Tường tiểu thư, cũng chính là bác sĩ tư nhân của ngài."

Sắc mặt Phó Úy Tư cũng không bởi những lời này mà trở nên tốt hơn, hần trực tiếp đẩy cửa xe, bước chân dài xuống xe.

Đại khái là bởi tràn đầy tức giận, Phó Úy Tư căn bản không kịp mặc áo khoác khoác, trê người chỉ mặc một chiếc áo sơ mi mỏng đã vội vã đi rồi.

Ban đêm dù sao cũng rất lạnh, Tôn Châu vội vàng lấy áo khoác của đại thiếu gia đi theo xuống xe.

Vị trí ghi hình của tổ chương trình là thập phần tuyệt đẹp, vì không có ô nhiễm ánh sáng, trời đêm đầy sao thoạt nhìn đặc biệt đồ sộ.

Tuy là Tôn Châu cả ngày ghét bỏ nơi này "thâm sơn cùng cốc", cũng không thể không cảm thán tạo hóa thần kì, hẳn không mang kính thiên văn tới đây thật là tiếc.

Chỉ là còn không đợi Tôn Châu tiếp tục cảm khái, liền nhìn thấy một cảnh tượng làm người ta da đầu tê dại: một cái đại móng heo đang nắm tay ngọc của Tưởng tiên nữ.

Tôn Châu nghĩ thầm xong rồi.

Quả nhiên, Phó Ủy Tư đứng cửa mặt trầm tới mức có thể phun ra mực.

Đối với việc ngoài ý muốn lần này, Phương Thông cho rằng mình cũng không trốn tránh trách nhiệm, nếu không phải Tưởng Thỏa giúp hắn ra ngoài lấy ghế, cũng sẽ không phát sinh sự việc ngoài ý muốn lần này.

Nội tâm Phương Thông áy náy, vì thế toàn bộ quá trình đều kiên nhẫn và cẩn thận giúp đỡ bác sĩ xử lý vết bỏng trên tay Tưởng Thỏa.

May mắn thay, Tưởng Thỏa mặc quần áo khá dày, vết bỏng trên cánh tay không phải quá nghiêm trọng, nhưng trên mu bàn tay của cô làm người nhìn lo lắng.

Mặc dù là vẻ mặt căm môi thông khổ, Tưởng Thỏa vẫn như cũ đẹp đến mức làm người ta tan nát cõi lòng.

Phương Thông không khỏi nhẹ giọng an ủi cô: "Đau thì khóc ra, như vậy sẽ thoải mái hơn."

Tưởng Thỏa lắc đầu không nói gì.

Con mẹ nó đau quá đi, nhưng bắt quá khóc không cần thiết phải khóc.

Thời điểm Vương Bồi Phàm nhìn nhân viên y tế xử lý vết thương cho Tưởng Thỏa, cả trái tim đều bị bóp chặt: "Vết thương này sẽ để lại sẹo sao?"

Bác sĩ nghe vậy ngừng đầu nhìn Tưởng Thỏa vừa xa lạ lại quen thuộc trước mắt, nhàn nhạt nói: "Có hiện tượng phỏng rộp tróc da, để lại sẹo là điều không thể tránh được."

Mọi người ở đây nghe xong liền hít sâu một hơi.

Tất cả đều biết vết sẹo có ý nghĩa gì đối với một ngôi sao nữ.

Tưởng Thỏa nghe xong sắc mặt cũng không tốt.

Vốn đang nghĩ không khóc, nghe được sẽ để lại sẹo nháy mắt cô liền thật sự muốn khóc.

Ánh mắt Vương Bồi Phàm kiểm tra một lượt, rốt cuộc thấy được tên đầu sỏ gây tội đứng ở góc, đi qua xách người lại chất vấn: "Cô nói đi, cô hấp tấp bộp chộp làm người khác bị thương như thế này, vậy mà còn không biết xấu hổ tránh trong góc khóc cái gì?"

Cô gái tóc ngắn gầy yếu, thoạt nhìn giống như một sinh viên.

Trước tình huống này, cô gái nhỏ vẻ mặt vô tội, chỉ xin lỗi, thực xin lỗi, dường như nói không dưới trăm lần. Nhưng từ đầu đến cuối, Tưởng Thỏa còn không liếc cô bé này một cái, tựa hồ chứng minh một phần tin đồn lạnh lùng vô tình của cô. Tuy nhiên trong loại tình huống này, đổi lại là ai đi nữa thì cũng đều không có sắc mặt tốt.

Lúc này, dưới sự lớn tiếng chất vấn của Vương Bồi Phàm, cô gái càng có vẻ đáng thương, hít mũi nói: "Chị Vương, đều là do em sai, chị muốn đánh muốn mắng thế nào cũng được, em xin nhận toàn bộ, em không cầu chị tha thứ...."

Vương Bồi Phàm nghe xong quả thực sôi máu: "Tôi đã mắng cô chưa? Cô ngược lại ủy khuất cái gì?"

Cô gái nhỏ lập tức dùng sức xoa xoa nước mắt trên mặt mình, nhưng bả vai lại run rẩy càng lợi hại.

Một phòng người ở đây, không ai dám mở miệng nói chuyện.

Có người trái lại đồng tình với cô gái nhỏ này, chọc tới người không nên động vào.

Vương Bồi Phàm cũng là một người thẳng thắn, chuyện này dù sao cũng đã xảy ra, không thể thay đổi được, nhưng trên miệng khó tránh khỏi muốn lái nhai vài câu.

Vốn dĩ chỉ cần nói vài câu là được, không ngờ cô gái này còn ở trước mặt cô tỏ vẻ đáng thương. Cô ở trong giới giải trí lăn lộn bò toài tốt xấu gì cũng đã gần mười năm, người dạng gì cô liếc mắt một cái liền biết.

Vương Bồi Phàm đang muốn mở miệng, chỉ nghe Tường Thòả ở một bên nhàn nhạt nói: “Được rồi, đừng gào.”

Một số người tựa hồ trời sinh ra mang theo ánh hào quang*, giống như Tường Thòả vậy.

* Chỗ này bản gốc là "từ trường khí" (子气场), em không biết phải dịch sao cho đúng nữa, mọi người biết thì giúp em với, em cảm ơn nhiều ☺.

Khi mọi người đang nghĩ rằng Tường Thòả tâm địa Bồ Tát sẽ buông tha cho cô gái xui xẻo kia, chỉ thấy Tường Thòả ngẩng đầu lạnh lùng nhìn cô gái đó, nói: "Đến đây, đến trước mặt tôi."

Cô gái nhỏ rất nghe lời, hít hít cái mũi đi đến trước mặt Tường Thòả, run run nói: "Thực xin lỗi, chị Tường Thòả, em không phải là cố ý."

Tường Thòả nhìn cô gái nhỏ, cười hỏi: "Đó là cố ý, phải không?"

Cô gái nhỏ nghe vậy ngẩng đầu về mặt vô tội nhìn chằm chằm Tường Thòả.

Tường Thòả cũng không vô nghĩa, nói thẳng: "Tôi không biết lúc ấy có camera để ghi lại những hành động của cô không, nhưng việc cô ngã không phải là vô ý té ngã đi."

Cô gái vội vàng lắc đầu: "Chị Tường Thòả, em thật sự không cố ý. Em biết chị giận, hiện tại chị muốn trừng phạt em thế nào cũng được."

Tường Thòả xuy một tiếng: "Không cần vận dụng tư hình."

Cô nghiêng đầu nhìn mắt Vương Bồi Phàm nói: "Trực tiếp gọi cảnh sát đi."

Mọi người ở đây tro mắt nhìn nhau, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Việc như vậy cũng cần thiết phải gọi cảnh sát sao? Cũng chuyện bé xé ra to quá rồi.

Đạo diễn một bên vẫn luôn không nói gì cũng lại đây khuyên giải: "Chị Tường Thòả, không cần báo cảnh sát đâu, cô gái kia cũng không phải cố ý."

Nói rồi đẩy cô gái nhỏ đến trước mặt Tường Thòả, "Mau xin lỗi chị Tường Thòả một lần nữa."

Tường Thòả đang muốn mở miệng nói chuyện, cánh cửa lại bị đẩy ra.

Một người đàn ông thân hình cao lớn bước vào, cùng lúc đó đạo diễn lập tức ra nghênh đón hắn.

Người đàn ông vai rộng, eo hẹp chân dài, quan trọng nhất là khí thế bức người trên cơ thể, khiến một phòng người giống như đều chỉ làm nền cho hắn.

Trên thực tế, từ khi cánh cửa bị người đàn ông này đẩy ra, mọi người trong phòng đều im lặng.

Trước mắt, toàn bộ trong phòng chỉ nghe thấy một âm thanh, đó là tiếng đạo diễn cả ngày đối với người kia nói: "Phó tiên sinh, vấn đề này không lớn, ngài không cần lo lắng."

Từ góc độ của Tường Thòả nhìn qua, do ánh đèn, khuôn mặt của người đàn ông trở nên hết sức góc cạnh.

Trong giới giải trí, loại nhan sắc này đủ để đứng sừng sững trên đỉnh kim tự tháp, Tường Thòả thầm tiếc nuối mình mất trí nhớ mười năm bỏ qua loại nhan sắc như vậy, không ngờ người đàn ông lại đi tới trước mặt cô.

Thời điểm người đàn ông chậm rãi ngồi xổm xuống trước mặt cô, một bên bác sĩ cũng khom lưng cung kính nói với hắn: "Vết thương của Tường tiểu thư không tính là nghiêm trọng, đã xử lý ổn thỏa."

Tường Thòả không hiểu nhìn một màn trước mắt, trong nháy mắt móng heo của người đàn ông kia lại duỗi tới, cô theo bản năng dùng một tay đẩy tay hắn ra: "Này! Anh muốn làm gì?"

Tác giả có lời muốn nói:

Phó đại thiếu gia sừng người

100%

Bạn đang đọc truyện *Thoát Khỏi Cỗ Cháp Cuồng Độc Chiếm Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Tương Thỏa không nặng không nhẹ đẩy một cái, rõ ràng làm Phó Úy Tư ngẩn ra, một bên Tôn Châu cũng là biểu tình ăn dưa xem diễn.

Tôn Châu thực sự không hiểu Phó đại thiếu gia đang làm gì, người nói chia tay là hắn, trộm theo dõi người ta cũng là hắn, hiện tại lại trơ mắt ra chủ động chạy tới quan tâm dây dưa.

Nhưng mặt khác, Tương Thỏa sinh động hoạt bát như vậy lại làm Tôn Châu có chút ngoài ý muốn.

Trong ấn tượng của Tôn Châu, Tương Thỏa dường như vẫn luôn là một băng sơn mỹ nhân, cô không thích cười, khuôn mặt rất ít khi có biểu cảm dư thừa. Có vài lần Phó Úy Tư đưa Tương Thỏa đi chơi, đều là thay đổi biện pháp khiến cô vui vẻ, mặc kệ trường hợp nào người nào, chỉ cần Tương Thỏa chịu cười một cái, tên kia nguyện ý làm tất cả mọi thứ, rất giống phong hóa hí chur hầu*

*Đây là một câu truyện, nhưng em lười không muốn dịch, mn cứ hiểu là làm mọi thứ vì nụ cười của mỹ nhân là được rồi hen ☐.

Một phòng người, lúc này cũng thức thời mà ra ngoài một đám, không hề quấy nhiễu.

Phương Thông trước khi rời đi quay đầu nhìn bóng dáng Phó Úy Tư, cảm giác đối với Tương Thỏa cũng nháy mắt phức tạp lên.

Tương Thỏa nhìn tình cảnh trước mắt, lại nhìn người đàn ông đang ngồi xổm trước mặt mình, rồi nhìn Vương Bồi Phàm với vẻ mặt nghi hoặc.

Ánh mắt của cô mang theo nồng đậm nghi vấn: [Tình huống này là như thế nào???]

Giác quan thứ sáu của Tương Thỏa nói với cô rằng người đàn ông trước mặt có quen biết cô.

Nhưng không ai nói cho cô biết người đàn ông này cùng cô là quan hệ gì.

Ngay khi Tương Thỏa lại chuẩn bị dùng mắt để ra hiệu cho Vương Bồi Phàm, cô không bao giờ tưởng tượng được màn này lại xảy ra! Vương Bồi Phàm này lại cư nhiên kẹp chặt đuôi chạy trốn, cô ấy trốn!

Tôn Châu cũng kè tức thời trang tuần kiệt trước dùng một bước, đem áo khoác của Phó lão đại đặt ở một bên rồi vỗ vai Vương Bồi Phàm: "Này, chờ tôi với."

Vương Bồi Phàm ghét bỏ Tôn Châu ăn chơi trác táng cũng không phải việc ngày một ngày hai: "Đừng chạm vào bà đây."

Tôn Châu cả lợ phát phờ cười "Được được được, không chạm không chạm, nhìn vợ đáng keo kiệt bủn xỉn của cô kia."

Chẳng mấy chốc, một phòng vừa mới đầy người, hiện tại chỉ còn Tương Thỏa ngồi trên ghế và người đàn ông trước mặt cô.

Ngôi nhà này là Tương Thỏa và Phương Thông được đến khi làm nhiệm vụ, thuộc dạng "xa hoa" trong thôn. Đèn pha lê sáng ngời, sàn nhà gỗ đặc đất đỏ, tất cả đều nói lên sự thanh lịch của chủ nhân ngôi nhà.

Phó Úy Tư di chuyển một chiếc ghế dựa đến ngồi trước mặt Tương Thỏa, vươn bàn tay to lớn, lòng bàn tay đưa lên trước mặt Tương Thỏa: "Đưa tay bị thương cho tôi xem."

Tương Thỏa nhũn mảy, theo bản năng giấu tay ra sau lưng: "Vi sao tôi phải đưa cho anh xem?"

Hỏi thăm bình thường đương nhiên là không có vấn đề gì, dù sao cũng là một loại quan tâm. Tuy nhiên, Tương Thỏa nhìn trên khuôn mặt của người đàn ông này lại thấy cảm giác bá đạo thiên hạ đệ nhất độc tôn, nó liền làm cô cảm giác khó chịu.

Tôi với anh rất thân thiết sao? Nói cho anh xem liền cho anh xem sao? Còn lâu.

Phó Úy Tư hiển nhiên không ngờ rằng Tương Thỏa sẽ có phản ứng này, rõ ràng, khuôn mặt tảng băng này có điểm sụp đổ.

Nhưng hắn phải nhượng bộ trước cô không phải là lần một lần hai, không ăn nó hai lần trước mặt cô, cũng không có gì để nói.

Hai người giằng co trong chốc lát, cứ như vậy ngồi đối mặt, ai cũng không có mở miệng chủ động nói chuyện.

Tương Thỏa nhanh chóng lục soát toàn bộ kí ức liên quan đến người đàn ông này trong đầu, nhưng thật xin lỗi, một chút ấn tượng cũng không có.

Không chỉ vậy, cô chỉ cần dùng sức suy nghĩ một chút, đầu liền đau nhói.

Nhưng cô cần phải thừa nhận rằng, người đàn ông đẹp trai này rất có tính xâm lược.

Cũng cần phải thừa nhận rằng, người đàn ông này thoát nhìn trông hơi già.

Lão Phó Úy Tư hoàn toàn không biết mình bị ghét bỏ, lúc này đang nghĩ cách mở miệng giải hòa.

Suy cho cùng, ba tháng trước là hấn yêu cầu chia tay.

Hiện tại, hấn hối hận.

Tường Thò: "Anh..."

Phó Ủy Tư: "Tôi..."

Trong căn phòng nghe rõ tiếng kim rơi, hai người gần như trăm miệng một lời.

Tường Thò vội vàng nói: "Anh nói trước đi."

Vì thế, lần đầu tiên trong đời Phó Ủy Tư cúi đầu: "Là tôi sai."

Tường Thò thuận thế hỏi: "Anh sai ở đâu?"

"Tôi không nên nói chia tay." Phó Ủy Tư gần như đặt tư thái của mình ở mức thấp nhất, "Thò Thò, trở về bên tôi."

Tường Thò vừa nghe xong, ngay lập tức nghĩ đến bài đăng ẩn đưa mình xem tối hôm qua.

Cho nên, quả dưa kia là sự thật?

Cô nỗ lực nhớ lại tên nam chính mà cô nhìn thấy trong bài đăng đó, thử trước mặt người đàn ông hô một tiếng: "Phó Ủy Tư?"

"Ừ?" Người đàn ông nhẹ giọng đáp lời, khuôn mặt anh tuấn không có chút gì kinh ngạc.

Trong lòng Tường Thò gào thét!

Vương Bồi Phàm! Cậu rốt cuộc còn gạt bà đây cái gì nữa!

Phó Ủy Tư nhìn Tường Thò "Vừa rồi em muốn nói gì với tôi?"

Tường Thò lắc đầu. "Không có gì."

Cô vừa rồi chính là muốn hỏi hấn là ai, nhưng hiện tại đã biết đáp án.

Hơn nữa không biết có phải do tâm lý tác dụng không, Tường Thò luôn cảm thấy có một sự quen thuộc không thể giải thích với người đàn ông trước mặt. Không nói được là loại cảm giác gì, nhưng cô cảm thấy người này vô luận như thế này cũng sẽ không làm tổn thương cô.

Phó Ủy Tư dừng một chút, nói với Tường Thò: "Cô gái kia tôi sẽ xử lý, em không cần phải quan tâm."

Trong thế giới này, có một số điều không thể giải quyết bằng việc báo cảnh sát, dùng quy tắc sinh tồn của Phó Ủy Tư chính là ăn miếng trả miếng. Mà tiêu công chúa của hấn không cần phải dính tới những thứ máu me đó, chỉ cần ở trong lâu đài ấm áp của hấn là được rồi.

Nói đến cô gái kia, Tường Thò còn một bụng muốn nói ra, nhin không được câu nhàu: "Cô ta chính là cố ý anh biết không? Cô ta cảm ly nước sôi muốn đổ lên mặt tôi, may mà tôi tránh mau. Nhưng mà tay tôi cũng bị thương, bác sĩ nói còn nói sẽ để lại sẹo. Trời ạ."

Càng nói Tường Thò càng tức giận, vừa rồi đạo diễn còn ý tứ rằng cô chuyện bé xé ra to?

Cô bị bỏng thành như vậy để chẳng lẽ không ai nhìn thấy sao?

"Sẽ không để lại sẹo." Phó Ủy Tư nói chắc nịch: "Tôi sẽ tìm bác sĩ chỉnh hình tốt nhất, sẽ không làm em có một chút sẹo nào."

Tường Thò gần như bị ngữ khí ôn nhu của người này mê hoặc.

Phó Ủy Tư tiếp tục nói: "Ngoan, đưa tay cho tôi xem."

Tường Thò không thể không cảm thán người đàn ông già kia đạo hạnh thâm cao, rõ ràng cô mất trí nhớ không hề thấy quen thuộc với hấn, lại ngây ngốc mà giao tay cho đối phương.

Nhưng Tường Thò tự nhủ với chính mình, loại sai lầm cô chỉ cho phép mình phạm một lần.

Tay phải trước mặt của Tường Thò bị bó thành một cái móng heo, không nhìn ra chỗ nào bị thương.

Nhưng vì bàn tay này bị băng bó, khoảng thời gian sắp tới, cô sẽ gặp rất nhiều bất tiện trong sinh hoạt.

"Còn đau không?" Phó Ủy Tư ngẩng đầu nhìn cô về mặt đau lòng hỏi.

Tường Thòả hôm nay làm cho hấn cảm thấy xa lạ, rồi lại làm hấn cảm thấy quen thuộc. Phảng phất về với thời điểm cô mười bảy mười tám tuổi, không kiêng nê gì, không sợ trời không sợ đất.

Phó Ủy Tư thậm chí còn có điểm cô đơn mà nghĩ, là do chia tay hấn sao?

Nhiều năm như vậy, cô vẫn không thích hấn.

Từ góc độ của Tường Thòả nhìn qua, là đường cong hàm dưới hoàn mỹ của Phó Ủy Tư, cùng với yết hầu gợi cảm tới mức khiến người ta phun máu mũi.

Người đàn ông này toàn thân tản ra hơi thở hormone trên cơ thể, thập phần hấp dẫn người khác.

"Tạm tạm." Tránh né ánh mắt thẳng tắp của hấn, đem tay mình rút ra từ bàn tay to lớn của hấn.

Má Tường Thòả có chút nóng.

Trời ơi, cô vừa rồi là mê mẩn nhan sắc của hấn phải không?

Bạn đang đọc truyện *Thoát Khỏi Cỗ Cháp Cuồng Độc Chiếm Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

"Nói đi, cậu còn giấu tớ chuyện gì nữa?"

Tường Thòả đề Vương Bồi Phàm lên vách tường, bạn trai lực mười phần.

Vừa ghi xong chương trình hôm nay, lúc này trong phòng chỉ có hai người Tường Thòả và Vương Bồi Phàm. Lúc đầu còn tốt, Vương Bồi Phàm cùng Tường Thòả bàn bạc về lịch trình công việc ngày mai, giúp đỡ cô rửa mặt tẩy trang, cho tới khi Tường Thòả đứng dậy.

Tường Thòả mặc áo ngủ từng bước một chậm rì rì đi tới, rõ ràng trên tay bị thương, lại bức Vương Bồi Phàm không thể lui.

Wương Bồi Phàm chỉ cảm thấy rằng da đầu tê dại, cười gượng gạo: "Cái gì? Tớ giấu cậu cái gì?"

Tường Thòả câu môi cười, vuốt tay vén lọn tóc rơi trên má Vương Bồi Phàm: "Tiểu yêu tinh, đừng để tớ phải nói lần thứ hai."

Wương Bồi Phàm ho nhẹ một tiếng, không khỏi cảm thấy buồn cười.

Thời điểm mười sáu mười bảy tuổi, các cô rất thích đọc tiểu thuyết ngôn tình, thích đọc tiểu thuyết lãng mạn, một trong những câu nói bá đạo nhất của tổng tài chính là -- Em đồ tiểu yêu tinh này.

Lúc ấy Tường Thòả luôn thích đem người khác đề lên tường, và sau đó sử dụng ngôn ngữ tuổi dậy thì này để "trau dồi" kỹ năng diễn xuất của mình.

"Được rồi, đừng náo loạn nữa" Vương Bồi Phàm nhẹ nhàng đẩy Tường Thòả.

Tường Thòả thuận thế dựa vào phía bên kia của bức tường, giọng điệu lập tức có chút trầm thấp: "Lão vương, cậu nói cho tớ, rốt cuộc thì ta và Phó Ủy Tư kia là như thế nào?"

Nếu là giọng điệu cãi nhau âm ỉ, Vương Bồi Phàm xem ra dễ nói hết tất cả. Nhưng Tường Thòả lại nghiêm túc như vậy, Vương Bồi Phàm liền cảm thấy đại sự không ổn.

Cho dù đó là Tường Thòả trước khi mất trí nhớ hay sau mất trí nhớ, chỉ cần cô nghiêm túc, hào quang sẽ mở rộng.

Tường Thòả nghiêng đầu nhìn Vương Bồi Phàm, tóc dài một bên vén dưới tai một bên xòa xuống dưới, phong tình vạn chủng. Ngũ quan của cô vốn không cần bình chọn, tại giới giải trí này cũng đã đẹp đến phi thường có tính xâm lược.

"Nói đi, tớ có rất thời gian để lắng nghe cậu nói chậm rãi." Âm thanh lạnh lùng của Tường Thòả hạ tới hậu thư*

****Bức thư nêu ra những điều kiện buộc đối phương phải chấp nhận, nếu không sẽ dùng biện pháp quyết liệt.***

Wương Bồi Phàm vô thức liếm môi dưới, mắt to xoay chuyển, tiện đà nói: "Haiz, thì là quan hệ bạn trai bạn gái đó. Hơn nữa các cậu đã chia tay được ba tháng rồi, cậu hỏi tớ cũng không nhớ đâu."

Tường Thòả lặng lẽ nhìn Vương Bồi Phàm nói nhảm.

Vương Bồi Phàm nói: "Năm đó chúng ta cùng nhau tham gia cuộc thi tài năng, sau khi thi xong, cậu liền ký hợp đồng với một công ty giải trí, đó cũng là một trong những công ty dưới quyền quản lý của Phó Ủy Tư. Hẳn đại khái là cảm thấy cậu có tài năng, liền tập trung bồi dưỡng cậu. Cậu kí hợp đồng mười năm với công ty giải trí, khó tránh khỏi cùng hắn luôn có tiếp xúc. Sau đó thường xuyên qua lại, năm năm trước các cậu liền yêu đương. Yêu đương kiểu này thì cậu cũng biết rồi đấy, ở chung với nhau một thời gian lâu rồi liền mất đi cảm giác mới mẻ. Vì thế ba tháng trước các cậu đã chia tay trong hòa bình, hôm nay lần đầu gặp lại sau chia tay."

Trong đầu Tường Thòả nhớ tới bài đăng mình xem đêm qua: "Vậy là giống như trên mạng đồn đãi, hắn là kim chủ của tớ sao?"

"Ai da, kim chủ cái gì, các cậu là bạn trai bạn gái bình thường. Hắn thích cậu, đương nhiên sẽ cung cấp cho cậu tài nguyên tốt, vật chất tốt. Đấy mà gọi là kim chủ sao? Thế thì tất cả các quan hệ yêu đương với đàn ông trên thế giới đều không bình thường." Vương Bồi Phàm nói đạo lý rõ ràng.

Tường Thòả nhàn nhạt gật đầu, bỗng nhiên lại quay qua đê Vương Bồi Phàm lại: "Thời điểm tớ hỏi cậu ngày hôm qua, tại sao cậu không nói thật với tớ."

Vương Bồi Phàm về mặt vô tội: "Ngày hôm qua cậu hỏi tớ cái gì ý nhỉ? À, tớ nhớ ra rồi, cậu hỏi tớ cậu có kim chủ không đúng không? Tớ trả lời đâu có gì sai, Phó Ủy Tư sao có thể là kim chủ của cậu? Nói như vậy là khinh nhờn tình cảm giữa hai người."

Tường Thòả nửa tin nửa ngờ, còn chưa kịp suy nghĩ thêm, liền nghe Vương Bồi Phàm đánh đòn phủ đầu: "Lại nói, nếu cậu không hỏi tớ về bạn trai cũ, tớ đương nhiên sẽ không lắm miệng rồi. Rốt cuộc thì cậu cùng Phó Ủy Tư cũng đã chia tay, còn dây dưa với người cũ không tốt, lộ ra cậu cợ nhiệt của hắn."

"Tớ cần cợ nhiệt của hắn sao?" Tường Thòả xuy một tiếng.

"Đúng đúng đúng, cậu đương nhiên không cần cợ nhiệt của hắn rồi." Vương Bồi Phàm cẩn thận đẩy Tường Thòả ra: "Bây giờ cũng không còn sớm nữa, tớ phải đi ngủ."

Dứt lời, dùng tư thế sét đánh không kịp bưng tai chạy trốn.

Chẳng mấy chốc, trong phòng chỉ còn một người.

Ban đêm ở nông thôn đặc biệt yên tĩnh, tựa hồ có thể làm người ta nghe thấy âm thanh trong lòng mình.

Tường Thòả lặng lẽ dựa vào tường tiêu hóa sự tình phát sinh buổi tối hôm nay.

Nhớ đến bộ dáng gầy gù của Phó Ủy Tư, trái tim Tường Thòả dường như đập bùm bùm thật nhanh. Nhưng cuối cùng cô vẫn đẩy hắn ra, rốt cuộc thì sau khi mất trí nhớ cô cùng ông chủ thật sự không thân thiết, mặc kệ trước kia hai người bon họ ở bên nhau như thế nào, hiện tại hắn đột ngột tới gần như vậy, chỉ làm Tường Thòả cảm thấy thật khó xử.

Hiện giờ ký ức của Tường Thòả dừng lại ở tuổi mười bảy, mười bảy tuổi vừa vặn là khi cô có tình yêu đầu đời. Tuy rằng thời điểm cô mười bảy tuổi không yêu sớm, nhưng cũng có đối tượng thầm mến. Không dám giấu diếm, việc đầu tiên cô làm sau khi mất trí nhớ tình lại là tìm kiếm tình hình gần đây của bạn học Tiểu Trương lớp bên cạnh, ai ngờ người ta đã trở thành một đại đầu trọc lại còn kết hôn, hoàn toàn phá vỡ tình yêu trong mộng của cô.

Tường Thòả khó tiếp nhận được chính là, rõ ràng bạn học Tiểu Trương mấy ngày trước vẫn là nam thần da trắng đẹp trai của cô, tại sao lại biến thành bộ dáng thảm không nở nhìn như thế này, rốt cuộc mười năm nay hắn đã trải qua cái gì?

Thật nhanh sau đó Tường Thòả biết được từ chỗ Vương Bồi Phàm, Tiểu Trương trở thành một lập trình viên.

Cả ngày mệt mỏi, Tường Thòả rốt cuộc vẫn là đặt đầu lên giường đi ngủ, hơn nữa vừa nằm nháy mắt liền chìm vào giấc ngủ.

Thời điểm mười bảy tuổi kỳ thật là thời vô tâm vô phé nhất. Việc gì to lớn, ngủ một giấc liền tốt.

==

Vương Bồi Phàm vừa rời khỏi phòng Tường Thòả, thiếu chút nữa đụng phải ngực Tôn Châu.

Cô hoảng sợ, âm thanh không khỏi bén nhọn một ít: "Anh lén lút làm gì đó?"

"Tôi tìm cô." Tôn Châu về mặt cả lơ phát phơ, "Có nhớ tôi không?"

"Nhớ cái đầu anh." Vương Bồi Phàm không có tâm tư cùng Tôn Châu nói giỡn.

Tôn Châu mỗi lần nhìn thấy Vương Bồi Phàm đều giống như nhìn thấy thứ gì đó vui vẻ, không đùa một chút sẽ cảm thấy thiếu thiếu gì đó.

Thấy Vương Bồi Phàm về mặt u sầu, Tôn Châu dùng bả vai đụng nhẹ vào cô: "Cô làm sao vậy? Gần đây trông có vẻ gầy? Không phải bảo bối heo heo đáng yêu trong lòng tôi."

Vương Bồi Phàm tròn mắt xem thường: "Anh cut đi."

Cô lười cùng Tôn Châu pha trò, trước mắt còn một đồng thứ phiền lòng.

Mấy thứ phiền lòng 99% đều là về Tường Thỏa.

Vụ tai nạn xa cô mấy ngày trước, Tường Thỏa bỗng nhiên mất trí nhớ. Vương Bồi Phàm lúc đầu có chút lo lắng, nhưng thật nhanh lại cao hứng. Nếu đây là do trời cao an bài, mất trí nhớ đối với Tường Thỏa chưa chắc đã là chuyện xấu. Trạng thái của Tường Thỏa mấy ngày nay chính là minh chứng tốt nhất, cô thoát nhìn vui vẻ nhiều, vô ưu vô lự, cũng không hề u sầu đầy mặt. Trong lòng Vương Bồi Phàm thậm chí nghĩ, hy vọng Tường Thỏa cả đời này đều không cần nhớ tới những việc phát sinh mười năm này.

Nhưng một phương diện làm Vương Bồi Phàm lo lắng chính là, bác sĩ nói ký ức của Tường Thỏa có khả năng khôi phục. Cho nên, cô giấu giếm có ý nghĩa gì sao?

Mười năm này trên người Tường Thỏa phát sinh đủ loại sự tình lớn bé, cô là đương sự đương nhiên có quyền được biết. Nhưng mà Vương Bồi Phàm lại ích kỉ mà nghĩ, cô hy vọng Tường Thỏa vĩnh viễn không nhớ lại đoạn thời gian u ám này, cô hy vọng Tường Thỏa vĩnh viễn vui vẻ giống như tuổi mười bảy.

Tôn Châu thấy Vương Bồi Phàm lại phát ngôn, duỗi tay vẫy vẫy trước mặt nàng: "Này, muốn ăn bữa khuya không? Có BBQ nướng và hải sản cô thích nhất đó?"

Vương Bồi Phàm nghe xong, phiền não trong đầu đều tạm thời biến mất: "Chỗ nào có BBQ nướng với hải sản?"

Tôn Châu nhếch môi cười, liền biết đồ heo này có chút đồ ăn là có thể đem bán.

"Nhờ phúc của Phó tiểu gia, nhân gia sợ tâm can bạo bối của mình không ăn được bữa tối ở đoàn làm phim, đặc biệt mời đầu bếp hàng đầu cùng đồ đệ tới làm bữa ăn khuya. Hiện tại cả đoàn làm phim đều ăn khuya ở ngoài. Tôi để riêng lại cho cô món cua ngâm rượu cô thích nhất, cô nói xem tôi đối với cô thật tốt phải không?"

Vương Bồi Phàm vừa nghe xong, mắt phải giật mạnh.

Tại sao cô lại béo thành cái dạng này? Chính là bởi đồng mỵ thực đáng chết đó!

Bất quá có ăn ngon trước tiên phải nghĩ đến Tường Thỏa, Vương Bồi Phàm vừa định xoay người, không ngờ bị Tôn Châu kéo cổ tay.

"Cô muốn làm gì đó?" Tôn Châu hỏi.

Vương Bồi Phàm nói: "Tôi đi gọi Tiểu Thỏa."

Về mặt Tôn Châu như đang nhìn kẻ ngốc nhìn Vương Bồi Phàm: "Đồ ngốc, người ta cần cô gọi sao? Cô cũng không cần làm bóng đèn."

Vương Bồi Phàm hiểu ý Tôn Châu nói, đang do dự, đã bị Tôn Châu đẩy đi ra ngoài, "Còn không nhanh lên, tí nữa món ăn thịt dê xuyên sò biển nướng cả tím sẽ bị người khác ăn sạch đó."

Vương Bồi Phàm hoàn toàn đầu hàng.

Tôn Châu cùng Vương Bồi Phàm gần như vừa mới bước chân ra, một thân ảnh cao lớn đã mở cửa phòng Tường Thỏa.

Vì sợ bóng tối, thời điểm Tường Thỏa đi ngủ luôn có thói quen bật đèn ngủ, điều này đã nhiều năm không thay đổi.

Ánh đèn màu cam chiếu lên khuôn mặt khi ngủ của Tường Thỏa, làm cô nằm trên giường thoát nhìn vô cùng ôn nhu.

Trong lúc ngủ mơ, có người hôn lên môi Tường Thỏa, liên tục mút.

Thật nhanh, trong mộng của Tường Thỏa xuất hiện một bóng hình mơ hồ của đàn ông.

Cảnh trong mộng giống như đã từng thân thuộc, rồi lại làm Tường Thỏa cảm thấy xa lạ.

Giấc mộng này từ khi cô tỉnh lại sau tai nạn, gần như mỗi tối đều sẽ mơ thấy. Trong mơ thật rõ ràng, nhưng sau khi tỉnh dậy lại hoàn toàn không nhớ gì.

Người đàn ông một lần lại một lần hôn môi cô, vuốt ve thân thể của cô, làm cô tê dại khó chịu. Đây là một trải nghiệm cảm giác thật thoải mái, làm người ta trầm luân. Thậm chí, cô bắt giấc duỗi tay nắm lấy ga trải giường, khẽ rên nhẹ nhàng một tiếng.

Bởi tiếng kêu này, Tường Thỏa tựa hồ nghe thấy âm thanh người đàn ông cười khẽ.

Chậm rãi, Tường Thỏa có ý thức, cô từ từ mở mắt, không phân biệt được hôm nay là hôm nào.

"Tỉnh?". Khuôn mặt phóng đại của người đàn ông ngay trước mặt Tường Thỏa.

Tường Thòả không có phản ứng trong khoảng thời gian ngắn, theo bản năng đá một cái vào người đàn ông.

Phó Úy Tư không phòng ngự đột nhiên bị đá một cái, cả người lăn xuống dưới giường.

Một đá kia chính giữa "vận mệnh", là điều đàn ông không thể chịu được.

Tường Thòả lập tức đứng dậy, cầm lấy gậy bóng chày phòng vệ ở đầu giường, tiếp đó một cước dẫm lên ngực Phó Úy Tư: "Dựa vào! Đồ lớn mật, vậy mà dám phi lễ bà đây! Ta sẽ cho mi không còn nhìn thấy ngày mai!"

Tác giả có vài lời muốn nói:

Phó Úy Tư: "???"

Bạn đang đọc truyện *Thoát Khỏi Cỗ Cháp Cuồng Độc Chiếm Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Phó Úy Tư bị Tường Thòả vừa đá lại dẫm, cả người ngất ngốc.

Hắn đường đường là một người đàn ông 1m87, hằng năm rèn luyện cơ bắp đầy người, đây là lần đầu tiên bị đánh.

Ăn vắn bản được trích dẫn

Tập trung nhìn, Tường Thòả mới nhận ra người trước mắt là Phó Úy Tư: "Tại sao lại là anh?"

Phó Úy Tư vẻ mặt buồn bực lại vô tội mà nhìn Tường Thòả, duỗi tay vỗ vỗ chân nhỏ đang đập lên người mình của cô.

Đây cũng là lần đầu tiên, hắn bị người khác đá mệnh căn tử không nói, lại còn bị đối xử như một kẻ biến thái.

Có thể thấy được bộ dáng gương nhai múa vuốt đáng yêu này của Tường Thòả, trong lòng Phó Úy Tư lại cảm thấy ngọt ngào không thể giải thích được.

Hắn giống như đã thật lâu rồi không thấy bộ dáng cô hoạt bát linh động như vậy.

Tường Thòả phản ứng lại vội vàng đỡ hắn lên.

Cô trộm nhìn hắn dưới thân, lại thấy sắc mặt hắn không quá mức dị thường, mới hỏi: "Anh không sao chứ?"

Phó Úy Tư lắc đầu, cao quý lười biếng một lần nữa đối mặt với sự sụp đổ.

Một đá kia của Tường Thòả rất mạnh, đôi lại là người khác hắn đã sớm trở tay lấy mạng đối phương. Nhưng bị người phụ nữ của mình đá, hắn chỉ có thể nghiêng răng nuốt vào bụng.

"Có đói bụng không? Đưa em đi ăn khuya." Phó Úy Tư nói.

Sau khi thả lỏng tinh thần, Tường Thòả lúc này mới ngửi thấy cả phòng đầy mùi, là BBQ nướng còn có vị ngọt của kem.

Nhưng cô không ngốc, tuy rằng có mỹ thực dụ hoặc, cô vẫn phải nói cho rõ, cô nhìn Phó Úy Tư áo mũ chỉnh tề trước mắt: "Tại sao anh lại có chìa khóa phòng của tôi? Nếu tôi nhớ chính xác, chúng ta hiện tại đã không còn là quan hệ bạn trai bạn gái nữa."

Không ngờ, Phó Úy Tư nghe vậy lại cười khê, giống như Tường Thòả vừa nói điều gì đó rất buồn cười.

Nhưng Tường Thòả không có tâm tư chơi đùa cùng hắn: "Anh cười cái gì, anh như vậy chính là xâm nhập nhà dân trái phép."

Tối hôm nay rốt cuộc Tường Thòả đã nói rõ ràng với Phó Úy Tư, cô không đồng ý với những việc này.

Có nhiều lí do rất phức tạp, trong đó bao gồm việc cô mất trí nhớ, dù sao thì cô cũng không thích ông chú lớn rất đẹp trai này.

Rốt cuộc dựa theo độ tuổi tâm lý của cô mà tính, người đàn ông này lớn hơn cô cả một con giáp đó, cô không phải quá thích loại hình đại thúc

"Không cần nào loạn." Phó Úy Tư đi qua ngồi trên sofa, nắm lấy tay Tường Thòả: "Lại đây, tôi ôm trong chốc lát."

Tường Thòả không hiểu nhiều lắm về quan điểm và giá trị tình yêu mấy năm nay của mình là dạng gì, nhưng rõ ràng cô hi vọng bạn trai mình không như

thể.

Phó Ủy Tư trước mắt tuy rằng ngồi yên ở chỗ đó, nhưng lại là bộ dáng từ trên cao nhìn xuống. Hẳn cả người tản ra thái độ "ta muốn người thế nào người phải thế này" làm Tường Thòà rất khó chịu.

Tường Thòà ý đồ giảng đạo lý cho Phó Ủy Tư: "Ba tháng trước chúng ta đã chia tay, hiện tại tôi không đồng ý quay lại, anh như vậy là ý gì?"

Phó Ủy Tư lại chắc chắn: "Thòà Thòà, em không cần cầu kinh với tôi."

Tường Thòà thờ dài, trực tiếp thẳng thắn: Được rồi, tôi muốn nói với anh một việc, nhưng tôi nói xong anh đừng quá kinh ngạc."

Cô quyết định nói với hần việc mình mất trí nhớ, rốt cuộc việc này đối với cô cũng không có gì đáng giấu giếm.

Phó Ủy Tư nghe vậy nhượng mày có chút tò mò, lại vẫn cứ cố chấp nói với Tường Thòà: "Lại đây, ngồi trên đùi tôi nói."

Tường Thòà: "???"

Người này sợ là nghe không hiểu tiếng người đi.

Không đợi Phó Ủy Tư nói chuyện, chỉ nghe bên ngoài truyền đến đập cửa "Thịch thịch thịch".

"Tường Thòà, có gì cần hỗ trợ không?"

Tường Thòà nghe ra, là âm thanh của Phương Thông.

Bất quá Phương Thông tới tìm cô lúc này, cũng làm coi có điểm ngoài ý muốn.

Phương Thông có chút lo lắng bởi đêm nay tất cả mọi người đều ăn khuya, chỉ có Tường Thòà là không, đặc biệt hôm nay khi hần thấy Tường Thòà ở chung với Phó Ủy Tư, hần luôn cảm thấy Tường Thòà bài xích Phó Ủy Tư. Vì thế trong đầu Phương Thông bắt đầu tạo nên một vở kịch ngược tâm cầu huyết, cốt truyện đại khái là Tường Thòà đáng thương bị Phó Ủy Tư dây dưa nhưng cô lại nhỏ yếu mà không thể cầu xin giúp đỡ từ bên ngoài vân vân.

Phương Thông không đành lòng, một cô gái như hoa như ngọc thế kia, tuyệt đối không thể chịu đựng khuất nhục như vậy! Cho nên đầu óc hần nóng lên liền tính toán tìm Tường Thòà hỏi cho rõ ràng, không nghĩ tới hần lại nghe được một màn đối thoại kia.

Mở cửa, Phương Thông liền nói: "Tường Thòà, cô có gì cần giúp đỡ cứ việc nói, tôi nhất định sẽ dốc hết sức lực."

Hần không quen nhất chính là đàn ông cường bách phụ nữ.

Phương Thông không phải nghệ sĩ công ty Phó Ủy Tư, đương nhiên đối với Phó Ủy Tư không có gì sợ hãi. Thậm chí, cùng là đàn ông, trên người Phó Ủy Tư tỏa ra khí chất làm Phương Thông cảm thấy thập phần có tính xâm lược.

Tường Thòà lắc đầu: "Không có gì, làm anh lo lắng rồi. Đúng rồi, tôi còn muốn cảm ơn anh đã chiếu cố ngày hôm nay."

So với Phó Ủy Tư trong phòng, rốt cuộc Tường Thòà đã cộng sự cùng Phương Thông một ngày, lại cảm giác hần là bạn cùng lứa tuổi, cho nên đối với hần cũng quen thuộc hơn một chút. Ngữ khí tự nhiên cũng trở nên tốt hơn một chút.

Phương Thông nghe xong liền thấy hơi ngượng ngùng, hần gãi gãi đầu bộ dáng giống như một cậu bé lớn tuổi: "Nào có chiếu cố cái gì, là do cô có năng lực, vừa có thể nấu lò vừa có thể đón củi."

Phương Thông đang nói lại nhìn đến vết thương băng bó trên tay Tường Thòà: "Vết thương của cô, tôi có trách nhiệm rất lớn, tôi muốn nói xin lỗi với cô."

"Đâu có đâu." Tường Thòà xua xua tay, "Chuyện này không liên quan đến anh."

Phương Thông: "Tại sao lại không phải chuyện của tôi, nếu không phải tôi nhờ cô ra bên ngoài lấy ghế, người đó cũng không có cơ hội để làm như vậy."

Hai người đứng ở cửa tôi một câu anh một câu thật thân thiện, Phó Ủy Tư ngồi trong phòng toàn thân tản ra hàn khí.

Tường Thòà còn đang cùng Phương Thông nói chuyện, bỗng cảm thấy bên cạnh mình có một luồng gió lạnh, tiện đà nhìn đến thân ảnh cao lớn cạ qua vai mình rồi rời đi.

Cô ngẩn ra một chút, theo bản năng muốn mở miệng gọi hần một tiếng, lại phát hiện ra chính mình không thể gọi ra tiếng.

== =

Phó Ủy Tư đi vội vàng, thậm chí còn không thông báo với Tôn Châu. Vẫn là trợ lý của Phó Ủy Tư Triệu Minh gọi điện thoại cho Tôn Châu, bảo hần ngày mai đi nhờ xe về.

Tôn Châu hậu tri hậu giác* bị vứt bỏ về mặt tôi là ai đâu là đâu tôi đang làm gì.

****Nhảy cảm chậm với mọi thứ.***

Hắn vội vàng gọi cho Phó Ủy Tư: "Tứ gia, giờ đã hơn nửa đêm rồi, cậu làm sao vậy?"

Đầu kia điện thoại chỉ lạnh lùng bốn chữ: "Ông đây phạm tội!"

****Biết rõ làm như vậy sẽ có hậu quả gì nhưng vẫn làm.***

Ngay sau đó là âm thanh tút tút tút bận.

Có thể làm Phó Ủy Tư trở nên biến thái như vậy, ngoài Trương Thỏa ra còn ai nữa?

Tôn Châu cảm điện thoại bất đắc dĩ nghĩ: "Còn không phải phạm tội sao, người ta cũng nói không biết cậu, cậu còn mặt dày mày dạn đi bày tỏ thâm tình."

Tôn đại thiếu gia lắc đầu, vỗ vỗ Vương Bồi Phàm đã uống đến say khướt bên cạnh: "Tiểu tử, dám cùng tôi so tửu lượng?"

Wang Bồi Phàm không cam lòng yếu thế: "Tôi không có say, tôi chỉ hơi chóng mặt thôi, tôi nói cho anh biết, tôi vẫn còn rất tỉnh táo."

Tôn Châu quả thực bị Vương Bồi Phàm làm chết cười, vẻ mặt sùng nịnh mà nhìn cô, duỗi tay vỗ đầu cô: "Này, đừng có giảm béo nhé, bộ dáng béo đơ đơ này của cô mới đáng yêu."

Vừa nhắc đến béo Vương Bồi Phàm liền muốn khóc.

Nhớ thời điểm trước đây cô vẫn là một học sinh vũ đạo, dáng người kia, thân hình kia, người theo đuổi cô không biết xếp đi nơi nào.

Nhưng mấy năm nay bởi vì cô không hề khiêm vũ, đối với thân thể cũng phóng túng, vì thế béo phì một đi không trở lại, hiện tại cân nặng liền phải hơn 65kg!

Nhưng việc đã kích cô lớn nhất, chính là việc đầu tiên Trương Thỏa làm sau khi tỉnh dậy là cười nhạo cô béo!

Nghĩ đến Trương Thỏa, Vương Bồi Phàm bộ dáng lén lút nhìn chung quanh, sau đó sát vào Tôn Châu: "Tôi nói cho anh bí mật nè."

Tôn Châu chống đầu cong môi lười nhác dựa vào: "Cô nói đi."

"Này, tôi sẽ nói với anh, nhưng anh đảm bảo không được nói với ai." Vương Bồi Phàm nói, còn cầm một trong mười ngón tay bụm đặt lên môi mình.

Ý cười trên khóe môi Tôn Châu càng rõ: "Tôi đảm bảo."

Wang Bồi Phàm: "Vậy anh thề đi! Nếu anh nói ra, anh liền đoạn tử tuyệt tôn."

Tôn Châu vẻ mặt không thêm để ý mà phối hợp thề độc.

Wang Bồi Phàm thấy lời thề điên rồ như vậy Tôn Châu cũng đã thề, mới nhỏ giọng nói với hắn: "Tôi nói cho anh nè, Trương Thỏa mất trí nhớ, sự tình phát sinh mười năm nay cô ấy đều quên mất, hiện tại kí ức chỉ ngừng lại ở thời điểm tuổi 17."

Tôn Châu: "???"

Hắn vừa rồi đã thề một lời thề độc đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Thoát Khỏi Cố Chấp Cuồng Độc Chiếm Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Lời kẻ say nói thường là đáng tin cậy nhất, điểm này Tôn Châu không nghi ngờ. Rốt cuộc hứng thú nhất là tiệc tùng, được chứng kiến một người uống say nói năng rầm rộ.

Hiện tại ăn dưa chính anh em của mình, Tôn Châu lập tức lấy điện thoại của mình ra chuẩn bị mật báo. Ngay sau đó Tôn Châu nhớ ra, hắn vừa rồi hình như vừa thề một lời thề độc.

Đoạn! Từ! Tuyệt! Tôn!

Vì thế, Tôn Châu lại yên lặng mà nhét điện thoại trở về.

Kích động qua đi, Tôn Châu lại cảm thấy Vương Bồi Phàm nói mức độ đáng tin không cao.

Tường Thòả lại có thể mất trí nhớ? Đây là phim câu huyết lúc 8 giờ sao? Lại còn chơi trò mất trí nhớ?

"Thật hay giả?" Tôn Châu hỏi.

Vương Bồi Phàm ngữ khí mang theo men say: "Tôi lừa anh làm gì? Tôi rành đến mức cả trứng sao?"

Tôn Chu cười: "Cô có trứng sao?"

Vương Bồi Phàm trợn mắt nhìn Tôn Châu một cái: "Nói chuyện với anh quả thật không hợp, nửa câu cũng ngại nhiều."

Tôn Châu thấy bộ dáng nghiêm túc của Vương Bồi Phàm, yên lặng cầm chén rượu nhấp một ngụm.

"Vì sao Tường Thòả lại mất trí nhớ?" Tôn Châu hỏi.

Vương Bồi Phàm nói: "Là do tai nạn xe cộ hôm đó gây ra."

Tôn Châu nhàn nhạt nói: "Vụ tai nạn này tôi có biết. Tường Thòả gặp tai nạn xe cộ lão Phó cho người đi tra xét trước tiên, xe bảo mẫu của các cô bị người khác động tay vào nên phanh mới không nhảy."

Vương Bồi Phàm lúc này mới hậu tri hậu giác: "Trời ạ! Thật hay giả?"

"Chẳng lẽ các cô không phát hiện xe bảo mẫu có vấn đề sao?" Tôn Châu hỏi.

Vương Bồi Phàm: "Chiếc xe đã được mang đi sửa chữa sau khi gặp tai nạn, đến giờ vẫn chưa sửa xong. Thời gian gần đây bận rộn lo việc của Tường Thòả, chỗ nào có thời gian quản lý nhiều như vậy."

Trước khi cô nghĩ đó chỉ là một vụ tai nạn giao thông bình thường, hiện tại xem ra tính chất đã xảy ra thay đổi. Hơn nữa việc Tường Thòả hôm nay bị người khác cố ý làm bóng, liên kết lại chính là một sự tình có chủ mưu!

Nghĩ như vậy, Vương Bồi Phàm lạnh cả sống lưng.

"Không được, tôi phải đi bảo vệ Tiểu Thòả!" Vương Bồi Phàm một bộ dáng chính nghĩa cho là đúng nói.

Tôn Châu một phen giữ chặt tay cô: "Còn cần cô bảo vệ? Cô trước hết bảo vệ tốt cho chính mình đi. Lão Phó đã cử người bảo vệ, cô không phát hiện ra gần đây luôn có người đi theo các cô à?"

Vương Bồi Phàm: "???"

Cô cái gì cũng không phát hiện.

Tôn Châu bắt đắc dĩ mà lắc đầu: "Tôi nói cô ngờ ngẩn như vậy sao có thể làm người đại diện của Tường Thòả? Tôi thấy Tường Thòả so với cô khôn khéo hơn nhiều."

Vương Bồi Phàm vừa nghe liền không vui, bẹp miệng nói năng lộn xộn: "Các người đều ghét bỏ tôi, nhưng tôi thực sự đã nỗ lực. Chính tôi cũng không có cách nào, từ nhỏ tôi so với người khác luôn kém một đoạn, vô luận là học tập hay khiếu vũ, người khác một giờ làm xong việc, tôi phải nỗ lực ba bốn giờ....."

".....Tôi làm gì cũng không tốt, thế nhưng tôi đã cố gắng gấp bội. Tôi hiện tại là người đại diện của Tiểu Thòả, tôi liền rất nỗ lực tạo cơ hội cho cô ấy. Hiện tại tôi muốn Tiểu Thòả có thể vui vẻ một chút, cô ấy quên đi sự tình mấy năm nay cũng tốt. Nhưng tôi cũng rất rối rắm, lòng tôi giấu không được chuyện, cũng không tìm ra người giúp tôi cùng nhau chia sẻ. Tôi như bây giờ làm đến cùng là vì tốt cho cô ấy, nhưng vẫn là không tốt?"

Tôn Châu lắg lắg mà chống đầu nhìn Vương Bồi Phàm nói chuyện.

Hắn là người thừa kế của một tập đoàn khai thác mỏ, cả lợ phát phơ như vậy nhiều năm, gặp qua vô số phụ nữ, thời điểm lần đầu tiên thấy Vương Bồi Phàm liền cảm thấy đây là một con heo vụng về đáng yêu. Mấy năm nay phụ nữ bên người thay đổi hết người này tới người khác, nhưng mỗi lần thấy Vương Bồi Phàm luôn cảm thấy so với ở bên bạn gái còn vui vẻ hơn. Đây cũng là lần đầu tiên hắn thấy heo nhỏ không vui.

Vương Bồi Phàm: "Việc Tường Thòả và Phó lão bản, tôi một phần không muốn nói cho cô ấy, rốt cuộc thì thời điểm Tiểu Thòả ở bên Phó lão bản thật sự không hạnh phúc. Nhưng mặt khác, Phó lão bản đối xử tốt với Tiểu Thòả cũng là chuyện rõ như ban ngày, rời khỏi Phó lão bản, tôi không kiếm được tài nguyên gì cho Tiểu Thòả. Tôi quả là một người đại diện thất bại!"

Khoảng thời gian này Vương Bồi Phàm bận tới sứt đầu mẻ trán, hết việc bên phòng làm việc, lại tới bệnh tình của Tường Thòả. Cân nặng đã quá 65kg, cô cảm thấy mình đã phải chịu đựng quá nhiều, cho nên hôm nay cũng coi như là hiếm có thả lỏng.

Vương Bồi Phàm vừa nói lại chuẩn bị đi lấy rượu, không ngờ bị Tôn Châu một phen ngăn lại, “Được rồi, đừng uống nữa.”

Sau đó Tôn Châu đưa Vương Bồi Phàm về phòng, dàn xếp tốt cho cô xong xuôi rồi cầm đi động ngăn người.

Muốn nói với lão Phó một tiếng việc bạn gái nhỏ của hắn mất trí nhớ?

Không được, hắn không thể đoạn tử tuyệt tôn được.

== =

Bôi tay bị thương, Trương Thỏa nếu tiếp tục ghi hình nhất định sẽ gặp khó khăn, rốt cuộc có rất nhiều phân đoạn yêu cầu cộng sự cùng Phương Thông.

Tổ chương trình đã cân nhắc việc tạm dừng ghi hình, nhưng sẽ còn tệ hơn một khi tạm dừng. Vì vậy, hoặc là thay thế Trương Thỏa rồi ghi hình lại, hoặc là Trương Thỏa kiên trì tự mình làm.

Đối với Trương Thỏa 17 tuổi, đó chính là một cổ sức mạnh không chịu thua. Vì vậy, ngày thứ hai ghi hình cô nói cái gì cũng muốn chính mình lên sân khấu, nếu có thể một tay hoàn thành hạng mục, cô tuyệt đối có sẽ không làm phiền tới người khác.

Trương Thỏa như vậy, thật ra làm người khác sinh ra hảo cảm không nhỏ đối với cô.

Tiết mục ghi hình trưa hôm đó hoàn thành lúc bốn giờ, hai tuần nữa sẽ phát sóng.

Sau lần ghi hình này, Trương Thỏa cùng Phương Thông trao đổi WeChat cá nhân, hai người xem như kết thân được một tình bạn.

Trên đường về, Trương Thỏa ngây ngốc nhìn ngoài cửa sổ xe.

Màn đêm dần buông xuống, có vẻ thời điểm này ngày hôm qua tay cô bị bỏng.

Nghĩ đến chuyện bị bỏng này, Trương Thỏa hỏi Vương Bồi Phàm: “Tớ mấy năm nay ở giới giải trí đặc tội với người khác phải không?”

Vương Bồi Phàm nghĩ nghĩ gật gật đầu: “Nghiêm túc mà nói, cậu chặn đường không ít người.”

Trương Thỏa vừa ra mắt đã vươn tới đỉnh cao, nửa đường đoạt không biết bao nhiêu đại ngôn cùng bát com của người khác.

Đừng nhìn hiện tại là xã hội pháp trị, nhưng giới giải trí tranh đấu là thập phần huyết tính. Phía sau lưng mà người khác không nhìn thấy, không biết có bao nhiêu sự tình âm u diễn ra.

Trương Thỏa mắt nhìn tay mình, cười nói: “Tớ đây có thể sống sót thật đúng là từng có may mắn.”

Vương Bồi Phàm cười gượng.

Di chứng cho việc uống say tối qua là hiện tại đầu vẫn có chỗ đau.

Trên xe phát ca khúc tiếng Quảng Châu, quen thuộc với Trương Thỏa.

“Hóa ra bạn trân trọng tôi như vậy.

Tôi chưa từng nhận điều đó ra khi chúng ta yêu nhau say đắm.

Đừng nói rằng ngay cả sự ngọt ngào này cũng không thể khiến tôi ở lại.

Bởi bạn biết rõ lí do chúng ta chia ly.

.....

.....

Mất bạn trong hàng chục năm hay giờ đây đều như nhau.

Bởi vì cuối cùng chúng ta sẽ chia xa.

Đủ tuyệt tình tôi tự đuổi mình ra.*

***Đây là bài *Unfortunately, I'm Aquarius (可惜我是水瓶座)* của Dương Thiên Hoa. Bài này em không tìm thấy bản Việt nên dịch từ bản Anh (cv khó hiểu quá) hơi lôm côm xiu, mn thông cảm.**

Bài hát "Đáng tiếc tôi là Bảo Bình" này hồi nhỏ Trương Thỏa đã nghe nhiều nên thuộc, đảo mắt qua mười năm, lại lần nữa nghe giai điệu vẫn như cũ làm

người khác đau lòng.

Kỳ quái chính là, nghe bài hát này trong lòng Tường Thòà không hiểu sao lại nghĩ tới Phó Úy Tư.

Người đàn ông này cô không quen nhưng lại hẳn rất quen thuộc.

Chiếc xe từ từ đi vào nội thành, xa hoa trụy lạc, công danh lợi lộc ánh giáng một hồi.

Thời gian mười năm, có thể thấy được thành thị thay đổi từng ngày trở nên hoàn toàn bất đồng với trong ấn tượng của cô. Tường Thòà đột nhiên cảm thấy chính mình giống như lá bèo trôi dạt, cô không biết rốt cuộc mình hiện tại là gì.

Lắc lắc đầu, Tường Thòà tự nhủ với bản thân điều chỉnh lại tâm trạng cho tốt. Tuy rằng kí ức của cô chỉ dừng lại ở tuổi 17, nhưng cuộc sống sẽ tiến về phía trước.

"Tớ có còn công việc gì tiếp theo không?" Tường Thòà quay đầu hỏi Vương Bồi Phàm.

Vương Bồi Phàm trả lời không cần nghĩ ngợi: "Mấy ngày tiếp theo cậu không có việc gì, nhưng có một cái quảng cáo đại ngôn muốn quay, nhưng cậu hiện tại bị thương ở tay, tớ sẽ phải đi sắp xếp lại. Kế tiếp có buổi thử vai điện ảnh, nếu được thông qua liền trực tiếp tiến vào đoàn phim. Nói tóm lại, không tính là rất bận."

Tường Thòà nhũn mỳ: "Tớ không phải là ảnh hậu quốc tế sao? Vì sao lại thanh nhàn như vậy khác với nghệ sĩ khác cả năm không được nghỉ ngơi?"

Vương Bồi Phàm háng giọng: "Bởi vì cậu không nhận bất kì việc nào khác ngoại trừ đóng hai bộ điện ảnh một năm, ngay cả đại ngôn cũng đếm trên đầu ngón tay."

"Ảnh hậu này của tớ cũng lộn xộn quá đi?" Tường Thòà không thể tin được nhìn máy tính bảng nhận từ Vương Bồi Phàm, quả nhiên như lời cô nói, lịch trình kế tiếp cơ bản là không có lịch trình.

Mấy năm nay Tường Thòà ở giới giải trí khiếm tốn cũng không phải điều gì mới lạ, cô một năm đóng hai bộ điện ảnh chất lượng cao, nhận đại ngôn ngoại trừ hàng hiệu quốc tế thì một mực churóng mắt. Nếu gặp phải roadshow tuyên truyền điện ảnh*, cô tâm tình tốt liền chạy theo tới vài chỗ, thời gian còn lại rất ít lộ diện.

****Đề cập đến các buổi chiếu sớm trong rạp chiếu phim, giao tiếp với các nhà quản lý rạp chiếu, truyền thông và khán giả, quảng bá nội dung phim, điểm bán, hỗ trợ cho các nhà quản lý rạp chiếu phim, tiếp xúc với truyền thông và giao lưu với người hâm mộ.***

Cho nên tiền nữ Tường Thòà không dính khói lửa phạm tục nhân gian cũng gặp may ở giới giải trí, ai cũng biết phái thực lực của cô ở giới giải trí không phải để kiếm tiền.

Nhưng tình huống hiện tại có điểm bất đồng, loại đồ vật như tài nguyên tốt bạn không đi tìm, nó cũng sẽ không luôn chủ động đưa tới cửa.

Vương Bồi Phàm nhìn Tường Thòà, há miệng thở dốc, vẫn là nói: "Cậu xem, chúng ta hiện giờ có nên hay không cân nhắc việc thay đổi tình hình? Ví dụ như nhiều tổng nghệ* hơn một chút, gia tăng việc lộ diện, nhận thêm mấy bộ phim truyền hình, đại ngôn thì chúng ta sàng lọc một số chất lượng tốt, cố gắng không thoái thác. Ba tháng trước chúng ta đã giải trừ hợp đồng mười năm với công ty giải trí, hiện tại tự điều hành phòng làm việc, đương nhiên phải tính toán lâu dài."

****Show giải trí***

Tường Thòà gật gật đầu, chớp mắt hướng về phía Vương Bồi Phàm: "Mấy thứ đó tớ không hiểu, dù sao nghe theo cậu là được."

Đột nhiên, Tường Thòà nghĩ đến điều gì đó, mắt sáng lên hỏi Vương Bồi Phàm: "Mấy năm nay tớ hẳn cũng có tích cóp chứ? Ít nhất phải có mấy trăm vạn gì đó đi?"

Rốt cuộc người cũ của cô Phó Úy Tư rất nhiều tiền không nói, chính cô còn là ảnh hậu quốc tế. Tường Thòà ngẫm lại đều cảm thấy hưng phấn, cô lớn đến từng này vẫn chưa từng nhìn thấy đáng về mấy trăm vạn. Không đúng, là trước kia mười bảy tuổi cô chưa từng nhìn thấy đáng về mấy trăm vạn.

Chỉ là không đợi Tường Thòà hưng phấn xong, liền nghe thấy Vương Bồi Phàm một bên lạnh lùng tạt cho cô một chậu nước lạnh: "Không có."

"Hả?" Tường Thòà khó hiểu, "Cái gì không có?"

Vương Bồi Phàm thờ dài, nói: "Không có, cậu không có tích cóp gì cả. Tính toán đâu ra đấy, trước mắt tiền trong tài khoản của cậu chỉ đủ cho cậu sinh hoạt sáu tháng."

Tường Thòà buồn bực: "Tiền tớ kiếm được đâu? Cậu đừng có nói với tớ là mấy năm nay tớ làm từ thiện nhé."

"Ha, cậu nói đúng rồi đấy." Vương Bồi Phàm bắt đầu cười.

Click mở một cái biểu mẫu tài chính rõ ràng trên máy tính bảng, Vương Bồi Phàm đưa cho Tường Thòà: "Cậu làm công ích từ thiện trong giới nghệ sĩ cũng là có tiếng, tiền tích cóp mấy năm gần đây của cậu đều ở đây, tớ đều đã cho cậu ghi chép lại rõ ràng. Cho nên, bây giờ trong tài khoản của cậu,

không! Có! Tiền!"

Tường Thòả nhìn biểu mẫu chi tiết, nội tâm lẫn lộn. Thực sự không biết nên nói mình tốt hay là quá tốt rồi, tại sao lại có thể tồn tại loại tiên nữ như mình.

"Hiện tại tớ ở đâu? Cậu đừng nói là tớ hiện tại cả nhà cubgx không có để về." Tường Thòả dứt khoát bắt chấp tất cả.

Vương Bồi Phàm cười gương: "Lại bị người nói trúng rồi, cậu hiện tại đang nhồi nhét ở phòng của tớ."

"Không đúng rồi." Tường Thòả phản ứng lại đây, "Bố tớ đâu? Ông ấy mặc kệ tớ sao? Tuy rằng ông ấy tái hôn làm quan hệ bố con chúng tớ không tốt, nhưng tốt xấu gì tớ cũng là con gái ông ấy, ông ấy sẽ không đuổi tớ ra khỏi nhà chứ?"

Vương Bồi Phàm nghe vậy ngăn ra, nhìn Tường Thòả trong khoảng thời gian ngắn không biết nói gì.

Tường Thòả ngẩng đầu nhìn Vương Bồi Phàm, đáy mắt sáng rực. Đôi mắt của cô đã được các nhà phê bình phim đánh giá là đôi mắt biết nói, cảm xúc trong lòng đều được biểu đạt qua ánh mắt.

Dưới ánh mắt như vậy, Vương Bồi Phàm chỉ cảm thấy chân mình mềm nhũn.

Có những thứ không thể giấu được, Vương Bồi Phàm biết rõ điều đó. Cô hít một hơi thật sâu, nói với Tường Thòả: "Bố của cậu, năm năm trước ông ấy đã qua đời."

Bạn đang đọc truyện *Thoát Khỏi Cỗ Cháp Cuồng Độc Chiếm Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Mặc dù đã bước vào mùa xuân, nhưng đêm đen vẫn tới thật mau.

Thành phố Nam Châu bốn mùa rõ ràng, xuân có sắc thái của xuân, nhưng đến ban đêm, xa hoa trụy lạc liền trở thành nhãn hiệu của thành phố

Sau khi Phó Úy Tư cùng tân duệ* dạo diễn Vạn Huy Huy dùng bữa xong, họ chuyển tới địa điểm tiếp theo.

****Đề cập đến các ngôi sao đang lên trong các lĩnh vực khác nhau.***

Vạn Huy Huy nhìn ra được, Phó Úy Tư không có hứng thú.

Điện ảnh khoa học viễn tưởng vẫn luôn khiến Phó Úy Tư cảm thấy hứng thú, hiếm khi có được kịch bản chất lượng cao trong tay, Vạn Huy Huy vội vàng thông báo Phó Úy Tư tới xem một chút.

Thời điểm trước đây, Phó Úy Tư ít nhiều sẽ bày tỏ một chút ý kiến, thậm chí chậm rãi mà nói, nhưng đêm nay hẳn lại một mực nhấp môi không nói gì.

Cuối cùng thả xuống một câu "Cậu xem mà làm"

Ngay sau đó liền hút một điếu thuốc rồi lại một điếu thuốc khác.

Vạn Huy Huy đặc biệt phân phó Tôn Châu làm nóng trà từ* trước, tiểu tử Tôn Châu có thiên phú ở phương diện này, tất cả anh em đều nói hẳn là giao tế hoa**

****Nơi tụ tập ăn chơi giải trí***

***** Đề cập đến một người phụ nữ xinh đẹp, năng động và tích cực trong các tình huống xã hội.***

Bên trên bàn đánh bài đã sớm hoan thoát*, xinh đẹp tuyệt sắc cũng không phải số ít. Có thể đi vào loại trà từ cho thiếu gia này, đều là nhân tính**.

****Tạm hiểu là rất vui vẻ.***

*****Người cực kì khôn khéo linh hoạt.***

Thời điểm Phó Úy Tư tới, Tôn Châu đối diện cửa hô: "Phó gia tới rồi."

Âm thanh của hắn cũng không tính là trong trẻo, nhưng một phòng người đều theo im lặng theo bản năng.

Không biết là cô nàng nào đang hát, vừa vận đến đúng câu: ".....Mắt bạn trong hàng chục năm hay giờ đây đều như nhau. Bởi vì cuối cùng chúng ta sẽ

chia xa. Dù tuyệt tình tôi tự đuổi mình ra."

Phó Ủy Tư ngăn ra một lát.

Bài hát này hình như là bài hát yêu thích nhất của Tường Thỏa, trùng hợp hần cũng là cung Bảo Bình.

Có khoảng thời gian cô thường xuyên mang tai nghe để nghe, còn nói là mình sẽ học được bài hát này. Tiếng Quảng Đông của cô không có nền tảng gì, hần liền chê cô phát âm không chuẩn. Tốt xấu gì hần từ nhỏ lớn lên ở Hồng Kông, phát âm là không có vấn đề, nhưng việc ca hát lại làm khó hần. Cô liền quay lại trả thù chê cười ngữ âm của hần không được đầy đủ.

Nhoáng một cái như thế, dường như cũng đã là sự tình rất nhiều năm trước.

Thời điểm cô nàng kia hát xong có chút khản trương mà thở phào một hơi, Tôn Châu thập phần nể tình vỗ tay dẫn đầu: "Tân duệ ca sĩ của chúng ta hát thật không tồi, tôi phải cho cô một điểm A."

Là một cô nàng xuất sắc được tuyển chọn, năm nay cũng mới mười chín tuổi, tên Dương Ngữ Yên, ký hợp đồng với công ty giải trí dưới trướng Phó Ủy Tư.

Dương Ngữ Yên nhân khí cao,

hai má khảm lúm đồng tiền thật sâu, đáng đáp rất là đáng yêu. Rốt cuộc là bởi trẻ tuổi, trên người có cảm giác hoạt bát sáng sủa, không tranh quyền thế.

Phó Ủy Tư nhìn cô gái kia một chút, ngược lại đi tới bàn bài.

"Ngôi sao giải trí?" Hần quay đầu nhìn về phía Lý Hoành Nghị ngồi bên cạnh nói.

Đột nhiên bị điểm tên, Lý Hoành Nghị bề ngoài ngu ngơ liền vội vàng gạt đầu, cười nói:"Dương Ngữ Yên là nhân khí vương của giới này,cô bé rất có tiềm lực."

Năm ngoái khi tiết mục tuyển chọn hạ màn kết thúc, liền dẫn bạo lượng chủ đề.

Phó Ủy Tư sờ bài, ngữ khí nhàn nhạt: "Đầu năm nay kí thêm nghệ sĩ cũng thật dễ dàng."

Nói xong ném ra một trương bài*

****Đây là đánh bài Poker 3 lá, mình ko hiểu gì hếtttt, sorry mn□.***

"Đồng" Một tiếng, Lý Hoành Nghị lập tức liền ngăn ra. Mặc dù trên mặt Phó Ủy tư mang ý cười, nhưng ý cười này tuyệt đối không phải là khích lệ.

Lý Hoành Nghị vội vàng đưa mắt ra hiệu, Dương Ngữ Yên liền bị người khác đưa đi.

Sau đó cô nàng vì chuyện này đứng trước cửa phòng ủy khuyết gạt lệ, hoàn toàn không hiểu mình đắc tội lỗi đại như thế nào, rất sợ bị phong sát.

Vẫn là giao tế hoa Tôn Châu ra vỗ vai an ủi cô nàng: "Cô hát rất khá, chỉ là bài hát này không thể hát trước mặt Phó tổng."

"Vì sao?" Dương Ngữ Yên hít mũi hỏi.

Cô mặc dù là Tân Nhân Vương*, nhưng gặp Phó Ủy Tư vẫn giống như gặp thiên tử. Hôm nay tới đây còn nghĩ sẽ biểu hiện tốt một chút, ai ngờ còn bị đuổi ra ngoài.

****Tân binh của năm.***

Tôn Châu cười cười không trả lời.

Vì sao? Còn không phải bởi vì người kia.

Tôn Châu đã nghe qua Tường Thỏa hát một lần.

Khi đó Phó Ủy Tư cùng Tường Thỏa còn đang trong thời điểm yêu đương ngây thơ, hần liền mang cô tới trăng từ chơi. Hoặc là để nàng ngồi trên đùi hần chơi bài, hoặc là ca hát, đa dạng chồng chất, giữa hai người tràn ngập mùi vị yêu đương.

Ngày đó Phó Ủy Tư bồi Tường Thỏa ca hát, từng chữ từng chữ uốn nắn phát âm của cô, hát chính bài hát mà Dương Ngữ Yên vừa hát.

Cho người đưa Dương Ngữ Yên đi, Tôn Châu ở bên ngoài tiếp tục hít một hơi thuốc lá.

Trong lòng của hần có một bí mật động trời, không biết có nên nói ra hay không.

Trong phòng.

Phó Ủy Tư đại sát tứ phương, bắt tri bắt giác trước mặt chip* chắt thành một chồng núi nhỏ.

*Chip (còn gọi là token, check, hoặc cheque trong Tiếng Anh hay là phỉnh) là một dụng cụ đánh bạc sử dụng trong các sòng bài, thường được sử dụng trong các sòng bạc để chơi trò chơi may rủi như poker, blackjack, roulette,...

Hắn cởi áo khoác, bên trong là một chiếc áo len đen, đại khái là cảm thấy nóng, hai bên tay áo xắn lên trên, lộ ra cánh tay rắn chắc.

Vuốt vuốt tóc, híp mắt, trong miệng ngậm thuốc lá, bộ dáng phóng đảng thiếu gia gì đó thì hắn lại càng cảm dục.

Đột nhiên phía dưới Triệu Minh đi đến bên cạnh hắn nói một câu: "Tuồng tiểu thư đột nhiên ngất xỉu, đã được đưa đến bệnh viện."

Phó Ủy Tư cầm bài trong tay, tiếp tục ném bài: "Bây vạn."

Kim ba bạc bảy đồng năm*, đều là quy luật trên bàn bài. Hắn là người thông minh, trong trận cũng không có người nào cố ý nhường, tất cả chip đều là thắng được bằng bản lĩnh. Một đêm này đại sát tứ phương, làm lòng người bàng hoàng.

*Cái này lại liên quan tới mặt chược, ủa là sao? Rồi rồi cuộc anh chơi trò zì zậy? □□.

Triệu Minh đi theo bên người Phó Ủy Tư nhiều năm như vậy, hiểu rõ tính tình của hắn. Lúc này nhìn như không thèm để ý, kỳ thật trong lòng là một mớ hỗn lộn.

Chỉ cần liên quan tới Tuồng Thỏa, hắn luôn không thể giữ được bình tĩnh.

Triệu Minh tiếp theo lại nói một câu: "Cũng không có gì đáng ngại, chỉ là có tụt huyết áp một chút, đoán chừng đêm nay là có thể xuất viện."

Phó Ủy Tư vừa rời đi, trong phòng nhiệt độ liền lập tức tăng vọt.

Tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Lý Hoành Nghị đặc biệt vô tội, duỗi tay giữ chặt tay Vạn Huy Huy: "Tôi lại làm sai cái gì à?"

Vạn Huy Huy ghét bỏ mà một phen đẩy tay Lý Hoành Nghị ra: "Cậu sai ở chỗ lớn lên giống cái đầu heo."

Lý Hoành Nghị hoàn toàn khóc thành một lệ nhân*.

****Những người khóc rất nhiều.***

Đâu cần làm tổn thương đầu heo như vậy, đầu heo đâu có làm gì sai?

Dưới ánh đèn neon.

Chiếc Cayenne màu đen nhẹ nhàng vút qua đó, cửa sổ xe mở ra rót vào luồng gió lạnh.

Trái tim của Phó Ủy Tư bị gió thổi đã lạnh lại thêm lạnh.

== ==

Lần này Tuồng Thỏa ngất xỉu cũng làm Vương Bồi Phàm sợ hãi.

Nguyên nhân là do Vương Bồi Phàm nhắc tới việc bỏ của Tuồng Thỏa đã qua đời 5 năm trước.

Lúc đầu Tuồng Thỏa vẫn cười hi hi, không dám tin hỏi Vương Bồi Phàm: "Cậu gạt tớ phải không? Người xấu như Tuồng lão đầu từ*, ông trời sao có thể thu nhận ông ấy sớm như vậy."

****Cách gọi một người đàn ông lớn tuổi, thường được coi là thiếu lịch sự. Nhưng ở một số vùng của Trung Quốc, gọi như vậy là bình thường nếu bạn thân thiết với người đó (thường thấy khi một người vợ lớn tuổi gọi chồng mình).***

Vương Bồi Phàm cũng rất muốn nói là mình đang nói đùa, nhưng trên mặt không giả cười được: "Bố cậu bị ung thư, thời gian là ba năm, tể bảo ung thư không ngừng di dời khuếch tán. Cuối cùng ông ấy nhảy lầu, nói là không muốn làm liên lụy các cậu....."

Năm năm trước, thời điểm bố Tuồng nhảy lầu, Tuồng Thỏa đã tận mắt nhìn thấu thi thể ngã trên mặt đất, máu chảy đầy đất, cô vì thế mà gần như trở nên tự kỉ.

Cùng từ đó tới giờ, trên khuôn mặt sáng sủa ngây thơ của Tuồng Thỏa không còn nụ cười.

Một lần nữa biết được tin người thân rời đi, không thể nghi ngờ đó là một sự đả kích trầm trọng.

Thâm tâm Vương Bồi Phàm không đành lòng khi nhìn thấy Tường Thòả sắc mặt trắng bệch hỗn loạn. Thời điểm lúc trước Tường Thòả nhìn thấy thi thể của bố Tường cũng biểu hiện như vậy. Chỉ là lần này Tường Thòả trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Thời điểm Tường Thòả tỉnh lại nhìn thấy trần nhà màu trắng, rất giống tình cảnh ngày đó cô tỉnh lại sau tai nạn xe cộ. Phòng bệnh ảm áp, mùi nước khử trùng gay mũi. Mùi vị kia cô cảm giác rất quen thuộc, quen thuộc đến phản cảm.

Sau khi Vương Bồi Phàm thấy Tường Thòả tỉnh lại, thở dài nhẹ nhõm một hơi, vội vàng ấn đầu giường gọi y tá.

Ký ức từ bốn phương tám hướng vọt tới, nhưng vẫn trống không mười năm.

Tường Thòả rất hi vọng đây hết thấy chỉ một giấc mộng.

Cô nhớ rõ ràng trước đó không lâu cô còn cùng Tường lão đầu cãi nhau một trận, nói cả đời này sẽ không qua lại với ông. Làm sao chỉ chớp mắt một cái, người liền biến mất.

Ông trời đang đùa với cô quá mức rồi, tại sao cô lại mất trí nhớ mà không được trải qua mọi thứ một cách bình thường?

Vương Bồi Phàm đặt cháo đã mua trước giường bệnh, dặn dò Tường Thòả: "Cơm tối còn chưa ăn, cậu bây giờ ít nhiều phải ăn một miếng, tớ xuống lầu mua ít đồ."

Tường Thòả gật gật đầu: "Cậu đi đi."

Vương Bồi Phàm vẫn có chút không quá yên tâm: "Cậu ở một mình không có sao chứ?"

"Chẳng lẽ cậu còn sợ tớ nghĩ quẩn sao? Tớ đâu có ngốc. Khổ sở là đương nhiên, ai mất đi người thân đều sẽ khổ sở, cậu cho tớ một chút thời gian." Tường Thòả cười nhạt một tiếng.

Vương Bồi Phàm nhìn nhìn Tường Thòả, lại dặn dò vài câu rồi vội vàng xuống lầu.

Thời điểm Phó Ủy Tư đến, hần nhìn thấy Tường Thòả đang ngồi trên giường bệnh cúi đầu ăn cháo. Tóc dài bị cô dùng dây thun tùy ý buộc lên ở sau ót, nhưng vẫn có vài sợi rơi rơi xuống mặt.

Sắc mặt của cô dường như có thể dùng từ trắng bệch để hình dung, biểu tình đậm đặc như con rối gỗ giật dây.

Phảng phất trở về năm năm trước, ngày đó Tường Tài Phú nhảy lầu tự sát, cô ngồi yên mất hồn bên cạnh thi thể của ông.

Tường Thòả như vậy thoát nhìn thực sự quá mức yếu đuối, giống như gió thổi qua liền có thể biến thành vụn cát.

Góc mềm mại kia của tim Phó Ủy Tư bị Tường Thòả như vậy đánh cho quân lính tan rã, hần sai bước đi tới.

Giống như năm năm trước, hần một tay ôm lấy cô vào ngực, đau lòng hôn lên tóc cô.

Bạn đang đọc truyện *Thoát Khỏi Cỗ Cháp Cuồng Độc Chiếm Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Cái ôm này Phó Ủy Tư kém chút nữa làm Tường Thòả kinh hãi.

Đội cô kịp phản ứng, chỉ cảm thấy chính mình hít thở cũng không thông.

Hần ôm rất chặt, loại ý vị muốn dung nhập cô vào cốt nhục hết sức rõ ràng. Nhưng đột nhiên xuất hiện cái ôm này cũng làm cho cô cảm giác bài xích.

"Này, mau buông tôi ra." Tường Thòả đẩy người trước mắt, "Tôi không thở được."

Phó Ủy Tư không những không buông, thậm chí ôm càng chặt.

Hần đã bao lâu rồi không ôm cô? Cảm giác cô giống như gầy đi rất nhiều.

Cả người vốn nhỏ nhắn như vậy, tại sao đào tim đào phổi cô ra cũng không thấy nửa điểm lương tâm.

Tường Thòả cau mày, khó khăn đưa tay đánh vào phía sau tấm lưng rộng của hần: "Thối quá thối quá, trên người anh vừa có mùi thuốc lá lại có mùi rượu, thối muốn chết."

Phó Úy Tư lúc này mới buông ra, ngửi ngửi mùi trên chính cơ thể mình.

Hắn ra ngoài áo khoác cũng không mang, áo len đen bên trong ám mùi thuốc lá rất nặng.

Trong phòng chướng khí mùi mật, lại thêm việc khoảng thời gian này hắn hút thuốc rất nhiều. Hôm nay càng thêm nghiêm trọng, hắn cả ngày thuốc lá không rời tay, hết một điều lại một điều.

Biết cô không thích mùi thuốc lá, cho nên từ khi hai người ở bên nhau hắn cũng rất ít chạm vào, cũng không phải hoàn toàn bỏ, ngẫu nhiên xã giao không thể tránh được. Nhưng hắn trước nay chưa bao giờ mang mùi thuốc lá đến trước mặt cô.

Nhưng ba tháng trước sau khi chia tay, bệnh nghiện thuốc của hắn lại trở lại, một ngày hai bao là trạng thái bình thường.

Tường Thỏa che mũi, có chút tức giận nhìn hắn.

Cô cũng không biết vì sao mình nhìn thấy hắn luôn không cao hứng như vậy, rõ ràng đối phương cũng không có làm việc gì táng tận lương tâm, nhưng theo bản năng muốn cự tuyệt hắn tới gần.

"Vì sao đột nhiên ngắt xiu?" Hắn ở trên cao nhìn xuống, biết rõ còn cố hỏi.

Tường Thỏa nhìn thấy bộ dáng thâm vắn tội phạm của hắn lười không thèm phản ứng, tiếp tục cúi đầu ăn cháo của mình.

Phó Úy Tư lại giống bà mẹ già ở bên cạnh làm bầm lâu bầu: "Em gần đây ăn uống không đều đặn phải không? Cơ thể mình như thế nào em còn không rõ sao? Nhìn xem em gây thành dạng gì rồi."

Tường Thỏa trừng mắt liếc hắn một cái, cô không cảm thấy đáng người hiện tại của mình có vấn đề gì, ngược lại, cô còn hết sức hài lòng.

Muốn ngực có ngực, muốn eo có eo, mông cũng thật đẹp.

Đáng người hoàn mỹ như vậy còn muốn tìm ở đâu?

"Bác sĩ còn nói gì không?"

Phó Úy Tư âm thanh ôn hòa hỏi.

Tường Thỏa tiếp tục ăn cháo, lạnh lùng ném một câu: "Liên quan gì tới anh."

Vừa vào cửa người đàn ông này đã thiếu chút nữa lấy mạng của cô không nói, còn có bộ dáng mình chính là Thiên Vương lão tử, Tường Thỏa thật sự là muốn bao nhiêu chán ghét có bấy nhiêu chán ghét.

Không phải nói chia tay sao? Ông chủ này tại sao không có chút nào dứt khoát nào vậy? Dây dưa như vậy là như thế nào?

Phó Úy Tư tức đến muốn phát nổ: "Không liên quan tới tôi?"

Tường Thỏa quăng thìa ra, ngửi khí tức giận: "Anh có thể nói ít hơn vài câu không? Có còn để cho người ta ăn hay không?"

Nhưng đột nhiên, cô liền nghĩ tới Tường lão đầu.

Tường Thỏa trước nay thuộc dạng ba ngày không đánh leo lên nóc nhà người khác lật ngói, vô cùng nghịch ngợm, bởi vậy từ nhỏ tới lớn làm Tường Tài Phú lo lắng không ít. Thời điểm Tường Tài Phú giáo huấn Tường Thỏa tuy rằng không ôn tồn giống như Phó Úy Tư, nhưng cũng có ba phần giống.

Cũng không biết làm sao, lúc này mũi cô chua chua, một giọt nước mắt to như hạt đậu cứ thế rơi xuống.

Thời điểm thấy nước mắt của cô lạch cạch rơi xuống, Phó Úy Tư cũng là hoảng loạn, không nói hai lời muốn tới ôm cô.

Tường Thỏa nơi nào chịu cho hắn ôm, khóc lóc nói: "Đồ phiền phức, anh là đồ phiền phức đáng ghét! Như thế nào lại giống với bố tôi như vậy. Hơn nữa anh so với ông ấy còn phiền phức hơn! Anh tại sao lại phiền phức như vậy...."

Bởi đau đớn khi mất đi người thân, lúc này như tìm thấy nơi phát tiết. Cô khóc đến tê tâm liệt phế, nước mắt nước mũi cùng nhau rót, cũng mặc kệ chính mình là hình tượng gì. Cô ở trước mặt của hắn cũng không chú ý tới hình tượng.

"Tại sao..... Tại sao lại thế này....." Cô cuộn tròn cơ thể, tự ôm lấy chính mình. Thút thít khiến cô nói không thành câu, run rẩy bả vai gầy yếu.

Phó Úy Tư rút cuộc vẫn tới ôm lấy cô, ấn vai nho nhỏ, vây chặt mặc cô giãy dụa.

Cô dần dần buông lỏng, tựa trên ngực hắn làm càn rơi lệ.

"Em khóc cái gì?" Hắn vươn bàn tay to lớn nhẹ nhàng vỗ sau lưng cô: "Không khóc, được rồi được rồi, tôi đáng ghét, tôi đáng ghét nhất."

Tường Thòả ngược khóc càng thương tâm: "Anh đi ra, trên người anh thối quá."

"Tôi sai rồi, đều là lỗi của tôi, tôi sẽ không hút thuốc nữa. Em đừng khóc, nghe lời một chút có được không?" Hấn cẩn thận từng li từng tí dỗ dành, rất sợ ngữ khí nặng một chút.

Tường Thòả hít hít mũi, vốn muốn mở miệng trách móc, nhưng cái ôm ngoài ý muốn khiến cô rất an tâm.

Giống như tìm được một nơi trú ẩn an toàn, cũng giống như hoảng loạn rồi tìm được nơi phò thác.

Cô rốt cuộc có thể khóc thút thít, rốt cuộc không thể kiên cường nữa.

Cửa sổ phòng bệnh mở ra một khe nhỏ, rèm cửa cũng không kéo kín. Bệnh viện tọa lạc tại trung tâm thành phố, ngoài cửa sổ là xa hoa nhộn nhịp.

Khi Vương Bồi Phàm từ dưới lầu mưa đồ xong trở về nhìn thấy cảnh tượng này, Phó Ủy Tư ôm Tường Thòả, mà nước mắt của Tường Thòả giống như đứa trẻ vỡ òa.

Cô thở dài, cuối cùng vẫn không đẩy cửa đi vào. Có những thứ không phải cô muốn giấu diếm liền có thể giấu, có những tình cảm cũng không phải cô muốn ngăn cản liền có thể ngăn cản được.

Cô đối với việc mình làm vẫn luôn rất mâu thuẫn, là đúng hay sai? Giống như hôm nay nói cho Tường Thòả tin bố cô đã qua đời. Nếu như cô không nói, Tường Thòả cũng sẽ không ngắt xiu.

Trong lòng đang có một tia cô đơn, đối diện liền nhìn thấy Tôn Châu.

"Sao anh lại tới đây?" Vương Bồi Phàm nhỏ giọng hỏi.

Tôn Châu bước tới nhìn vào cửa sổ gần cửa ra vào, mỉm cười ngồi cạnh Vương Bồi Phàm, hấn đem chân dài duỗi rộng, cà lơ phất phơ cười nói: "Tôi sợ cô một mình nhàm chán, đặc biệt đến bồi cô."

Vương Bồi Phàm xuy một tiếng, vẻ mặt khinh thường.

"Như thế nào? Không vui à?" Tôn châu tiến tới hỏi.

Vương Bồi Phàm đem mặt lại gần đẩy ra: "Tôi đang suy nghĩ vài chuyện."

"Nghĩ gì thế?"

"Nghĩ xem anh lúc nào biến mất khỏi Trái Đất này."

Tôn Châu cười duỗi tay gầy nhẹ trên trán Vương Bồi Phàm "Toàn nói nhảm."

== =

Khi ngày hôm trời chưa sáng, Tường Thòả đã tỉnh, cô mở mắt ra, gần trong gang tấc chính là gương mặt cương nghị của Phó Ủy Tư.

Hấn ngủ trên chiếc giường bệnh 1,5 mét của cô, một bàn tay đặt ngang hông cô, dùng tư thế cực kì thân mật dựa vào trán cô.

Tường Thòả không biết hấn nằm bên cạnh từ khi nào, theo bản năng muốn đẩy hấn ra, nhưng hai tròng mắt nhện không được dừng trên mặt hấn.

Trên cằm hấn có một chút râu ria, đáy mắt cũng có chút thâm đen.

Chiếc mũi thẳng tắp như ngọn núi, tóc lộn xộn như tuyết lở.

Tường Thòả nhện không được có chút muốn cười.

Người này thoát nhìn luôn là một bộ cảm dục cẩn thận tỉ mỉ, khó khi có một mặt bụi bặm này.

Tối hôm qua không biết cô đã khóc bao lâu, giống như là trút ra toàn bộ buồn khổ trong lòng.

Khóc lớn như vậy một trận trong lòng ít nhiều cũng thoải mái hơn một chút, cô cứ như vậy không tìm không phải ngủ thiếp đi.

Trong lúc mơ màng có thể cảm giác được hấn ở ngay bên cạnh, hình như lúc rạng sáng hấn còn cùng y tá nói chuyện.

Tường Thòả nghĩ nghĩ đến cùng vẫn không đẩy hấn ra, mà cẩn thận từng li từng tí quay người, mặt hướng về phía cửa sổ.

Cửa sổ mở ra một khe hở cỡ bằng lòng bàn tay, rèm cửa cũng được mở.

Bầu trời vẫn tối tăm mờ mịt, dường như lập tức sẽ sáng.

Tối hôm qua khi trở về từ nông thôn, Tường Thò ở trên xe đường như thấy được sao trên trời, đoán chừng hôm nay sẽ là một ngày nắng.

Thế giới chính là như vậy, Trái Đất sẽ không bởi vì sự đau lòng của bạn mà ngừng chuyển động, mặt trời vẫn như lẽ thường mọc lên.

Trong lòng Tường Thò vẫn không thể tiếp thu tin bố mình đã qua đời.

Cô luôn cảm giác có lẽ ngày mai khi mình tỉnh dậy, đây hết thấy đều chỉ là một giấc mộng.

Cứ như vậy nghĩ, bàn tay phía sau đột nhiên siết chặt.

Ấn văn bản được trích dẫn

"Tỉnh?" Thanh âm của Phó Úy Tư vừa thấp lại khàn, giống như chậm rãi xẹt qua trên giấy ráp.

Tường Thò không nói gì, bàn tay to lớn của hắn đột nhiên lại phóng tới ngực cô. Tim đập thật nhanh.

"Ba" một tiếng, cô đẩy tay hắn ra: "Anh có ngủ hay không? Không ngủ thì cho tôi xuống giường."

Vừa mới dứt lời, Tường Thò liền cảm giác được sau lưng có vật cứng rắn chống đỡ lấy mình. Mặt của cô trong nháy mắt như lửa đốt, quay sang đá Phó Úy Tư.

Mười bảy tuổi cô đối với chuyện nam nữ nên hiểu cũng đều đã hiểu, rất rõ hắn hiện tại là tình huống như thế nào.

Cô hào tâm cho hắn ngủ trên giường, không phải để hắn mượn cơ hội xâm phạm cô.

Cô vừa nhắc chân một nháy, Phó Úy Tư liền bắt lấy chân cô.

Chân nhỏ trắng trắng mềm mềm, hắn dùng một tay liền có thể nắm trọn.

Muốn hỏi cô mới sáng sớm nháo cái gì, lại thấy hai mắt cô còn sưng đỏ, lời gì muốn nói đều nuốt xuống.

Hắn trung thực xuống giường, hỏi cô: "Cơ thể còn có chỗ nào không thoải mái không?"

Tường Thò lắc đầu.

Theo bản năng mắt nhìn xuống giữa háng hắn.

Phó Úy Tư tùy tiện ngồi trên ghế trước giường bệnh, nhìn theo tầm mắt của cô về dưới thân mình: "Làm sao? Chưa xem qua hả?"

Tường Thò đỏ quay đầu: "Chưa xem qua nhỏ như vậy."

Tâm trạng Phó Úy Tư không thay đổi, chồm người qua một tay nắm lấy tay cô đặt xuống dưới thân: "Có năng lực thì khi tôi chạm vào em đừng xin tha."

Ai ngờ Tường Thò mở miệng chính là: "Cứu mạng! Phi lễ!"

Phó Úy Tư đè lại miệng của cô, đưa tay đập mông cô mấy cái: "Đừng náo loạn, em đừng di chuyển"

Mặc dù hắn rất muốn chạm vào cô.

Tường Thò lúc này mới thành thật.

Nhìn vẻ mặt vô tội cùng bộ dáng giả hoạt của cô, tâm hắn ngứa ngáy khó nhịn.

Vốn là người trọng dục, cũng là lần đầu tiên lâu như vậy chưa chạm vào cô. Tối hôm qua hương mềm trong ngực, hắn là có chút nhịn không được.

Phó Úy Tư thờ dãi, hỏi nàng: "Buổi sáng muốn ăn chút gì không? Tôi bảo dì Chu trong nhà mang đến."

Tường Thò lắc đầu.

Sáng sớm tỉnh lại làm gì có khẩu vị.

Cô lúc đi học thường xuyên không ăn bữa sáng.

Phó Úy Tư cũng không hề nghe ý kiến gì của cô, tìm điện thoại gọi điện thoại về nhà: ".....Ừm, vẫn là khẩu vị cô ấy thích, dì xem mà làm đi. Tiện thể mang thêm đồ dùng rửa mặt và quần áo tắm rửa của chúng tôi đến....Ừm, có thể."

Tường Thòả nghe hần tự nhiên như vậy nói ra những lời kia, trong lòng không hiểu sao có một cảm giác ảm áp xông tới.

Cô hần đã từng quen thuộc với hần, cùng hần chặt chẽ khăng khít. Cô không phải nhìn không ra hần để ý cùng kiên nhẫn, rất rõ ràng trong lòng của hần vẫn có cô.

Nhưng giữa cả hai rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao lại chia tay?

Bạn đang đọc truyện *Thoát Khỏi Cổ Cháp Cuồng Độc Chiếm Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Hai giờ chiều, ánh dương ảm áp chiếu rọi trên người, lười nhác làm người ta chỉ muốn xoay quanh ổ nhỏ ngủ gật.

Không phải thời gian tảo mộ, cho nên phóng mắt nhìn ra, toàn bộ nghĩa địa công cộng dường như chỉ có một mình Tường Thòả.

Theo lý thuyết nơi nghĩa địa công cộng này làm người ta cảm giác âm trầm một chút, nhưng hôm nay thời tiết tốt, lại là đầu xuân. Này phong thủy bảo địa tọa bắc triều nam, tập nhật nguyệt tinh hoa, bốn phía đều là thảm thực vật rậm rạp, ngược lại không khí trong lành, khiến người ta thanh thản.

"Lão đầu, con tới thăm bố." Tường Thòả ôm một bó cúc trắng, chậm rãi ngồi trước mộ Tường Tài Phú.

Mặc dù bố con hai người xung khắc như nước với lửa, nhưng Tường Thòả yêu thương Tường Tài Phú vẫn rõ như lòng bàn tay. Cô đem đồ vật mạnh tới từng cái lấy ra bày ở trước bia mộ, cười nói: "Nhìn xem, rượu xái bố thích nhất, còn có tương thịt. Đúng rồi, thuốc lá cũng cho bố hút, hôm nay không trách bố đâu."

Trên bia mộ có ảnh chụp của Tường Tài Phú ảnh, kia là bộ dáng ông còn hết sức trẻ tuổi.

Lúc còn trẻ Tường Tài Phú là một tiểu tử đẹp trai, mắt to sống mũi cao, nói theo thời đó, cũng coi là một viên thảo*.

****"草了" từ này em tra hông có ra, có vẻ liên quan đến cỏ cây gì đó, ý nói là bố Tường xanh tươi mơn mơn???***

Không may, đến trung niên Tường Tài Phú liền bắt đầu mập ra, bụng bia phóng túng không kiềm chế được, diện tích Địa Trung Hải càng lúc càng lớn. Chỉ là đầu trục cùng bụng bia giống nhau, đủ để hủy đi một người đàn ông, ông có cả hai.

Tường Thòả nhìn ảnh chụp của Tường Tài Phú, trong lòng vẫn có một cảm giác không chân thật.

"Lão đầu, con bị mất trí nhớ, bố tin không?" Tường Thòả cũng rót cho mình một chén rượu xái.

Cùng ly đầy trước mặt cùng một cái, Tường Thòả đem một chén nhỏ rượu uống một hơi cạn sạch.

"Tê....." Thật đúng là nồng.

Tường Thòả lau lau miệng, nói tiếp: "Con bị tai nạn xe, sau khi tỉnh lại liền không nhớ tất cả mọi chuyện phát sinh mười năm này. Bác sĩ nói con tùy thời có khả năng khôi phục ký ức, nhưng thời gian cụ thể hần lại không nói được, bố nói xem hần có đáng trách không?*"

****Chỗ này bịa nè.***

"Nhưng con còn tính lạc quan, mất trí nhớ thì mất trí nhớ đi, khi còn bé còn ngóng trông mình nhanh lên lớn lên. Haiz, con hiện tại chính là ảnh hậu đó, rất nhiều fan hâm mộ bố biết không." Tường Thòả vừa nói vừa rót cho mình chén rượu.

"Bố luôn lo con sau khi lớn lên không có tiền đồ, con hiện tại xem như vì Tường gia của bố làm vẻ vang đi. Cho nên bố xem lại mình đi, có đôi khi chính là con vật chết mổ vẫn còn cứng, thừa nhận con gái của bố ưu tú khó như vậy sao?"

"Đúng rồi, nghe nói ba năm bố sinh bệnh kia đều là con gái của bố vội vàng chạy trước chạy sau. Bố trước kia còn nói con bất hiếu, cho nên người xem lại mình một chút đi, con so với người vợ kế của bố kia tốt hơn nhiều. Trước kia bố luôn vì vợ mình mắng con, bố liền nói mình hối hận đi. Con còn nghe lão Vương nói, người vợ kia của bố thể nhưng nhìn cũng không nhìn bố một chút."

"Haiz, nghe nói Tường Thiếp hiện tại là nghiên cứu sinh còn lập tức muốn đi học tiến sĩ rồi. A, con dạo này bận bịu, cũng chưa kịp đi xem nó."

"Haiz, bố nói bố, làm sao lại không biết cố gắng như vậy?"

Nói rồi, Tường Thòả ôm lấy hai đầu gối của mình, đem mặt chôn ở trên đầu gối, nhắm mắt lại.

Thời học sinh Tường Thòả lúc này thường sẽ ở trên lớp thất thần, mí mắt nặng không được mà xập xuống, rồi lại không thể lên tinh thần chăm chú nghe giảng.

Nhưng có đôi khi lại là thật sự nhìn không được, mắt mới chỉ vừa khép lại một lúc, mở mắt ra liền qua một tiết. Một tiết này qua đi, kiến thức toàn bộ đều trống rỗng, tối về nhà đối mặt với sách bài tập và đầu bút tai không hiểu gì.

Tường Tài Phú lúc này liền phải lại quở trách Tường Thòả một câu: "Bài đơn giản như vậy con cũng không làm được sao? Con học hành kiểu gì vậy? Nếu như bị bố biết con ngủ khi lên lớp tiền tiêu vật cuối tuần này liền mơ mà có."

Nghĩ như vậy, đây hết thấy phảng phất như chuyện phát sinh ngày hôm qua.

Bởi khi bé không có mẹ quản giáo, Tường Thòả lớn lên cùng ông bà. Cô ở nông thôn suốt ngày đi theo một nhóm con trai nghịch ngợm, phơi nắng đến đen nhánh không nói, tính tình cũng giống như con trai. Mềm ẩm hiền thực trên người con gái cô một chút cũng không dính dáng, cô không có việc gì cả ngày làm Sơn đại vương chạy tới đánh bọn con trai một trận, nói là báo thù rửa hận cho em trai Tường Thiếp, cuối cùng vẫn là Tường Tài Phú tới thu thập cục diện rồi rầm.

Thời gian lâu dài, Tường Thòả náo loạn càng lúc càng lớn. Tường Tài Phú xem xét thấy không được, vì thế vội vàng mạnh Tường Thòả cùng Tường Thiếp về cạnh mình, thuận tiện suy nghĩ tìm mẹ kế cho chị em hai người.

Đổi chuyên tìm mẹ kế này, Tường Thòả một mực rất phản đối. Về sau sự thật cũng chứng minh, mẹ kế kia của cô hoàn toàn chính xác không làm cô bớt lo.

So sánh với em trai Tường Thiếp, từ nhỏ Tường Thòả cũng không phải là cô bé học giỏi, bởi vậy Tường Tài Phú đưa cô đi học võ đạo, nói là về sau đi theo con đường nghệ thuật này.

Nhưng có tình không khéo, võ đạo của Tường Thòả cũng không có gì quá thiên phú, cô khiêu vũ cũng không cho Tường Tài Phú an tâm, hầu như mỗi ngày đều là hết mình chỉ là chìm đắm*. Tường Tài Phú liền bắt cô cố gắng hơn, người khác mất một giờ luyện tập động tác, cô liền mất hai ba giờ. Tường Thòả chính vào lúc đó quen biết Vương Bồi Phàm, hai người các cô xứng danh là người đội sổ ở lớp.

****Người mới bắt đầu sự nghiệp mới và cần một chút thời gian để thích nghi với môi trường và những điều mới.***

Về sao nói tiếp, Tường Tài Phú mới biết được lúc trước giáo viên võ đạo nhìn trúng Tường Thòả là bởi khuôn mặt của cô lớn lên không tồi.

Thời điểm mười ba mười bốn, Tường Thòả đã trở mĩ như mỹ nhân, hoàn toàn khác biệt với bộ dáng hồi bé. Cô là nữ đại mười tám biến* thập phần điển hình, nhớ ngày đó lần đầu tin Tường Tài Phú ôm Tường Thòả, thiếu chút bị con gái mình xấu làm phát khóc.

Con trai Tường Thiếp thì không giống, không chỉ có dáng dấp đẹp mắt, còn nghe lời hiểu chuyện, quả thực cùng chị gái Tường Thòả hình thành chênh lệch rõ ràng.

****Nghĩa đen: Mười tám thay đổi của một người phụ nữ trưởng thành.***

Thành ngữ: Tất cả những thay đổi mà một cô gái tạo ra khi biến thành phụ nữ.

Khi đó Tường Tài Phú luôn nói: "Tường Thòả, con không thể học tập theo em trai mình sao?"

Người khác đều là em trai học tập chị gái, cô thì ngược lại, em trai Tường Thiếp còn nhỏ hơn cô bốn tuổi.

Tường Thòả tự giễu cười một tiếng, đại khái trong mắt Tường lão đầu, cô ngoại trừ lớn lên có chút ngoại hình, cũng tìm không được ưu điểm gì khác.

Bất tri bất giác, Tường Thòả cứ như vậy ngồi trước mộ Tường Tài Phú ngồi mấy giờ.

Cô uống không ít rượu, còn lảm bảm nói một tràng.

Có chút hơi say, nhưng cũng không đến mức uống say.

Vương Bồi Phàm nguyên bản ở dưới chân núi chơi điện thoại, nhìn thời gian cũng không sai biệt lắm, cô cũng đi lên. Vừa đi lên liền thấy Tường Thòả lại chuẩn bị rót rượu uống, cô vội vàng ngăn cản.

Tường Thòả không nghiện rượu, không cho uống liền không uống.

Chỉ là hiện giờ khác, miệng cô thật sự khô.

Vương Bồi Phàm đầu tiên lên tiếng chào Tường Tài Phú, cô những năm này cũng thường xuyên theo Tường Thòả tới đây tào mộ, lần trước tới đây là năm ngoái.

"Phải đi sao?" Vương Bồi Phàm hỏi Tường Thòả.

Tường Thòả gật gật đầu, đứng dậy vỗ vỗ cái mông, nói: "Đi, tớ muốn về nhà cũ nhìn xem."

"Nhà cũ?" Vương Bồi Phàm dừng một chút, "Cậu nói nhà của bố cậu hả?"

"Ừm." Tường Thòá híp mắt nhìn xem Vương Bồi Phàm, "Cậu chó nói với tớ ngôi nhà đó đã bị bán?"

"Bán nhưng thật ra không bán." Vương Bồi Phàm thờ dãi, "Chính là sau khi bố cậu đi rồi, ngôi nhà kia là mẹ kế cậu ở. Về sau cậu cùng Phó Úy Tư yêu đương liền ở chung, cũng chưa hề nói muốn về, em trai cậu cũng một mực trọ ở trường, cho nên dù sao hiện tại nhà kia là người nhà mẹ kế cậu ở."

"Người nhà mẹ kế?" Tường Thòá nhú mày.

"Là như vậy, bố cậu mất bà ta liền tái hôn, bà ta cùng chồng hiện tại cùng nhau sống ở nhà bố cậu. Còn có con gái bà ta, hiện tại cũng ở đó." Vương Bồi Phàm nói đúng sự thật.

Tường Thòá cười, "Tâm địa của tớ thiện lương như vậy sao? Lại còn làm từ thiện, lại còn đem nhà ở nhường cho mẹ kế tớ ghét nhất. Cậu nói cho tớ, tớ còn làm chuyện gì kinh thiên động địa nữa?"

Vương Bồi Phàm liếm liếm môi, trong lúc nhất thời không biết làm sao mở miệng: "Kỳ thật cậu cũng không có thiện lương như vậy, nhà kia mẹ kế cậu chiếm, không phải cậu cho."

Tường Thòá cười, "Tớ nói rồi."

Cô dất lấy Vương Bồi Phàm xuống núi "Đi, chúng ta gặp mẹ kế đại nhân."

Tường Thòá cô không phải người thiện lương gì, tuyệt đối không phải.

Bạn đang đọc truyện *Thoát Khỏi Có Chấp Cuồng Độc Chiếm Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Lại nói tiếp, nhà Tường Thòá cách không xa công viên rừng rậm Nam Châu.

Hơn hai mươi năm trước, khi công viên rừng rậm còn chưa phải công viên rừng rậm, chỉ có thể xem như vùng ngoại ô thành phố Nam Châu xa xôi. Từ nơi này đến nội thành Nam Châu, đi đường phải mất hơn một giờ.

Tường Tài Phú hơn hai mươi năm trước mua đất tự xây nhà, bạn bè bên cạnh đều nói vị trí nơi này quá lệch, nhưng ông cũng không có cách nào, lúc ấy trong tay không có tiền.

Nhưng ngày nay, bởi thành thị phát triển nhanh chóng, công viên rừng rậm bị chính phủ chỉ định là hạng mục xây dựng trọng điểm, sau đó quy hoạch đại học thị trấn cùng vùng mới giải tỏa, giao thông cũng càng ngày càng phát đạt. Trong khoảng thời gian ngắn, đất phụ cận cùng giá nhà liền tăng mấy lần, thậm chí mấy trăm lần.

Nhưng giá nhà gấp bội, đối với Tường Tài Phú chỉ có một căn nhà như vậy mà nói, ông cũng không có khả năng bán nhà. Dù là lúc ấy ông bị ung thư dùng tiền như nước, ông cũng không nghĩ đến việc bán nhà cửa. Khả năng đối với đại đa số người trong nước nói tới, nhà ở không có, gia đình cũng giải tán.

Sau khi từ nghĩa địa công cộng đi xuống, xe trực tiếp chạy thẳng đến cửa nhà Tường Thòá.

Tường Thòá hôm nay một thân màu đen, quần đen, áo khoác đen khiến cho cô cả người nhìn không ít cô đơn. Cô đem tóc đen nhánh buộc một cái búi tóc, giống như dáng vẻ lúc trước ở trường học luyện múa, lộ ra trán no đủ, cũng phô ra gương mặt trắng nõn đầy mị lực 360 độ không góc chết.

Sau khi xuống xe Tường Thòá đeo lên kính râm màu đen, đặc biệt phân phó Vương Bồi Phàm không cần tới.

Vương Bồi Phàm có chút khản trương: "Cậu định cứ như vậy qua đem một nhà mẹ kế cậu đuổi đi sao? Cần thận bọn họ động thủ đánh cậu."

Tường Thòá không bị Vương Bồi Phàm nói chết cười, cô đuổi cánh tay quần băng gạc của mình, quơ quơ trong không khí nói: "Khi còn bé tớ một đám liền có thể đánh bại một nam sinh, cậu quên rồi sao?"

Vương Bồi Phàm vẻ mặt im lặng: "Chú ý hình tượng một chút, cậu bây giờ là nhân vật công chúng."

Tường Thòá vẻ mặt không sao cả: "Tớ là loại người để ý hình tượng sao?"

Dứt lời một phen cầm điện thoại trước ngực Vương Bồi Phàm: "Cái này tớ mượn dùng."

Vòng quanh bốn phía trước nhà ở một vòng, cô bước rất chậm, giống như là muốn từ trong dấu vết tìm một chút ký ức.

Mười năm, xung quanh nhà cô thay đổi cũng không nhỏ. Chung quanh quy hoạch càng thêm chỉnh tề hiện đại hoá, đường đi sạch sẽ, cửa còn trồng hai hàng cây bên đường.

Lúc này cửa chính nhà cô hơi hơi mở rộng, cô liền đưa tay đẩy cửa đi vào.

Đây là một ngôi nhà năm tầng tự xây, tầng một bỏ trống, tầng hai là phòng bếp cùng phòng khách, tầng ba tầng bốn tổng cộng có bốn gian phòng.

Tường Thòa khi sơ trung mới theo bố đến nơi đây sinh sống, trước đó cô ở nông thôn sống chung cùng ông bà. Ở đây cô một mực ở tầng ba, bởi có ban công, cửa sổ sát đất đây mới là có thể hưởng thụ nắng ấm.

Mặc dù ở thời gian ở đây không lâu lắm, nhưng rốt cuộc có lưu lại một đoạn hồi ức.

Trong nhà biến thay đổi không lớn, còn như bộ dáng mười năm trước, ngay cả đồ dùng trong nhà cũng không thấy thay mới. Như thế giống với trí nhớ của Tường Thòa, cũng làm cho lòng cô mấy ngày nay xao động bình tĩnh lại.

Tường Thòa rốt cuộc biết, cô không có cảm giác an toàn.

Tỉnh lại sau giấc ngủ mất đi mười năm ký ức, người, vật bên cạnh đều phát sinh thay đổi long trời lở đất, thành phố lớn như vậy cũng dường như không có chỗ cho cô dung thân.

Vô luận bề ngoài của cô nhìn cỡ nào không thêm để ý cỡ nào không sao cả, nhưng trong lòng cô là bất an.

Nhưng về tới căn nhà quen thuộc, hết thảy liền ổn định trở lại.

Tường Thòa mới vừa đi mấy bước, liền nghe được trên tầng có giọng nữ đang kêu: "Mẹ, mẹ về rồi sao?"

Âm thanh này Tường Thòa dường như nhận ra, cô thuận thế trả lời: "Tôi đã trở về."

Đằng Giai Giai trên tầng nghe xong thấy không thích hợp, vừa chạy vội xuống tầng, vừa nói: "Là ai đó?"

Tường Thòa bình tĩnh đứng tại chỗ, hai tay chấp sau lưng.

Khi Đằng Giai Giai chạy xuống nhà nhìn thấy Tường Thòa một thân màu đen tàn khóc rõ ràng ngăn ra, tiếp đó cười nói: "Ồ, không biết là ngọn gió nào đem đại minh tinh thổi tới đây."

Tường Thòa tháo kính râm xuống, mắt cẩn thận nhìn Đằng Giai Giai trước mặt.

Hai người cùng tuổi, như vậy năm nay Đằng Giai Giai cũng 27 tuổi.

Trong trí nhớ của Tường Thòa, trước mấy ngày cô còn huyền não túi bụi cùng Đằng Giai Giai. Bởi Đằng Giai Giai vu hãm cô trộm tiền của bố.

Kỳ thật tiền kia là Đằng Giai Giai trộm, bị Tường Thòa phát hiện chuẩn bị đi nói cho bố, ai ngờ bị Đằng Giai Giai cản ngược lại một cái.

Đằng Giai Giai mặt không đổi sắc, đánh đòn phủ đầu, một mực chắc chắn Tường Thòa trộm, hơn nữa thề son sắt cô ta phát hiện Tường Thòa làm việc ác.

Không biết là tiền nhập vì chủ* hay Tường Tài Phú bắt công, lại còn một bên giúp mẹ kế nói giúp con gái mình Đằng Giai Giai, trong khoảng thời gian ngắn Tường Thòa ngược lại trở thành mục tiêu chỉ trích, hết đường chối cãi.

****Ấn tượng đầu tiên có thể chiếm ưu thế trong tâm trí. Ý nói má Giai Giai má mách lẻo trước nên chiếm ưu thế.)***

Tường Thòa tức đến run rẩy cả người, ngược lại muốn xé nát mặt Đằng Giai Giai, không ngờ Tường Tài Phú một tay tát vào mặt cô. Ngay cả em trai Tường Thiếp giúp Tường Thòa nói hai câu, cũng bị Tường Tài Phú chửi nặng một trận.

Từ nhỏ đến lớn, mặc kệ Tường Thòa nghịch ngợm thế nào âm ỉ thế nào, Tường Tài Phú chưa bao giờ đánh cô.

Ngày đó trong cơn tức giận, Tường Thòa bỏ ra khỏi nhà.

Trong trí nhớ phảng phất quá chỉ là chuyện phát sinh ngày hôm qua, thế nhưng chỉ chớp mắt, Đằng Giai Giai biến thành bộ dáng này: Lôi thôi lếch thếch, tóc tai hỗn độn. Cùng Tường Thòa tình xảo hình thành đối lập rõ ràng.

Nhìn Đằng Giai Giai trước mắt, Tường Thòa đột nhiên thấy không đánh mà thắng vui sướng. Tâm tình của cô rất tốt, khó có được tâm tư nói đùa: "Gió Tây Bắc thổi tới tôi."

Cô hiện tại nghèo đến mức chỉ có thể uống gió Tây Bắc.

Đằng Giai Giai chậm rãi đi tới, người hầu ý thức nhẹ nhàng giúp đỡ nâng eo một phen. Tường Thòả lúc này mới chú ý tới nguyên nhân quần áo cô ta rộng thùng thình là bởi bụng nhỏ phồng lên.

"Mang thai?" Tường Thòả tò mò hỏi.

Đằng Giai Giai không trả lời mà hỏi lại, mang theo một chút cảnh giác: "Cô tới nhà tôi làm gì?"

Tường Thòả cười: "Nhà cô? Làm gì?"

Nụ cười của cô khinh miệt, phảng phất nghe được chuyện cực kì đáng cười.

Nhưng Tường Thòả lười tranh luận người phụ nữ lộn ngược phải trái đen trắng này, cô một bên cúi đầu nghịch điện thoại trước ngực, một bên hững hờ hỏi: "Mẹ cô đâu?"

"Đi mua đồ ăn." Đằng Giai Giai trả lời.

Nói người người liền đến.

Trịnh Thục Phân cầm theo một túi đồ ăn đẩy cửa tiến vào.

Trong nháy mắt nhìn thấy Tường Thòả, Trịnh Thục Phân cũng có chút ngoài ý muốn, bà dừng một chút ở cửa ra vào, lập tức cười nói: "Tiểu Thòả tới à? Thật sự là đã lâu không gặp. Tôi ở lại đây ăn một bữa cơm đi, vừa vận đi phải làm cơm."

Coi như, từ khi Tường Tài Phú qua đời, bọn họ ít nhất năm năm không gặp mặt qua. Bất quá bởi Tường Thòả là minh tinh, Trịnh Thục Phân thường xuyên có thể thấy quảng cáo của cô.

Người trước mắt, Tường Thòả ngay cả lễ phép căn bản cũng không muốn cho, cô nhớ tới những đó Trịnh Thục Phân cùng con gái mình đối xử với hai chị em bọn cô, trong lòng chính là một bụng bất bình. Nhưng những thứ đó cùng việc bà thờ ơ lạnh nhạt bỏ đá xuống giếng với sinh mệnh của bố cô, đều kém quá xa.

Vương Bồi Phàm nói cho Tường Thòả, tại thời điểm đó Tường Tài Thú sinh bệnh, Trịnh Thục Phân không những không liếc mắt nhìn Tường Tài Phú một cái, còn níu kéo không ly hôn, mục đích là muốn chiếm hữu căn nhà này của Tường Tài Phú

Lòng người có thể ác độc đến mức độ nào? Có lẽ là Trịnh Thục Phân nói với một người hấp hối sắp chết: "Ông tại sao không chết sớm một chút cho xong việc, tránh khỏi liên lụy tất cả chúng tôi."

Tường Tài Phú là do bị Trịnh Thục Phân kích thích, rạng sáng ngày hôm sau liền nhảy lầu.

Mặc dù những ký ức này đối với Tường Thòả đều trống rỗng, nhưng nghĩ tới Vương Bồi Phàm nói đây hết thảy, trong lòng Tường Thòả tỏa ra một cỗ hàn ý, cô lạnh lùng mở miệng: "Trịnh Thục Phân, thu dọn đồ đạc dọn ra ngoài đi, tôi tâm địa Bồ Tát, cho các người thời gian hai ngày."

Trịnh Thục Phân nghe xong liền sốt ruột: "Con tiểu nha đầu này thật khôi hài, dựa vào cái gì bọn di phải dọn ra ngoài!"

"Nghe không hiểu tiếng người sao?" Tường Thòả nhần nại nói lại một lần: "Tôi yêu cầu một nhà các người thu dọn đồ đạc chuyển ra khỏi nhà của tôi."

Cô nghiêng rằng thật nặng nẩy chữ nhà của tôi.

Trịnh Thục Phân cũng không phải đèn cạn dầu, đem đồ ăn để xuống, vén tay áo lên nói với Tường Thòả: "Tôi là người vợ Tường Tài Phú lĩnh giấy hôn thú, sau khi ông ấy chết căn nhà này chính là của tôi. Too ở nơi nà là việc tất nhiên, cô dựa vào cái gì đuổi tôi đi?"

"Hỏi thật hay." Tường Thòả cười ngọt ngào, tiếp đó lấy ra một tờ giấy, "Dựa vào tờ di chúc này."

Trịnh Thục Phân định giật lấy, bị Tường Thòả một phen tránh thoát.

Trịnh Thục Phân tức muốn học máu: "Ai biết di chúc của cô là thật hay giả, mấy năm trước cô làm gì, hiện tại đột nhiên xuất hiện phần di chúc này, cô cho rằng chúng tôi đều ngờ ngẩn ư."

"Di chúc thật hay giả đương nhiên sẽ có nhân viên chuyên nghiệp kiên định, thị phi đen trắng hao mệ con các người đừng muốn đảo lộn. Hai ngày sau tôi sẽ tới thu nhà, nếu như các người không dời, đừng trách tôi không khách khí nhé."

Nói hết lời, Tường Thòả quay người rời đi.

Tường Thòả mới vừa đi tới ngoài cửa lớn, chỉ thấy Đằng Giai Giai lấy tư thế sét đánh không kịp bưng tai trực tiếp chạy tới trong nháy mắt ngã trước mặt cô, tiếp đó lớn tiếng la hét: "Ai ui, đại minh tinh thế mà đẩy ngã một phụ nữ mang thai như tôi, đến cùng có còn nhân tính hay không! Các người mau đến nhìn xem! Thiên lý có hay không! Tôi cướp nhà ở cư nhiên còn đẩy ngã phụ nữ mang thai như tôi, bụng tôi đau quá!"

(MyMeap: ☺)

Trịnh Thục Phân thuận thế cũng vội vàng chạy tới ngồi xổm ở bên cạnh con gái, lớn tiếng kêu khóc: "Mọi người mau đến nhìn đi, đây là minh tinh, đây là nhân vật công chúng, thế mà lại đẩy ngã một người phụ nữ đang mang thai. Thai nhi có chuyện bất trắc thì làm sao bây giờ, cô tại sao có thể tàn nhẫn độc ác như vậy!"

Tường Thòả quả thực bị kinh ngạc đến ngất người bởi những hành động hồi thối này.

Trời má, không phục không được á.

Khu dân cư không bao giờ thiếu xem náo nhiệt, trong khoảng thời gian ngắn tất cả đều chạy tới.

Tường Thòả liền đeo kính râm hai tay ôm ngực, lẳng lặng mà nhìn xem kỹ thuật diễn xuất vụng về của hai mẹ con này.

Bên tai bắt đầu có không ít nói nhỏ:

"Xảy ra chuyện gì?"

"Nghe nói là đến cướp nhà ở, còn đẩy ngã phụ nữ mang thai."

"Đó là ai vậy?"

"Là Tường Thòả, diễn [Kính vạn hoa], rất nổi."

(MyMeap: Lol, Kính vạn hoa luôn a □□)

"Không biết."

"Trước kia ở đây, lúc ấy còn chưa phải minh tinh."

"Minh tinh thật là kiêu ngạo, nhìn mặt cô ta kìa."

"Bất quá thật sự rất đẹp."

Chờ xem diễn đủ, Tường Thòả vỗ vỗ tay, tay bị thương, cô chỉ có thể đập cổ tay của mình.

Quần chúng vây xem trong nháy mắt im ắng.

Tường Thòả lúc này lấy xuống điện thoại treo trước ngực, ngồi xổm cười trước Đằng Giai Giai nói: "Kỹ thuật diễn này của cô thật là lợi hại, không cho mọi người xem thì thật đáng tiếc. Vừa hay, tôi đều đã quay lại rồi."

Bạn đang đọc truyện *Thoát Khỏi Cỗ Cháp Cuồng Độc Chiếm Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Chạng vạng tối, Tường Thòả một mực khiêm nhường lên hot search không nói, còn liên tiếp chiếm top 3 hot search:

#Tường Thòả ầu đã phụ nữ mang thai

#Tường Thòả cướp nhà

#Tường Thòả màu son môi

Còn có mấy cái hot search liên quan tới Tường Thòả, từ trang phục hôm nay của cô đến gameshow mới tham gia. Có thể nói, toàn bộ Weibo đều bị Tường Thòả chiếm cứ.

Mở đầu, một cư dân mạng phát một video trên mạng, nội dung video chính là Tường Thòả mặt đen siêu lạnh hai tay ôm ngực nhìn cặp mẹ con đôi ngã xuống đất.

Video này dài một phút, toàn bộ hành trình đều là đôi mẹ con ngã trên mặt đất kia đang nói chuyện:

"Ai ui, đại minh tinh thế lại đẩy ngã phụ nữ mang thai như tôi, rốt cuộc có còn nhân tính hay không! Các người mau đến nhìn đi! Thiên lý ở đâu! Đến cướp nhà lại còn đẩy ngã phụ nữ mang thai tôi đây, nụng của tôi đâu quá!"

"Mọi người mau đến nhìn xem, đây chính là minh tinh, đây chính là nhân vật công chúng, thế mà đi đẩy ngã một người phụ nữ mang thai. Thai nhi có chuyện bất trắc thì phải làm sao bây giờ, tại sao cô có thể tàn nhẫn độc ác như vậy!"

Hai mẹ con này lái nhái không ngừng một phút, trái lại Trương Thỏa, cô toàn bộ hành trình một mực lạnh lùng đứng đối diện hai mẹ con này, về mặt sự việc không liên quan đến mình. Trương Thỏa thậm chí thoát nhìn đều không hợp với người chung quanh, thân mình nho nhỏ nhưng hào quang mở rộng, phẳng phất như thẩm phán bóng tối*.

****Tên game đánh nhau.***

Cô hôm nay toàn thân đồ đen, ngay cả đôi mắt biết nói chuyện kia cũng bị kính râm màu đen che khuất. Vì thế làn da lóa lổ bên ngoài của cô so sánh với màu đen liền đặc biệt trắng. Thậm chí, sắc môi của Trương Thỏa trong lúc khoảng thời gian ngắn cũng thành vân bệ nghị luận của các nữ sinh: [Đây là màu sắc thần tiên gì, có ai biết không?]

Thật ra Trương Thỏa hôm nay không thoa son môi, cũng không trang điểm.

Quần chúng ăn dưa rất nhanh chính lý lại rõ ràng đầu đuôi sự tình: Trương Thỏa cướp nhà không thành, ngược lại thẹn quá hoá giận đi đẩy ngã phụ nữ mang thai.

Video kia rất nhanh tụ tập số lớn dân mạng bình luận:

[Trương Thỏa đây là bị cái gì kích thích sao?]

[Phụ nữ mang thai cũng đẩy, vẫn còn là người sao?]

[Các fan nhìn rõ đi, đây chính là tiên nữ trong suy nghĩ của các người, ọe.]

[Chỉ có mình tôi cảm thấy đôi mẹ con kia một mực vẫn luôn hùng hổ dọa người sao? Một video không nói lên được điều gì, chờ đợi điều kế tiếp.]

[Đây là muốn dân tiết tấu đi.....]

(MyMeap: em hôn hiểu....)

Trong đó có một dân mạng tên "Tiểu Sư Thái hỷ diệt là chung thân hắc phần của Trương Thỏa" khiến cho Trương Thỏa chú ý, hấn bình luận:

[Tôi vĩnh viễn ủng hộ Trương Thỏa!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!]

Một chuỗi dài dấu chấm than mười phần làm người khác chú ý.

Tại chỗ bình luận của cư dân mạng lưu lại cũng nổi lên rất cao.

Đây là lần đầu tiên Trương Thỏa cảm nhận được bạo lực cường đại của internet.

Dân mạng chỉ nhìn vào những gì mình thấy, hoàn toàn mặc kệ chân tướng sự tình đến cùng là gì.

Sự tình phát sinh về sau, tin nhắn Weibo của Trương Thỏa hết một cái lại đến một cái gửi tới, có quan tâm, nhưng chửi rửa lại càng nhiều. Bất kể là tin nhắn gì, cô đều không trả lời. Bởi vì đối với cô mà nói, cái này mặc dù đã chứng thực số Weibo của bản thân cô, dưới cái nhìn của cô lại rất xa lạ.

Bên trên Wechat cũng thu được không ít người quan tâm, trong đó có Phương Thông quen biết lúc ghi hình chương trình truyền hình thực tế.

Tin nhắn của Phương Thông đơn giản rõ ràng: [Có gì cản trở giúp, cứ việc mở miệng.]

Kéo xuống chút nữa, có một cái người bạn ghi tên là F, đối phương gửi cho cô một dấu chấm hỏi.

Trương Thỏa hết thấy chưa trả lời.

Rửa mặt xong đã là chín giờ tối, Trương Thỏa mặc một thân áo ngủ bằng nhung đáng yêu, tóc dài nghiêng trên vai, hoàn toàn khác biệt với ban ngày đồ đen soái tàn nhẫn.

Lúc này cô gác chân đẹp vào ghế sofa nhìn xem dân mạng một lại một bình luận chửi rửa, càng xem càng cảm thấy buồn cười.

"Cậu còn cười?" Vương Bồi Phàm quả thực bó tay toàn tập, cô chỉ vào một bình luận trong đó, "Cậu nhìn một chút, dân mạng mắng khó nghe bao nhiêu!"

Đều bay đến công kích cá nhân, nói thẳng Trương Thỏa đi tìm chết.

"Bình thường thôi." Trương Thỏa ném điện thoại đi động lên ghế sofa, "Tôi không quan tâm."

Cô thật sự không có chút cảm giác nào, thậm chí cảm thấy như đang xem kịch.

Đám cư dân mạng này tự cho là đứng tại góc độ của Thượng Đế phán xét, thật tình không biết mình ngược lại là một trò cười.

"Cậu không quan tâm nhưng tớ quan tâm." Vương Bồi Phàm khóc không ra nước mắt, "Nếu hình tượng của cậu bị hao tổn, về sau đại ngôn không tốt không nói, còn có khả năng phải đối mặt với hình phạt vì vi phạm hợp đồng. Bất quá may mắn trên tay cậu có ghi lại video, chúng ta phải cố gắng suy nghĩ biện pháp thay đổi cục diện đồng thời tối đa hóa hảo cảm của cư dân mạng."

Vương Bồi Phàm nói, một bên dùng di động liên hệ quan hệ xã hội xử lý trận nguy cơ này. Lúc này trên người cô có bộ dáng người phụ nữ nghiêm túc, thoát nhìn cực kì cảnh đẹp ý vui.

Tường Thòá đứng dậy vỗ vai Vương Bồi Phàm, hỏi cô có muốn uống nước hay không.

Vương Bồi Phàm vẫy vẫy tay: "Không rảnh không rảnh, cậu mau tới chỗ nào đó mát mẻ đi."

Tường Thòá nhún vai, chân trần đi vào phòng bếp.

Sàn nhà đá cẩm thạch rất mát mẻ.

Mặc dù Vương Bồi Phàm một mực cường điệu căn nhà này của mình cũ nát, nhưng căn nhà cũ nát này lại rộng 200 mét vuông.

Phong cách trang trí của căn nhà làm Tường Thòá có chút ngoài ý muốn, không phải Vương Bồi Phàm thích dạng thiếu nữ khả ái, mà là dạng phi thường hiện đại và đơn giản. Phòng khách và phòng bếp nối với nhau, khiến không gian tổng thể rất rộng.

Ngay khi Tường Thòá đang uống nước, điện thoại di động của cô đặt ở trên ghế sofa vang lên.

Vương Bồi Phàm ngồi trên ghế sofa thuận mắt nhìn, nói: "Em trai cậu gọi."

Tường Thòá đột nhiên không kịp phòng ngự sắc một ngụm nước, vội vàng chạy tới nghe.

Cú điện thoại này làm cô ngoài ý muốn, cũng làm cho cô hưng phấn dị thường.

Từ khi mất trí nhớ tỉnh lại đến bây giờ, người Tường Thòá muốn nhất liên hệ là Tường Thiếp, nguyên nhân là bởi đây là lần đầu tiên hai chị em trò chuyện.

Tại thời điểm mười bảy tuổi trước kia, Tường Thòá cùng em trai dường như là người thân nhất, tình cảm chị em hai người thậm chí đến cha mẹ cùng người yêu đều không thể thay thế.

Năm nay Tường Thiếp hai mươi ba tuổi, hiện giờ là nghiên cứu sinh tại thành phố Phong Châu. Thành phố Phong Châu cách thành phố Nam Châu không xa, đường sắt cao tốc một giờ xe.

Khi mới tiếp điện thoại Tường Thòá còn không nhận ra âm thanh của Tường Thiếp, dù sao trong trí nhớ của cô, Tường Thiếp vẫn là đứa trẻ mười ba tuổi chưa vỡ giọng.

Là Tường Thiếp đầu bên kia kêu trước một tiếng: "Chị."

Âm thanh thay đổi, nhưng ngữ điệu lại không. Rất kỳ quái, rõ ràng Tường Thòá hiện tại không có mười năm ký ức, nhưng lại giống như rất quen thuộc với âm thanh của Tường Thiếp. Cô dường như trong nháy mắt liền xác định người này là Tường Thiếp.

"Tiểu Thiếp." Âm thanh của Tường Thòá rất nhẹ.

Tường Thiếp ừ một tiếng, nói: "Chị, em đã nhìn thấy tin tức hôm nay, chị không sao chứ?"

"Không có việc gì." Tường Thòá trong lòng không hiểu sao có chút chua xót.

Tường Thiếp thờ dãi: "Tại sao đột nhiên lại đi tìm bọn họ?"

Ngữ khí trầm thấp, bốt đi non nớt, có vẻ thành thực hữu lực.

Lúc này Tường Thiếp hai mươi ba tuổi, mà tuổi tác trong lòng Tường Thòá lại chỉ có mười bảy tuổi. Đối mặt với nghi vấn của em trai, Tường Thòá lại có chút giống như đứa bé làm sai: "Nhìn không được, dựa vào cái gì bọn họ chiếm nhà của bố."

Đầu kia Tường Thiếp dừng lại, rất nhanh phát hiện manh mối: "Chị, chị làm sao vậy?"

"Làm sao cái gì?" Tường Thòá trong lòng lại có chút chờ mong không tên.

Tường Thiếp nói: "Ngữ khí của chị rất khác. Có phải là em nghĩ nhiều rồi không? Chị, người chị khỏe chứ?"

"Tốt, chị rất tốt." Tường Thòá cao hứng đặt mông ngồi trên ghế sofa, cô nhin không nói với Tường Thiếp: "Chị nói cho em việc này, em tuyệt đối

không cần cảm thấy quá kinh ngạc."

"Vâng? Chuyện gì?" Tường Thiếp ngữ khí lại rất bình tĩnh.

Tường Thòả trực tiếp thẳng thắn: "Chị mất trí nhớ, do tai nạn xe cộ, sau khi tỉnh lại liền không có mười năm ký ức, hiện tại chị liền nhớ rõ sự tình trước kia mười bảy tuổi. Em nói xem có thần kì không?"

Trọng điểm của Tường Thiếp lại rất kỳ quái: "Tai nạn xe cộ? Chị phát sinh tai nạn xe cộ khi nào? Tại sao không nói với em?"

Vương Bồi Phàm một bên để điện thoại di động xuống, lẳng lặng ngồi bên cạnh Tường Thòả.

Việc tai nạn xe cộ Vương Bồi Phàm không nói với ai, bao gồm Tường Thiếp. Bởi vì cô theo tính cách của Tường Thòả trước kia, tốt khoe xấu che, cho nên Vương Bồi Phàm không nói cho Tường Thiếp.

Sau khi hiểu rõ chân tướng sự tình, Tường Thiếp nói với Tường Thòả: "Chị, ngày mai em về thành phố Nam Châu một chuyến gặp chị."

Trong điện thoại trước sau nói không rõ, mà Tường Thiếp càng muốn xác nhận chị gái Tường Thòả hiện tại rốt cuộc như thế nào.

Cậu không yên lòng.

Có một em trai tri kỉ như vậy, là ai trong lòng đều âm áp. Từ nhỏ Tường Thiếp chính là đứa bé nghe lời hiểu chuyện, so với Tường Thòả ngoan hơn nhiều.

Kỳ thật tên của Tường Thòả cùng Tường Thiếp chính là từ "thoả đáng", cái tên này là do Tường Tài Phú đặt, ngụ ý thoả đáng.

Sau khi điện thoại cúp máy, Vương Bồi Phàm một bên mang theo hưng phấn hỏi: "Ngày mai Tiểu Thiếp tới phải không không?"

Tường Thòả gật gù đầu: "Tớ cũng rất muốn gặp nó."

Cô nghiêng đầu nhìn Vương Bồi Phàm, phát hiện ánh mắt cô gái nhỏ có chút không phù hợp.

Từ từ.

"Lão Vương?" Tường Thòả hí mắt tới gần Vương Bồi Phàm.

Vương Bồi Phàm theo bản năng né tránh, lại tránh không khỏi ánh mắt nhạy cảm của Tường Thòả, cô dứt khoát đầu hàng: "Được rồi được rồi, tớ thẳng thắn, tớ thích Tiểu Thiếp."

Tường Thòả đưa tay vỗ vai Vương Bồi Phàm: "Cậu có mắt nhìn đấy!"

"Đừng, cậu đừng nói cho Tiểu Thiếp." Vương Bồi Phàm tự ti cúi thấp đầu, "Tớ hiện tại đáng dấp xấu như vậy, tớ biết Tiểu Thiếp sẽ không thích tớ."

"Không xấu đâu." Tường Thòả nheo nheo mắt Vương Bồi Phàm, "Cậu không biết cậu có bao nhiêu đáng yêu đâu!"

Vương Bồi Phàm đẩy tay Tường Thòả ra: "Cậu không phải chê cười tớ béo sao!"

Tường Thòả: "Béo là không sai, nhưng đáng yêu cũng là thật."

Vương Bồi Phàm mặc kệ cái miệng gât người này của Tường Thòả.

Tường Thòả nhin không được lại đưa tay lên sờ khuôn mặt bóng loáng như trứng gà của Vương Bồi Phàm, lại bị Vương Bồi Phàm vô tình một phen đẩy ra.

Đang vui đùa âm ỉ, chuông điện thoại di động của Tường Thòả lại vang lên.

Cô tưởng rằng Tường Thiếp lại gọi tới, vội vàng tiếp: "Alo, còn việc gì sao"

Người đầu kia hạ giọng: "Em vừa rồi trò chuyện với ai?"

Tường Thòả nghe xong âm thanh không đúng, vội vàng mất nhìn điện thoại.

Không có ghi tên à.

"Xin hỏi bạn là ai?" Tường Thòả hỏi.

Đầu kia hít một hơi thật sâu, tự giới thiệu: "Phó Úy Tư."

"À." Trách sao âm thanh có chút quen thuộc.

Lại nói, sáng sớm nay Tường Thòả và Phó Ủy Tư còn cùng chung một ổ chăn.

Một ngày này phát sinh nhiều chuyện như vậy, khiến Tường Thòả cảm giác đã qua bốn mùa luân chuyển. Buổi sáng cô còn đang trong bệnh viện truyền dịch, đến buổi trưa cô đi nghĩa địa công cộng một chuyến gặp bố, về sau lại chuyển trận về nhà cùng đám người mẹ kể trình diễn một trận đại chiến, hiện tại nhà Vương Bồi Phàm cũng làm cho Tường Thòả cảm giác mười phần mới mẻ.

"Tôi ở dưới nhà." Âm thanh trầm thấp mà giàu từ tính của Phó Ủy Tư thông qua sóng điện làm tê dại màng nhĩ của Tường Thòả.

Tường Thòả theo bản năng sờ lên lỗ tai của mình, hỏi: "Có việc gì không?"

"Muốn gặp em." Hần thẳng thắn nói ra nỗi nhớ trong lòng.

Một ngày không gặp, hần rất nhớ cô.

Đặc biệt biết hôm nay phát sinh chuyện hoang đường, hần hiện tại càng muốn gặp cô.

Tường Thòả lại cảm thấy buồn nôn: "Tôi không muốn gặp anh."

"Tôi ở dưới nhà chờ em, khi nào em muốn gặp tôi thì xuống đây."

Nói hết lời, hần liền chủ động cúp điện thoại.

Tường Thòả cầm điện thoại thờ dãi một hồi, sau đó cô nghĩ nghĩ, nói với Vương Bồi Phàm: "Tớ vẫn nên nói với Phó Ủy Tư một tiếng việc tớ mất trí nhớ đi."

Bạn đang đọc truyện *Thoát Khỏi Cỗ Cháp Cuồng Độc Chiếm Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Chuyện mất trí nhớ này kỳ thật Tường Thòả vẫn luôn không muốn giấu diếm gì. Để nói rằng thực sự muốn giấu diếm, nguyên nhân chủ yếu là bởi bản khoản, cô tính toán đầu ra đẩy từ lúc tỉnh dậy đến giờ bất quá mới một tuần lễ, người vật quanh mình toàn bộ lạ lẫm, cô không có khả năng gặp ai cũng đều nói mình mất trí nhớ, khiến mình giống như người thần kinh.

Đương nhiên, Vương Bồi Phàm càng cố kỵ hơn đối với việc Tường Thòả mất trí nhớ. Rốt cuộc Tường Thòả là nghệ sĩ, nếu tin tức mất trí nhớ truyền ra, có thể biến thành một chuyện tốt đương nhiên không ai nói gì, nhưng một khi truyền thông gắn cho Tường Thòả tội danh lãng xề, việc đó đối với hình tượng của Tường Thòả cũng là gây hao tổn nặng nề.

Thêm nữa kí ức của Tường Thòả tùy thời có khả năng khôi phục, việc này nếu bị người khác nắm được nhược điểm chế nhạo, ngược lại biến khéo thành vụng.

Nhưng Vương Bồi Phàm cũng không phải chưa nghĩ qua việc công khai chuyện Tường Thòả mất trí nhớ, chỉ là hiện giờ chưa tới lúc.

Khi nghe Tường Thòả nói muốn đem việc mình mất trí nhớ nói cho Phó Ủy Tư, Vương Bồi Phàm theo bản năng phản đối: "Không được."

"Không được? Vì sao?" Tường Thòả nhướn mày.

"Vẫn chưa tới lúc." Vương Bồi Phàm nói.

Tường Thòả nhú nhú mày, "À."

Sau đó, Tường Thòả cũng không có lí do xuống nhà gặp Phó Ủy Tư. Cô đi tới cửa sổ nhìn, bởi nhà của Vương Bồi Phàm cũng không phải là quá cao, cho nên cô liếc mắt liền thấy được Phó Ủy Tư dựa vào xe.

Tường Thòả kéo màn xuống, một lần nữa đi đến chỗ ghé xô pha ngồi xuống.

Nhắm mắt làm ngơ.

Vương Bồi Phàm nhìn lại hot search, kinh hi phát hiện tất cả các tin tức liên quan tới Tường Thòả đều biến mất không thấy.

"Mau nhìn mau nhìn, tất cả hot search không tốt của cậu đều không thấy." Vương Bồi Phàm kinh tị nói với Tường Thòả

Tường Thòả không chút để ý ồ một tiếng.

Nghĩ lại, Vương Bồi Phàm cũng không quá kinh hi, bởi vì loại chuyện xóa hot search này rõ ràng chính là Phó Ủy Tư gây nên. Những năm này Phó Ủy Tư bảo hộ Tường Thòả thỏa đáng, tương tự, hẳn không cho Tường Thòả một chút tự do nào. Hai người bọn họ ở bên nhau, từng có chân thực, nhưng đối với Vương Bồi Phàm, hoang đường càng nhiều hơn.

Tình cảm xây dựng trên giao dịch có thể nào lâu dài sao? Là khuê mật, Vương Bồi Phàm làm sao không nhìn ra trong lòng Tường Thòả đã sớm có Phó Ủy Tư.

Hai người này dây dưa năm năm, kẻ trong cuộc thì mê kẻ ngoài cuộc thì tỉnh.

Vương Bồi Phàm không nghĩ thêm điều này nữa, nghĩ lại nói với Tường Thòả: "Bên này phương án đã định xong, đợi lát nữa phòng làm việc sẽ phát tuyên bố, sửa sang lại chân tướng sự tình rõ ràng, hơn nữa cậu quay đoạn video kia, tố tin rằng sự tình rất nhanh sẽ đảo ngược."

"Tùy cậu thôi." Tường Thòả vẫn về mặt việc này không liên quan đến mình.

Không biết vì sao, trong lòng cô đột nhiên rất buồn bực.

Vương Bồi Phàm bắt đầu xử lý rất nhanh, kiểm tra lại tuyên bố lặp mấy lần mới gửi qua Weibo phòng làm việc. Cùng lúc đó, Vương Bồi Phàm cũng cấp tốc mua nóng hot search, đề mục của hot search là

Tường Thòả sự kiện đảo ngược #.

Mọi việc vật cực tất phản*, sau khi dân mạng bốn phía trắng trợn chửi rủa Tường Thòả, mọi thứ đều đảo ngược, tin tưởng cũng sẽ khiến cho người ta bất khả chiến bại.

*Mọi thứ phát triển đến cực điểm sẽ biến đổi theo triều hướng ngược lại.

Một giờ sau.

Mọi việc quả như dự đoán của Vương Bồi Phàm, hướng gió internet toàn bộ hướng ngược lại về phía Tường Thòả:

[Đoán được, Tường Thòả vốn dĩ không giống loại người sẽ làm loại chuyện như vậy.]

[Đậu phộng, đồ phụ nữ ác độc! Nếu không có video này, Tường Thòả có nhảy xuống sông Hoàng Hà tẩy cũng không sạch.]

[Tôi muốn nói một tiếng rất xin lỗi với Tường Thòả.]

[Ăn vạ thật đúng là ở khắp mọi nơi.]

.....

Trong đó, Vương Bồi Phàm liếc mắt một chút liền nhìn thấy một cư dân mạng tên "Tiểu Sư Thái hủy diệt là chung thân hắc phần của Tường Thòả" bình luận lại: [Tôi nói, những năm này Tường Thòả làm từ thiện nhiều như vậy đều là giả sao? Trọn to mắt chó của các người nhìn cho rõ đi! Một số người đừng cảm một đoạn video không rõ ràng liền muốn bôi đen người khác!]

(MyMeap: Dễ thương thế □)

Bình luận này khiến Vương Bồi Phàm mười phần ngoài ý muốn, đây chính là Tiểu Sư Thái hắc phần số một của Tường Thòả đó! Hẳn đăng sai tài khoản sao?

Trời má! Rốt cục cô đã hiểu, thằng nhãi Tiểu Sư Thái này không chiếm được Tường Thòả liền muốn thông qua thủ đoạn bôi đen để gây sự chú ý của cô sao! Quả thực quá biến thái!

Nhưng Tường Thòả lại không chút nào để ý đến hết thấy những thứ này trên internet, cô ngồi im trên ghế sofa một hồi, thấy Vương Bồi Phàm rốt cuộc rảnh để nghe mình nói một câu, liền nói: "Cậu nói cho tớ một chút về Phó Ủy Tư đi, rốt cuộc giữa tớ và hắn đã xảy ra chuyện gì."

Tay cầm điện thoại của Vương Bồi Phàm run lên.

Quả nhiên, cái gì nên tới cũng phải tới.

Vương Bồi Phàm chậm rãi để điện thoại di động xuống, thở dài: "Được."

== =

Đầu mùa xuân thành phố Nam Châu, ban đêm còn mang theo lạnh lẽo nồng đậm.

Chỗ ở của Vương Bồi Phàm là khu dân cư cao cấp, nơi này cảnh giới nghiêm ngặt. Cô phấn đấu nhiều năm như vậy rốt cuộc đủ tiền đặt cọc mua một

ngôi nhà, cũng vền vện chỉ có một ngôi nhà. Thời điểm hôm nay Tường Thòả dự định đi tìm mẹ kế Vương Bồi Phàm muốn ngăn cản, nhưng về sau cô cũng không ngăn cản.

Bởi sợ lạnh, Tường Thòả bọc kín mít bản thân rồi mới dám xuống nhà. Cơ hồ là liếc mắt một chút, Tường Thòả liền nhìn thấy Phó Úy Tư dựa bên một chiếc xe hơi màu đen.

Người đàn ông này thân hình cao lớn, tựa như một cái móc áo, muốn người khác không chú ý rất khó.

(MyMeap: Má tác giả miêu tả hay ghê ☐)

Hắn vẫn mặc bộ đồ người hầu trong nhà đưa đến sáng nay trong bệnh viện, trắng đen vô cùng đơn giản, lại không hiểu sao mang đến cho người khác một loại khí chất cường. Tóc chải vuốt chỉnh tề, lộ ra cả khuôn mặt vô cùng tinh xảo.

Ánh đèn đường chiếu lên người Phó Úy Tư, tạo hắn một tầng hào quang, dường như cũng làm cho cả người hắn nhìn nhu hòa đi không ít.

Tường Thòả chậm rãi đi qua đứng ở trước mặt hắn, lên tiếng chào hỏi: "Này."

Phó Úy Tư không nói chuyện, hắn nhìn cô trước mắt gầy gò nhỏ nhỏ, theo bản năng liền duỗi tay muốn ôm lấy cô.

Tường Thòả thấy tình thế không ổn, vội vàng nhảy bèn trốn ra phía sau.

Phó Úy Tư nhú mày, nhưng cũng tập mãi thành quen.

Một hồi lâu sau, Phó Úy Tư mở miệng hỏi: "Thân thể thoải mái không?"

Tường Thòả gật gật đầu.

"Em có ngốc không?" Phó Úy Tư đột nhiên hỏi.

Đổi lại Tường Thòả nhú mày: "Đang yên lành tại sao nói tôi ngốc, anh mới ngốc."

Phó Úy Tư không nghĩ tới cô có thể đấu võ mồm cùng mình như vậy, nhin không được cười nhẹ một tiếng: "Rất muốn căn hộ cha em để lại kia?"

"Là của tôi thì tại sao tôi lại không muốn, không muốn mới ngốc." Tường Thòả tức giận bất bình nói.

Phó Úy Tư nhàn nhạt gật đầu, "Tôi giúp em."

Tường Thòả vội vàng cự tuyệt: "Không cần, tôi tự có biện pháp."

Hắn lạnh mặt xuống: "Tùy em."

Tường Thòả ngẩng đầu nhìn hắn, chỉ cảm thấy tâm tình của hắn biến đổi thất thường, rõ ràng một giây trước ngữ khí còn rất ôn nhu, một giây sau tựa như người ta thiếu hắn năm trăm vạn.

Cô thân cao, lại chỉ đi một đôi giày đế bằng, chỉ có thể ngửa đầu mới nhìn thấy mặt của hắn.

"Anh cao bao nhiêu vậy?" Vấn đề này trong lòng không biết hiểu vì sao đột nhiên hỏi ra miệng.

Phó Úy Tư dừng một chút, vấn đề liên quan tới chiều cao này phảng phất chỉ có thời học sinh mới có thể bị đề cập đến, hắn nghĩ nghĩ nói: "Thời điểm đại học đo qua là 1m87, về sau không đo lại."

"Vậy anh rất cao." Tường Thòả khô khan đáp lại.

Cô nhớ kỹ lớp bên cạnh có mấy bạn nam chơi bóng rổ cũng rất cao, nhưng dường như cũng không cao bằng hắn, không cao bằng hắn cũng không thoát nhìn rắn chắc như hắn.

"Cho nên?" Phó Úy Tư hơi nhú mày lại, cái nhưong mày này, trên mặt nhiễm một tia không kềm chế được cùng tà khí.

"Không cho nên gì." Tường Thòả gãi gãi đầu, bầu không khí này làm cô càng cảm thấy xấu hổ.

Vốn là không có ý định xuống đây, nhưng lúc này đã hơn 12 giờ, nói cách khác gia hỏa này thế mà ở đây chờ đợi 3 giờ còn không đi.

Trời đang rất lạnh, hắn chỉ mặc quần áo mỏng như vậy đứng đây. Lương tâm bất bình, Tường Thòả mới đi xuống.

"Anh không lạnh à?" Tường Thòả hỏi.

Bởi vì câu nói không đau không ngứa* này, Phó Úy Tư trong lòng đột nhiên có chút ám áp: "Em còn quan tâm tôi có lạnh hay không sao?"

*Không phải là đau nhức, cũng không phải là ngứa. Các mô tả ban đầu của một loại cảm giác khó chịu. Ấn dục không chạm vào thực chất, không đánh trúng chỗ yếu hại, không giải quyết vấn đề.

Tường Thòả cất ngang một tiếng: "Anh tìm tôi có việc gì?"

Phó Ủy Tư lần này không để Tường Thòả có cơ hội trốn tránh, một phen ôm lấy cô vào ngực, ngữ khí nặng nề nói: "Việc này."

Hắn nhớ cô, muốn ôm cô.

Tường Thòả giãy giụa một phen không thoát được, dứt khoát không giãy dựa nữa.

Cô chỉ cao tới ngực hắn, có thể nghe thấy tiếng tim đập được mãnh liệt. Cô thậm chí ngửi được trên người hắn có mùi bạc hà nhàn nhạt, không có một chút mùi thuốc lá gay mũi.

Thời gian ở trên nhà kia, Tường Thòả cuối cùng biết được một chút về mình và Phó Ủy Tư mấy năm nay từ Vương Bồi Phàm.

Sau khi Tường Tài Phú qua đời Tường Thòả mới ở bên Phó Ủy Tư. Trước đó Phó Ủy Tư đã từng theo đuổi Tường Thòả, nhưng bị Tường Thòả cự tuyệt. Phó Ủy Tư cũng dứt khoát, Tường Thòả cự tuyệt hẳn, hẳn cũng không tiếp tục dây dưa.

Thời gian Tường Tài Phú bị bệnh hơn ba năm, kinh phí trị liệu tựa như một cái động không đáy, Tường Thòả không thể làm gì, cuối cùng đi vay mượn nặng lãi. Chính bởi vậy khoản nợ này càng ngày càng lớn, Tường Thòả bắt đầu đi tìm Phó Ủy Tư.

Phó Ủy Tư không phải nhà từ thiện, đáp ứng hỗ trợ trả nợ, đồng thời điều kiện là Tường Thòả ở bên hắn, kỳ hạn là năm năm.

Vương Bồi Phàm nói, mấy năm này Tường Thòả ở bên người Phó Ủy Tư trôi qua cũng không vui sướng gì.

Bởi vì nhìn tận mắt Tường Tài Phú nhảy lầu qua đời, một khoảng thời gian rất dài Tường Thòả nhất định phải dựa vào thuốc mới có thể đi ngủ. Về sau Phó Ủy Tư tìm bác sĩ tâm lý trị liệu cho cô, cô mới chậm rãi bước ra từ bóng ma đó.

Giữa Tường Thòả và Phó Ủy Tư cũng từng có một khoảng thời gian nhìn như ân ái, nhưng cũng vền vền một khoảng. Sự cố chấp cùng ham muốn chiếm hữu của Phó Ủy Tư khiến Tường Thòả căn bản không thể thờ được, hắn thậm chí từng nói chỉ muốn nhốt cô lại trong nhà vĩnh viễn không cho cô tiếp xúc với người khác.

Có lẽ càng nhiều thời điểm, đó chỉ là một giao dịch giữa Tường Thòả và Phó Ủy Tư. Là chính cô chủ động đi tìm hắn, cô không nên oán hận câu nào. Cô không yêu hắn, nhưng cũng cảm kích hắn có thể ra tay tương trợ. Khi đối mặt với hắn cô cười không nổi, nhưng cũng buộc mình miễn cưỡng vui cười.

Hai người như vậy đi qua năm năm, ba tháng trước, kỳ hạn giao dịch của bọn họ tới, là Phó Ủy Tư chủ động yêu cầu chia tay.

Đương nhiên, đây chỉ nhận biết của người đứng xem như Vương Bồi Phàm.

"Phó Ủy Tư." Tường Thòả tưởng tượng ngữ khí khả năng trước kia chính mình dùng để gọi tên hắn. Hắn là như vậy đi, mang theo một chút lạnh lùng cùng xa cách.

Phó Ủy Tư xiết lấy người trong ngực, nhẹ giọng đáp lại.

Trong màn đêm, thanh âm của hắn trầm thấp, phảng phất như muốn cùng ánh trăng hòa thành một thể.

"Kỳ thật anh là người tốt." Tường Thòả từ đáy lòng nói.

Tường Thòả hiển nhiên làm Phó Ủy Tư ngoài ý muốn, hắn thậm chí cúi đầu nhìn sắc mặt cô, "Làm sao vậy?"

"Không sao." Chỉ là Tường Thòả thật cảm khái, nếu đúng như Vương Bồi Phàm nói, hẳn quả thật là một kim chủ rất tốt.

"Nhưng có lẽ, tôi thật sự không thích anh." Cô nói.

"Không quan trọng." Phó Ủy Tư tự giấu cười một tiếng, "Tường Thòả, em khi nào thích qua tôi?"

Dứt lời, hắn cúi đầu hung hăng hôn môi cô, không cho cô có nửa cơ hội phản kháng.

Hắn tình nguyện trầm luân, không thể tự kiềm chế, không muốn giãy dựa, không cần bất kì kẻ nào giải cứu.

MyMeap: Em muốn edit dc một chương truyện thật ra mệt lắm đấy, ít nhất phải mất 1 tiếng rưỡi đến 2 tiếng, vừa dùng điện thoại lại vừa chẳng biết chữ TQ bẻ đôi nào (và gà nữa), mệt ghê. Lại còn vào năm học nữa chứ, thời gian đâu mà edit.

Bạn đang đọc truyện *Thoát Khỏi Cổ Chấp Cuồng Độc Chiếm Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 15

Nụ hôn bất thình lình xảy ra này làm Tường Thỏa không thể chống đỡ được, cô ra sức giãy giụa, lại tránh không khỏi Phó Ủy Tư rắn chắc giam cầm.

Nụ hôn của người đàn ông mang theo xâm lược, không chút nào lưu tình, môi răng quấn quýt, dường như muốn nuốt sống cô vào bụng.

Điều này hoàn toàn bất đồng với nụ hôn ngọt ngào trong tưởng tượng của Tường Thỏa khi 17 tuổi, cô không cảm giác được một tia hưởng thụ, thậm chí sợ hãi khó hiểu. Nhưng dần dần, trong trí nhớ không biết hình ảnh nào bắt đầu chùng treó, Tường Thỏa cảm thấy chính mình dường như đã sớm thành thói quen với kiểu hôn này.

Cô dần dần từ bỏ chống cự, khóe mắt không biết khi nào rơi xuống nước mắt.

Nước mắt rơi vào môi răng quấn quýt hai người, cũng làm Phó Ủy Tư dừng lại cướp đoạt.

Hai tay hấn ôm lấy mặt cô, không thể làm gì: "Tôi bị em phản tử hình rồi đúng không?"

Tường Thỏa không nói gì, dùng sức đẩy hấn.

Cũng không biết vì sao, góc nào đó trong lòng cô góc dường như quặn đau từng đợt.

Rõ ràng trước người đàn ông trước này với cô mà nói là xa lạ, nhưng cô lại gần không được run rẩy.

Thật sự tức giận.

Duỗi tay lau nước mắt, Tường Thỏa nhấc chân đá một cái trên đùi Phó Ủy Tư: "Hỗn đản! Anh không thể ôn nhu một chút sao?"

Môi của cô đã sớm bị hấn cắn nát.

Tường Thỏa mười bảy tuổi chính là thiếu nữ thời đại, sao có thể không ảo tưởng qua cảm giác hôn môi. Nụ hôn vừa rồi đối với cô hiện tại dường như chính là nụ hôn đầu, mười bảy tuổi cô chưa yêu đương qua, đương nhiên cũng chưa hôn môi qua. Nhưng nụ hôn đầu này lại làm cô một trăm phần trăm thất vọng! Đầu là người đàn ông này! Một chút cũng không biết thương hoa tiếc ngọc!

Phó Ủy Tư hiển nhiên không dự liệu Tường Thỏa lúc này còn lạnh lùng trừng mắt như vậy nhìn mình.

Đổi thành quá khứ, cô luôn luôn yên lặng thừa nhận, tiếp đó yên lặng rơi lệ, giống như một búp bê vải mất đi linh hồn, mặc hấn muốn làm gì thì làm.

Một đá này phá hủy tâm tình rất tốt của Phó Ủy Tư, vốn dĩ cũng là không đau không ngứa.

Tường Thỏa thấy khóe miệng hấn lúc này còn giương lên, tức giận mắng hấn: "Đồ tâm thần! Cười cái gì mà cười? Anh nhìn xem môi tôi đi! Đang chảy máu đây này, nhìn thấy không! "

Hôn thì hôn đi, nào có người nào vừa tới liền cắn?

Đây không phải bạo lực thì là cái gì?

Phó Ủy Tư duỗi tay muốn kéo tay Tường Thỏa, bị cô một phen né tránh, "Đừng chạm vào tôi, Phó Ủy Tư tôi nói cho anh biết, tính xấu này của anh, tôi cả đời đều sẽ không thích."

"Nói, tôi không sao cả." Phó Ủy Tư nói, "Chỉ cần em ở bên cạnh tôi, chỉ cần tôi có được em, là đủ rồi."

Tường Thỏa quả thực một mặt im lặng.

"Đưa tôi nhìn xem." Phó Ủy Tư lạnh lùng nói.

Tường Thỏa che miệng mình lại: "Tôi không cho anh xem, chính anh vừa rồi làm gì anh không biết sao?"

Đau chết cô!

Trên mặt Phó Ủy Tư có vài phần xin lỗi, nhưng ngoài miệng lại cứng nhắc nói: "Là do em không ngoan."

Hấn vẫn còn nói lý.

Tường Thòả quả thực không thể hiểu được giá trị quan của hần, làm gì có người nào như thế này?

Cô cố gắng giảng đạo lý với hần: “Được rồi, tôi nói với anh này, bộ dáng yêu đương không phải như vậy ha? Đàn ông và phụ nữ hấp dẫn lẫn nhau yêu thương lẫn nhau mới gọi là yêu đương, không phải như loại ý nghĩ cùng tư duy này của anh. Vậy nếu giống như lời anh nói, chỉ cần mình thích liền không màng đến ý nguyện của đối phương, đó không gọi là yêu đương, đó là cướp đoạt.”

Tuy rằng cô chưa từng yêu đương qua, nhưng đạo lý thì hiểu nha. Tuổi dậy thì yêu đương bạn học có khối người, lúc nào không phải bạn nam ân cần theo đuổi, còn bạn nữ then thừng đáp ứng. Loại tâm thái cướp đoạt như Phó Ủy Tư, sao có thể làm bạn nữ thích.

Đây là lần đầu tiên Phó Ủy Tư từ miệng Tường Thòả nghe được cái gọi là tình yêu, trước đây cô có bao giờ nói với hần nhiều như vậy.

Hần gạt mình, dư vị lời nói của cô, không khỏi tự giễu cười, hỏi cô: “Vậy em thích dạng đàn ông gì?”

Tường Thòả ghét bỏ mà liếc mắt nhìn hần: “Dù sao không phải dạng như anh.”

Từ lần đầu tiên gặp mặt, người đàn ông này liền một thái độ từ trên cao nhìn xuống, phảng phất cô nên mặc hần xâm lược. Hần hoàn toàn sẽ không để ý tới ý nguyện của cô, luôn dùng góc độ của hần đối đãi hết thảy. Tốt xấu gì cô cũng là một kẻ sống sờ sờ, tại sao trong mắt hần liền giống như một con thú cưng?

“Tôi biết.” Phó Ủy Tư hai tay dứt túi, “Tôi vẫn luôn biết, ngày đầu tiên em ở bên tôi liền không phải là thích.”

Nhưng vậy thì sao, không phải cô còn cùng hần ở bên nhau 5 năm

Những lời này của Phó Ủy Tư không hiểu sao có chút đâm vào lòng Tường Thòả. Bởi vì Tường Thòả biết, cô ở bên hần vẹn vẹn chỉ là bởi cùng đường. Đối với hần như vậy mà nói cũng thật không công bằng, cảm tình của bọn họ từ lúc bắt đầu đã là không lành mạnh.

(MyMeap: Không healthy với balance rùi.)

Nhưng Tường Thòả không ngốc, cô nhìn ra được người đàn ông trước mắt này để ý mình.

Ở thành phố xa lạ này, được một người để ý, trong lòng luôn luôn thỏa mãn. Cô không thể không thừa nhận là, sau khi mình tỉnh dậy, vài lần gặp Phó Ủy Tư trong lòng không phải chưa từng có cảm giác an toàn. Cô dường như biết hần sẽ không làm tổn thương mình, thậm chí biết chỉ cần có hần ở đó, hết thảy mọi việc đều có thể giải quyết dễ dàng.

Mười bảy tuổi Tường Thòả đương nhiên từng ảo tưởng qua về người con trai thích mình, cô nghĩ nghĩ, rốt cuộc vẫn nói: “Chàng trai tôi thích, anh ấy phải cẩn thận, phải đối xử tốt với tôi, phải tôn trọng tôi, tuyệt đối không phải dạng như anh. Tôi không cần anh ấy giàu có, nhưng anh ấy phải có tinh thần tích cực hướng về phía trước.”

Phó Ủy Tư đại khái thật sự cực kì ngoài ý muốn với những lời này của Tường Thòả, hần liên tục gật đầu: “Có phải nếu tôi làm như vậy, em có thể..... thích tôi chứ?”

Trong lòng Tường Thòả nổi lên thương hại bởi ngữ khí của hần, người đàn ông này nhìn như có thể hô mưa gọi gió, lại cũng có thời điểm hèn mọn như vậy.

Giọng nói của cô cũng không còn cứng nhắc, chỉ bất đắc dĩ cười: “Tôi không biết có thích anh hay không, dù sao tôi hiện tại không thích anh.”

Cô vừa nói vừa lăm bắm một câu: “Nhưng mà anh quá già rồi.”

Lớn hơn cô cả một con giáp đó!

Âm thanh dù nhẹ nhưng Phó Ủy Tư vẫn nghe được.

Hần theo bản năng cúi đầu nhìn chính mình, ngữ khí có chút không chịu thua: “Tôi già chỗ nào?”

Tính toán đầu ra đẩy hần cũng mới 29 tuổi nhiều 2 tháng, còn chưa đến ba mươi.

Tường Thòả “xùy” một tiếng: “Dù sao cũng già.”

Phó Ủy Tư buồn bực: “Em so với tôi cũng chỉ nhỏ hơn hai tuổi, nếu là nói tôi già, em cũng đâu còn trẻ.”

(MyMeap: Một pha hết sức ngu người đến từ vị trí của nam chính!)

Tường Thòả quả thực bị hần làm học máu: “Anh lại còn nói một nữ sinh già? Anh có phong độ đàn ông không hả!”

Sắt thép · Phó · Thăng nam · Ủy Tư về mặt vô tội: “Lời tôi nói là thật.”

“Anh còn nói!” Tường Thòả làm bộ muốn tấu hần, Phó Ủy Tư theo bản năng đưa tay che đầu mình một chút.

Tường Thòả lúc này mới thu tay lại, cô một tay chống eo, khí thế bức người: “Nói cho anh biết, bà đây năm nay mới mười bảy tuổi!”

Phó Úy Tư: “.....”

Em nói cái gì thì chính là cái đó.

Bất quá, hần giống như càng ngày càng thích cô.

Bóng đêm sâu thẳm, trong tiểu khu an tĩnh, hai người đứng dưới tiểu khu đầu miệng một hồi lâu, cuối cùng vẫn rước lấy bảo vệ.

Kỳ thật âm thanh của hai người căn bản không lớn, hơn nữa lại ở nơi hoa viên tiểu khu này, căn bản không ảnh hưởng gì đến người khác. Nhưng tiểu khu này bảo vệ tốt không phải chuyện ngày một ngày hai, đặc biệt là đêm hôm khuya khoắt, đại ca bảo vệ tổ về chính mình phải bảo vệ chu toàn người dân toàn bộ tiểu khu này, trên vai hần có trách nhiệm

Hai người này đêm hôm không đi ngủ lén lút dưới tiểu khu, đại ca bảo vệ đã sớm chú ý từ rất lâu. Hần cầm dùi cui điện vội vàng lại đây, đi lên hỏi: “Nhanh một chút, hai người làm gì vậy? Ở chỗ này ồn ào nhốn nháo ảnh hưởng người dân nghỉ ngơi.”

Tường Thòả quả thực bối rối muốn chết, cô duỗi tay đẩy Phó Úy Tư ra, nói: “Là anh ta, anh ta khuya khoắt tới tìm tôi! Đại ca bảo vệ anh mau dẫn anh ta đi.”

Phó Úy Tư cũng không biết nên tức hay nên cười, hần đứng trước mặt đại ca bảo vệ liếc mắt nhìn vị đại ca này một cái: “Anh không biết tôi?”

Đại ca bảo vệ ngu ngơ một mặt xem thường: “Tại sao tôi phải biết anh? Mặc kệ anh là ai, hơn nữa đêm làm âm ỉ ở tiểu khu là không được!”

Đại ca bảo vệ này thân cao nhìn ra cũng phải 1 mét 8, lớn lên tai to mắt lớn, vừa thấy chính là nhân vật không dễ chọc.

Phó Úy Tư nhiều năm như vậy dường như là lần đầu tiên bị người như vậy sắc đầy miệng, hần ngược lại lấy từ trong xe ra một tấm danh thiếp mạ vàng đưa cho bảo vệ: “Tên của tôi anh luôn được nghe qua.”

Đại ca bảo vệ không biết chữ tiếp nhận danh thiếp về mặt dấu chấm hỏi: “Tôi nói nè vị tiên sinh này, lời của tôi anh nghe không hiểu sao? Các anh ở chỗ này làm âm ỉ sẽ ảnh hưởng đến người dân nghỉ ngơi, mong các anh lập tức rời đi.” (Kỳ thật căn bản không âm ỉ)

Phó Úy Tư lần này không để ý đến bảo vệ, ngược lại gọi điện thoại, lạnh lùng hỏi đầu kia: “Triệu Minh, sao lại thế này?”

.....

Phó Úy Tư gọi điện thoại không bao lâu, điện thoại của đại ca bảo vệ liền vang lên.

Đại ca bảo vệ sau khi nhìn thấy tên người gọi một mặt cung kính tiếp điện thoại: “Ài, là..... Là Phó tiên sinh đúng không..... À..... Tôi hôm nay là ngày đầu tiên đi làm, tôi không biết..... Vâng vâng vâng, tôi đã biết.....” Cắt đứt điện thoại, đại ca bảo vệ hít một hơi thật sâu, về mặt hoảng loạn: “Phó tiên sinh, cái này tôi.....”

Phó Úy Tư giơ tay lên: “Anh đi xuống đi, chúng tôi sẽ không âm ỉ.”

Đại ca bảo vệ liên tục gật đầu: “Tôi lập tức đi tôi lập tức đi, tôi chưa hề tới tới đây.”

Tường Thòả tránh ở sau lưng Phó Úy Tư xem kịch vui quả thực ghen đau cả bụng, cô thật sự rất muốn cười.

Chờ đại ca bảo vệ đi rồi, Tường Thòả mới ôm bụng cười ha ha lên: “Ha ha ha ha.....”

Cũng không còn ai cả.

Vừa rồi trong nháy mắt kia cô còn có cảm giác khẩn trương khi yêu sớm bị giáo viên chủ nhiệm phát hiện, thật sự sợ sẽ bị bắt viết kiểm điểm sau đó phê bình trước cò. Nhưng đảo mắt nhìn thấy Phó Úy Tư cùng đại ca bảo vệ “Đánh cò”, lại cảm thấy thật sự rất khôi hài.

Phó Úy Tư thấy Tường Thòả cười vui vẻ như vậy, không tự giác cũng cười theo cô: “Cứ vui vẻ như vậy?”

“Anh không thấy được chính mình vừa rồi cùng đại ca bảo vệ so chiêu, anh thật sự rất yểu, ha ha ha ha, buồn cười chết tôi.” Tường Thòả bụng cười phát đau, “Không được không được, tôi không cười được nữa.”

“Kẻ yếu” Phó Úy Tư lạnh lùng kéo tay băng bó của Tường Thòả qua nhìn: “Còn đau không?”

“Không đau.” Tường Thòả nắm tay rút ra từ trong tay hần, “Đúng rồi, đại ca bảo vệ tiếp điện thoại của ai đó? Vì sao chuyển biến đột nhiên lớn như vậy?”

Phó Úy Tư: “Lãnh đạo cấp trên của anh ta.”

Tường Thòả: “Làm sao anh biết?”

Phó Úy Tư: “Bởi tôi lãnh đạo của lãnh đạo của anh ta. Toàn bộ tiểu khu này đều là của tập đoàn Phó thị, nói cách khác, đều là của tôi.”

Tường Thò kinh ngạc đến ngây người: “..... Anh là đồ ma sói*.”

*Bày tỏ sự cảm thán và ngưỡng mộ

Tác giả có lời muốn nói:

Người đại diện Vương Bồi Phàm không được lên sân khấu: “Nghe nói tất cả mọi người đều không thích tôi, khóc khóc khóc. Các người đều hiểu lầm tôi, kỳ thật Phó lão đại là thứ biến thái! Siêu biến thái! Các người không biết hẳn đối với Tiểu Thò biến thái bao nhiêu, các người đều hiểu lầm tôi mà.....”

Tiểu Bát: “Cô mau trật tự đi.”

Vương Bồi Phàm: “Khóc khóc khóc.”

Bạn đang đọc truyện *Thoát Khỏi Cỗ Cháp Cuồng Độc Chiếm Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Phó Úy Tư ngược lại cũng không phải cố ý khoe khoang gì, bởi hắn biết trong mắt Tường Thò cũng khinh thường.

Chỉ là nói trở lại, hẳn nếu thật sự muốn khoe khoang, cũng có vốn liếng để là khoe khoang.

Phó gia ở thành phố Nam Châu là gia tộc hiển hách, có quan chức cấp cao, có doanh nghiệp tư nhân, cũng có giống như Phó Úy Tư hắc bạch hai đạo ăn sạch.

Bố của Phó Úy Tư tên là Phó Chính Nam, trước đây* cũng là nhân vật nổi tiếng ở thế giới ngầm, người đời gọi một tiếng Phó gia. Tới thế hệ này của Phó Úy Tư, hoàn toàn tẩy trắng. Phó Úy Tư ở đời này đứng hàng lão tứ, cho nên rất nhiều người đều gọi hắn một tiếng Tiểu Tư gia.

*CV là thế kỉ trước??? Ủa bộ bố Phó là quái vật trăm tuổi hả?

Hiện giờ Phó Chính Nam ở viện dưỡng lão, tên của Phó Úy Tư chính là biểu tượng cho thân phận địa vị ở thành phố Nam Châu, từ khi hắn tiến quân vào truyền thống giải trí, tên của hắn càng giống như một tờ giấy thông hành.

Điểm này, Tường Thò trước đây không mất trí nhớ đương nhiên biết rõ.

Đêm khuya đầu xuân mang theo lạnh lẽo nồng đậm.

Phó Úy Tư giơ tay nhìn đồng hồ, sắc trời cũng quả thực không còn sớm.

"Đi lên nghỉ ngơi đi." Hắn nhàn nhạt nói.

Tường Thò "Ồ" một tiếng, theo bản năng muốn mở miệng nói một tiếng tạm biệt, nhưng câu nói kia cuối cùng vẫn nuốt vào miệng.

Cô xoay người chuẩn bị lên nhà, lại không ngờ chân bị vướng bồn hoa bậc thang, cả người thiếu chút nữa ngã sấp mặt. May mắn Phó Úy Tư tay mắt lanh lẹ, bàn tay giữ chặt cánh tay cô, nhũn mỳ nói nhỏ: "Tại sao lại hấp tấp vội vàng như vậy? Đi cũng không nhìn dưới chân."

Tường Thò đuối lý, có cảm giác chột dạ bị người lớn giáo huấn, nhỏ giọng lầm bầm: "Tôi không cố ý."

Phó Úy Tư đột nhiên cảm thấy cô rất đáng yêu, nhin không được tưởng kéo cô ôm vào ngực mình.

Tường Thò nơi nào chịu, vùng vẫy tránh thoát hắn, chùng như trốn qua cửa chính ấn nút thang máy.

Mãi cho đến dưới hai người dưới nhà tách ra, Vương Bồi Phàm trên nhà cũng thờ dài thật sâu.

Mấy giờ trước bạo lực internet đẩy Tường Thò về phía đỉnh điểm dư luận, bất quá trước mắt bình luận trên mạng về Tường Thò cơ bản đều đã bắt đầu chuyển biến tốt đẹp, khó được nhất là có vài dân mạng thậm chí bởi chuyển thành fan. Nhưng khi xử lý sự tình này, Vương Bồi Phàm vẫn cảm thấy chính mình làm không tốt.

Dường như Tường Thò vừa nói mở cửa ra, Vương Bồi Phàm liền chú ý tới đôi môi sưng đỏ của cô.

"Sao lại thế này?" Vương Bồi Phàm bước nhanh đến bên người Tường Thòả chỉ vào môi cô, vẻ mặt khẩn trương.

Tuy rằng chỉ là rách một miếng da, nhưng nháy mắt làm Vương Bồi Phàm nhớ đến Tường Thòả năm ấy thương tích đầy mình.

Tường Thòả xem thường: "Bị chó cắn."

Vương Bồi Phàm tâm tình tối tăm sau khi nghe được những lời này của Tường Thòả nhìn không được cười khúc khích.

Tường Thòả như vậy ngược lại thật ra làm Vương Bồi Phàm vô cùng yên tâm, bởi Vương Bồi Phàm biết, Tường Thòả 17 tuổi tuyệt đối sẽ không cho phép chính mình thua thiệt một chút.

Cả ngày hôm nay đã xảy ra quá nhiều chuyện, bất kể là Tường Thòả hay Vương Bồi Phàm, đều mệt là cả người.

Vương Bồi Phàm dường như ngã lên giường liền ngủ, nhưng Tường Thòả luôn luôn không tìm không phổi, lúc này lại ngủ không được.

Đêm khuya tĩnh lặng, thời điểm khi chỉ có một mình, sự ra đi của người thân giống như phóng đại vô hạn trong lòng cô.

Cô luôn cảm thấy chuyện này rất không chân thật, thậm chí rất nhiều thời điểm cô căn bản không nghĩ rằng Tường lão đầu đã rời khỏi thế giới này.

Nhưng bất tri bất giác, nước mắt lại thấm ướt gối đầu.

Trong đầu Tường Thòả không có mười năm ký ức, có chỉ là 17 tuổi trước kia đối chọi gay gắt với Tường lão đầu. Nhưng nghĩ kĩ lại, Tường lão đầu đối cô cũng rất tốt. Bất kể bận rộn ra sao, Tường lão đầu luôn nhớ kỹ sinh nhật của cô, luôn xuất hiện khi cô cần nhất. Đương nhiên không có mẹ kế cùng người con gái của mẹ kế kia xâm lấn, mọi thứ còn có thể tốt hơn.

Tường Thòả mất đi ký ức giống như sống lại một đời, không có những hồi ức thống khổ của những năm kia, cũng không có nhiều ưu sầu như vậy. Chỉ là nghĩ đến bố mình đột nhiên biến mất, không còn có thể đấu khẩu với ông ấy, trong lòng cô liền dâng lên chua xót. Có lẽ đây là điều mỗi người mất đi người thân đều phải đối mặt.

==

Sáng sớm hôm sau, cửa phòng Tường Thòả đã bị cốc cốc gõ mở.

Vương Bồi Phàm thiếu chút nữa khua chiêng gõ trống trên giường Tường Thòả: "10 giờ rồi cậu còn chưa chịu dậy, Tiểu Thiếp sắp tới rồi đấy."

Tường Thòả giãy giụa từ trên giường ngồi dậy, mắt còn chưa mở, tóc tai hỗn loạn, theo bản năng nói: "Tớ dậy ngay đây, đánh răng rửa mặt mười phút, rất nhanh sẽ đến phòng tập nhảy."

Vương Bồi Phàm ngăn ra, cười vỗ vỗ mặt Tường Thòả: "Giáo viên sẽ phạt cậu nhảy một giờ."

Tường Thòả nháy mắt bùng tỉnh!

Sau khi thấy rõ ràng Vương Bồi Phàm trước mắt, Tường Thòả lại lần nữa quay trở về giường.

Trời mới biết tối qua cô mất ngủ đến mấy giờ.

Thật tốt quá! Một ngày tươi đẹp không phải đi học!

Tường Thiếp nửa giờ sau đến, thời điểm cậu tới Tường Thòả còn đang nằm trên giường ngáy o o.

Vương Bồi Phàm chuẩn bị đi gọi Tường Thòả, lại bị Tường Thiếp ngăn lại: "Làm chị ấy ngủ đi, chị nhìn chị ấy hiếm khi ngủ được ngon như vậy."

Tường Thiếp tốt bụng không đành lòng quấy rầy Tường Thòả ngủ, liền đi mua đồ ăn về làm cơm, chờ đến khi Tường Thòả tỉnh dậy vừa vặn có thể ăn cơm nóng.

Tường Thòả cũng quả thật tỉnh bởi mùi đồ ăn.

Thời gian mười năm, Tường Thiếp từ một cậu nhóc trở mã thành một người đàn ông, thứ không thay đổi là, vẫn như cũ nấu ăn rất ngon.

Tường Thiếp là lớn lên là loại nam sinh trắng nõn, cao 1 mét 83, mắt to, mũi đẹp, nói theo cách bình thường, rất giống như bước ra từ manga. Mặc dù Tường Thòả đã xem qua ảnh Tường Thiếp hiện tại, nhưng người sống sờ sờ trước mặt mình, vẫn cảm thấy..... Đẹp trai quá đi!

Nhưng Tường Thòả vẫn có thể thấy trên người Tường Thiếp bóng dáng khi mười ba tuổi, sự tôn trọng và yêu quý đối với người chị gái như cô.

"Hương vị thế nào?" Tường Thiếp vẻ mặt ôn nhu nhìn Tường Thòả hỏi.

Tường Thòả nhét đầy vào miệng, liên tục gật đầu: "Ăn rất ngon!"

Tường Thiếp cười nhạt một tiếng gật gật đầu: "Vây là tốt rồi."

Theo đạo lý mà nói Tường Thòả lớn hơn so với Tường Thiếp bốn tuổi, nhưng hiện tại tuổi tâm lý của cô là 17 tuổi, như vậy tính ra Tường Thiếp ngược lại lớn hơn so với Tường Thòả 7 tuổi.

Khả năng Tường Thiếp vẫn là một cậu học sinh, cho Tường Thòả cảm giác chênh lệch cũng không lớn như với Phó Ủy Tư, cô cũng không cảm thấy Tường Thiếp già, vẫn cảm thấy cậu bất quá là cậu nhóc leo đèo theo sau mình.

Tường Thòả ăn gần no, mới có thời gian cùng Tường Thiếp nói chuyện: "Nghe nói cậu hiện tại thành tích không tồi ha, tương lai đáng mong chờ. Chị cậu tuy rằng hiện tại trong trí nhớ chỉ có 17 tuổi, nhưng chị như cũ vẫn là chị của cậu, hiểu chứ?"

Tường Thiếp nhẹ nhàng cười, gấp nhanh miếng thịt kho tàu đến bát của chị: "Ăn nhiều một chút."

Từ khi Tường Thòả còn đang ngủ, Tường Thiếp liền nghe được từ Vương Bồi Phàm những thay đổi của chị gái.

Giống như Vương Bồi Phàm, Tường Thiếp đột nhiên cảm thấy chị gái mất trí nhớ cũng chưa chắc là chuyện xấu.

Tường Thiếp thật ra cũng không biết Tường Thòả mấy năm nay theo Phó Ủy Tư, nhưng cậu rõ ràng có thể cảm giác được chị gái không vui vẻ. Mấy năm nay chị gái thành minh tinh, quay phim, trở thành ảnh hậu, nhưng chị của cậu lại không giống chị của cậu.

Nhưng Tường Thòả trước mắt, ngược lại làm Tường Thiếp cảm thấy chân thật.

"Đừng ngắt lời." Tường Thòả dùng đũa gõ nhẹ một chút vào mu bàn tay Tường Thiếp, "Chị nói cậu phải lắng tai nghe."

"Vâng." Tường Thiếp dứt khoát buông đũa không chớp mắt nhìn Tường Thòả.

Tường Thòả bị cậu nhìn chằm chằm đến chột dạ, nhưng vẫn cứ đứng thẳng eo một bộ biểu tình chị đây là chị lớn "Cậu vốn dĩ học giỏi hơn chị, cho nên chị rất mừng cho cậu hiện tại nghiên cứu sinh, cố gắng nỗ lực, tiếp tục học tiến sĩ! Học tập chăm chú là tốt, nhưng mà tính cách này của cậu, cũng đừng chỉ lo mỗi việc học."

Vốn từ ngữ nghèo nàn, Tường Thòả không nói được sâu hơn.

Tường Thiếp trong lúc nhất thời nghe không hiểu: "Vây còn phải làm gì?"

"Yêu đương đó!" Tường Thòả nói mắt nhìn Vương Bồi Phàm bên cạnh đang yên lặng ăn cơm, "Cô gái tốt ngay bên người, cũng đừng bỏ lỡ."

Tường Thiếp bị nói như vậy, trong đầu đột nhiên hiện ra một thân ảnh hoạt bát, cười lắc lắc đầu.

Tường Thòả bắt được thần sắc của Tường Thiếp, lập tức truy hỏi: "Có chuyện gì sao?"

"Không có gì." Tường Thiếp ngược lại thật sự có chút ngượng ngùng, nhưng thật sự thẳng không nổi ánh mắt chất vấn của chị gái, chỉ có thể thẳng thắn: "Gần đây, có một cô gái theo đuổi em."

Về mặt bất đắc dĩ nói: "Cô ấy thật sự rất biết quần người."

"Thật vậy sao? Có ảnh không? Chị đây sẽ giúp cậu." Tường Thòả hai mắt tỏa ánh sáng, nhưng nghĩ lại cũng thấy bình thường, dù sao em trai cô giống cô xinh đẹp như hoa, là tuyệt sắc hiếm có trên thế gian. Làm sao một anh chàng đẹp trai lại không có ai theo đuổi, vậy thì thật sự không thể dung thứ.

Nhưng Vương Bồi Phàm một bên nghe được Tường Thiếp nói lại không hưng phấn như Tường Thòả, thậm chí, tâm tình của cô nháy mắt rơi xuống đáy vực.

Tường Thòả về sau cũng chú ý tới sắc mặt Vương Bồi Phàm, vội vàng dừng đề tài này lại.

Hai chị em khó khăn mới gặp được nhau, sau đó Vương Bồi Phàm cũng không hề quấy rầy, cô cầm chìa khóa xe ra cửa, nói mình ra ngoài tìm thú vui.

Trong nhà chỉ còn lại hai người Tường Thòả và Tường Thiếp, Tường Thòả ngồi không yên, lôi kéo Tường Thiếp nói muốn ra ngoài đi dạo.

Lúc ra đến cửa, Tường Thòả đặc biệt đeo khẩu trang và đội mũ, cũng để Tường Thiếp đeo khẩu trang và mũ: "Nói cho cậu biết, chị gái cậu hiện tại là đại minh tinh, đi trên đường cũng bị một đồng paparazzi chụp ảnh."

Trên thực tế căn bản không có ai chụp, nhưng Tường Thiếp vẫn mui phần phối hợp mà đeo khẩu trang lên.

Hai người đi dạo, bắt tri bắt giác đi tới gần nhà cũ.

Hôm qua Tường Thòả còn ở chỗ này tranh chấp cùng mẹ kế, thậm chí lên hot search. Nhưng Tường Thòả đáp ứng cho đôi mẹ con này thời gian hai ngày, cô hiện tại sẽ không hùng hổ đi dọa người. Qua kỳ hạn hai ngày, cô cũng sẽ không hạ thủ lưu tình.

Cách đó không xa, Đàng Giai Giai mang một chiếc ghế ra ngồi trước cửa nhà phơi nắng, rất nhanh mẹ kế Trịnh Thực Phán bung một mâm trái cây ra.

Đôi mẹ con này ngược lại rất thanh nhàn, buổi chiều phơi nắng rất thoải mái.

"Tiểu Thiếp." Tường Thòà nhìn phía trước, hồ nhỏ người bên cạnh.

Tường Thiếp vội vàng đáp: "Sao vậy chị?"

Cậu đột nhiên cảm thấy người chị không vui vẻ lại xuất hiện.

Tường Thòà quay đầu, mắt nhìn Tường Thiếp, khóe miệng giật một chút, nói: "Chị hôm qua đi viếng mộ bộ, ông ấy thế mà đã ra đi được 5 năm."

Tìm Tường Thiếp đột nhiên cũng nhói đau một trận.

Tường Thòà lạnh nhạt nói: "Nhà của bố chị sẽ lấy lại, đôi mẹ con kia chị sẽ khiến bọn họ có bao xa cút bấy xa."

Tường Thiếp vừa định mở miệng, liền bị Tường Thòà ngăn cản: "Tiểu Thiếp, cậu đừng ngăn cản chị, cậu biết tính chị nhất."

Tường Thiếp thờ dãi: "Miễn là chị không phải chịu tổn thương, một chút đều không sao."

"Yên tâm" Tường Thòà nhếch miệng cười cười.

Hiếm khi được nhìn thấy Tường Thiếp, Tường Thòà cũng không muốn nói thêm những thứ mất hứng này, cô rất nhanh điều chỉnh tâm trạng, duỗi tay ôm lấy cánh tay Tường Thiếp: "Đi, chúng ta đi dạo tiếp."

"Vâng."

Tháng 3 thời tiết sáng sủa, đúng là thời điểm thích hợp để đạp lên cỏ xanh.

Tường Thòà liền cùng Tường Thiếp lang thang không mục tiêu đi lung tung bốn phía, cũng không biết rốt cuộc đi được bao lâu.

Bọn họ nói rất nhiều, đại đa số đều là Tường Thòà nói. Trước kia cũng là như vậy, Tường Thòà nói luôn tương đối nhiều. Tường Thiếp thích làm một người lắng nghe, cậu thích nghe chị gái khoác lác.

Từ sáng đến tối, chị em hai người lại đi một quán ven đường ăn gì đó.

Tường Thòà mười bảy tuổi luôn thích ăn những thứ này: đậu hủ thái, cá mực nướng, cà chua cay cà chua tốt*.

(MyMeap: Chỗ này em bịa nè.)

Rốt cuộc vẫn có người nhận ra Tường Thòà, nhân cơ hội chụp mấy tấm ảnh, còn lấy một tiêu đề khuếch đại: [Ảnh hậu rõ như ban ngày ôm dưới cánh tay một tiểu thị tươi, mặt đầy cảnh xuân!]

Tường Thòà không hề biết tình huống xảy ra, lại lên hot search.

Quản chúng ăn dưa không khỏi lật lại tin tức về "Kim chủ" cô trước kia, xem ra này hai người đã thật sự chia tay.

Sau khi ăn xong Tường Thiếp đem Tường Thòà đưa dưới cổng nhà, sau đó cũng chuẩn bị về thành phố Phong Châu.

*Bản gốc là Nam Châu, nhg em trai đg học ở Phong Châu, em nghĩ chắc tg nhầm lẫn nên sửa lại.

Cậu hôm nay xin nghỉ phép, phòng nghiên cứu còn một đồng việc, thấy trạng thái của chị gái rất tốt, cậu cũng yên tâm. Chờ làm xong đồng việc trong tay, cậu tính lại qua đây tiếp chị gái kiểm tra toàn thân.

Lúc lên nhà Tường Thòà gọi điện thoại cho Vương Bồi Phàm, tên kia có vẻ đang ở quán bar, ồn ào đình tai nhức óc. Tường Thòà căn bản không nghe rõ Vương Bồi Phàm đang nói gì, vì thế vừa đi vừa cúi đầu nhắn tin cho cô ấy.

Lên trên tầng, Tường Thòà một bên cúi đầu xem di động, vừa muốn mở cửa nhà liền bị một người một phen kéo đến đối diện trong phòng.

Người nọ lực tay lớn, cũng không cho cô bất luận thời gì suy nghĩ gì. Tường Thòà đang muốn hét lên, liền bị hấn bịt kín miệng áp lên tường.

Trong bóng tối, ác ma kia nhẹ nhàng cắn tai Tường Thòà, ở bên tai cô chậm rãi nói: "Hừ, nhanh như vậy đã tìm được người mới thay thế?"

Nghe được thanh âm trầm thấp quen thuộc, ngược lại làm Tường Thòà bình tĩnh lại.

Nhưng cô mới vừa mới thả lỏng, bàn tay kia liền trườn lên hông cô. Tường Thòà chỗ nào chịu được, không nói hai lời liền nhấc chân hướng về phía người đã lên: "Người thay thế cái con khỉ, đó là em trai tôi! Còn anh, tôi cùng anh rất thân thiết sao? Mời anh ra khỏi nhà tôi!"

Bị đuổi ra ngoài, khuôn mặt lạnh lùng của Phó Úy Tư xuất hiện một vết nứt.

Bạn đang đọc truyện *Thoát Khỏi Cỗ Chặp Cuồng Độc Chiếm Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

Tường Thòá đứng nhìn cửa nhà, phát hiện đây không phải nhà Vương Bồi Phàm, hơn nữa căn nhà này lớn không bình thường.

Nhưng cô hiện tại cũng không có tâm tình thưởng thức gì.

Tường Thòá khó thở, càng nghĩ càng thấy tức, vừa rồi cô thật sự bị dọa, cho rằng mình đụng phải kẻ biến thái. Trên xã hội loại tin tức như thế này sớm đã nhìn mãi thành quen. Trong một khoảnh khắc, cô nghĩ rằng chắc chắn mình sẽ chết đêm nay. Nhưng thật kỳ lạ, sau khi Tường Thòá nghe được là thanh âm của hân, toàn bộ sợ hãi đều tan thành mây khói.

Lúc này tâm tình bình phục lại, vì thế Tường Thòá đứng ở cửa hướng về người bên ngoài hô to: “Phó Úy Tư! Anh là đồ tâm thần biến thái! Bà đây sẽ báo cảnh sát! Anh chờ mà đi ngồi xôm trong ngục đi!”

Cô biết hân khẳng định còn ở lại, quả nhiên nhìn qua mắt mèo*, liền Phó Úy Tư trên hành lang mặt lạnh một tay bóp eo, một tay đỡ trán.

*Thiết bị được gắn trên cửa ra vào, giúp người trong nhà có thể quan sát rõ những gì đang diễn ra bên ngoài căn nhà của mình.

Phó Úy Tư bên ngoài gõ gõ cửa: “Mở ra.”

“Tôi không mở!” Tường Thòá dứt lời liền chuẩn bị móc di động, lại phát hiện điện thoại mới vừa rồi còn ở trên tay đã không cánh mà bay.

Di động của cô tại thời điểm gãy giữa vừa rồi rơi trên mặt đất.

Không có di động, cô không báo cảnh sát được.

Chỗ tai bị hân cắn qua đường như còn có chút ngứa, Tường Thòá bực bội dùng tay gãi gãi, lại hướng bên ngoài hô to: “Phó Úy Tư anh cái đồ lưu manh này! Anh xin lỗi bà đây ngay! Nhất định phải xin lỗi! Nếu không chuyện hôm nay không xong đâu!”

Ai ngờ Tường Thòá mới vừa nói xong, người bên ngoài liền nói: “Rất xin lỗi.”

Vừa lạnh lại dứt khoát.

Tường Thòá ngẩn ra một chút, đột nhiên không biết sao lại cảm thấy tức giận: “Anh đây mà là xin lỗi sao? Anh có thành ý sao?”

“Em mở cửa ra.” Phó Úy Tư dường như hạ tối hậu thư.

“Tôi sẽ không!” Tường Thòá mới không sợ hân, làm hân tức chết càng tức.

Không biết đồ ăn ven đường đồ mùi vị có qua mặn hya không, thế nên Tường Thòá từ khi vừa rồi ở dưới nhà liền cảm thấy rất khát. Cũng mặc kệ hân ở ngoài cửa, cô lập tức đi vào trong phòng tìm nước uống.

Từ lối vào đến phòng khách có một hành lang dài dằng dặc, từ phòng khách đến phòng bếp lại là một khoảng cách rất dài. Tường Thòá vốn tính đi tìm bình nước uống, lại không tự chủ được cách trang trí ngôi nhà này hấp dẫn.

Ngôi nhà này phòng chừng lớn hơn vài lần so với nhà Vương Bồi Phàm, trang hoàng cực kỳ tinh xảo xa hoa xa xỉ, có thể thấy được chủ nhà giàu có như thế nào.

Lúc sau nhớ tới tối hôm qua Phó Úy Tư cùng bảo vệ kia “Đánh cờ”, Tường Thòá nháy mắt suy nghĩ cẩn thận, người này có một ngôi nhà đối diện nhà của Vương Bồi Phàm khó khăn thế nào.

Đồ vật trong phòng đầy đủ hết, cô mở ra tủ lạnh xa hoa, bên trong đồ vật gì cần thiết đều có.

Tường Thòá trực tiếp cầm một chai nước khoáng uống, cũng không muốn chiếm tiên nghi người khác, trực tiếp lấy từ túi hai tờ tiền đặt lên quầy.

Mở chai nước khoáng, cô ngửa đầu uống ừng ực sáng khoái, rất nhanh một chai liền thấy đáy.

Nhưng ai ngờ, ngay khi cô đang uống nước, Phó Úy Tư thần không biết quỷ không hay liền đi tới đối diện cô.

Tường Thòả không kịp phản ứng lại, trực tiếp sặc đầy miệng, cũng phun nước đầy mặt Phó Ủy Tư.

“Khụ khụ khụ.....” Tường Thòả sặc đỏ cả mặt, trong miệng còn không nhin được hỏi: “Anh..... làm sao.....” vào được?

Phó Ủy Tư dùng tay lau mặt, bước tới nhẹ nhàng vỗ lưng cho Tường Thòả, hần nhìn ánh mắt của cô đột nhiên muốn nói lại thôi: “Thật là càng ngày càng hấp tấp, không thể uống chậm một chút sao?”

Tường Thòả trừng hần một cái, còn không phải do hần đột nhiên xuất hiện như quỷ, nếu không cô làm sao có thể sặc.

“Em..... thay đổi rất nhiều.” Phó Ủy Tư nhin không được vẫn nói ra miệng.

Cô hiện tại làm hần cảm thấy rất khác biệt, lời nói và cử chỉ khác trước kia rất lớn. Bọn họ ở bên nhau tính ra đã được 5 năm, cô đều ít khi sinh động hoạt bát như vậy. Tường Thòả như vậy làm trong lòng Phó Ủy Tư có một tia an ủi, nhưng nghĩ đến cô rời khỏi mình mới có thể trở thành như vậy, trong lòng hần lại chưa xót từng đợt.

Tường Thòả không chút lưu tình mà đánh bay tay Phó Ủy Tư, cô thuận khí, ngửa đầu vênh vào tự đắc mà nói hần: “Đương nhiên, bởi vì tôi hiện tại 17 tuổi! Tôi không phải tôi trước kia.”

Phó Ủy Tư nhẹ giọng cười, cho rằng cô vẫn đang nói chuyện tối hôm qua, cũng không để ý.

“Tôi không biết đó là em trai em.” Hần đứng trước tủ lạnh đột nhiên mở miệng.

Tường Thòả đang cầm khăn giấy sát miệng, nghe vậy mắt nhìn mất, cô tò mò: “Ồ bên nhau lâu như vậy, anh ngay cả em trai tôi cũng không quen biết sao?”

Phó Ủy Tư xoay người lại nhìn Tường Thòả, hần cắn chặt răng: “Em chịu cho tôi biết sao?”

Ồ bên nhau lâu như vậy, cô bảo hộ người nhà như mạng, chỉ cần hần hỏi, cô liền phản ứng gay gắt. Một hai lần, hần tự nhiên không dám. Bí mật tuy rằng biết ít nhiều, biết em trai cô học nghiên cứu sinh ở thành phố Phong Châu, xem qua ảnh chụp, nhưng hần căn bản chưa từng gặp mặt.

Tường Thòả đột nhiên cảm thấy trên mặt hần bị ai không giải thích được.

Cô thật sự không nhìn được, nghĩ thầm hần cũng đã vào được, mình cũng không cần phải ở cùng một chỗ với hần, vì thế không kêu một tiếng quay đầu đi ra ngoài.

Không đầu một chốc Tường Thòả lại quay đầu trở về phòng bếp: “Này, mặt khẩu cửa nhà anh là gì hả?”

Phó Ủy Tư ngược mắt nhìn cô một cái: “Em đoán xem.”

Trước mắt hần đã cởi bỏ áo khoác, tay áo kéo lên, đang đứng ở quầy rửa thứ gì đó.

Hình ảnh này chỉ nhìn đơn thuần là mười phần đẹp mắt, dù sao Phó Ủy Tư vóc người đẹp, giá trị nhan sắc cao, hơn nữa ánh đèn vừa lúc chiếu lên mặt hần, giống như tăng thêm cho hần một lớp filter.

Nhưng Tường Thòả cũng không bị hình ảnh hương diễm trước mắt mê hoặc, cô thờ phỉ phò nói: “Tôi làm sao đoán được, anh mau nói cho tôi biết.”

Phó Ủy Tư lạnh mặt xuống: “Tâm tư của tôi, em đại khái trước nay đều khinh thường đoán.”

Tường Thòả tức đến đau gan, cô làm sao biết mặt mã gì: “Anh mở cửa ra cho tôi!”

“Không mở.” Hần lấy chiều vừa rồi của cô trả cho cô.

Tường Thòả muốn cắn người.

Nhưng cô nói với chính mình gặp chuyện phải vững vàng bình tĩnh, cố gắng không dùng vũ lực để giải quyết vấn đề. Loại việc cắn người này chỉ có chó mới có thể làm.

Vì thế Tường Thòả lại quay đầu đi ra cửa, nỗ lực thử mặt mã. Thật bất hạnh, cô mới vừa ấn đến lần thứ ba, cái chi có thể khóa này liền vô tình nói cho cô: “Thử lại sau nửa tiếng.”

Cút cmm đi!

Tường Thòả lại quay đầu trở về phòng bếp, lúc này Phó Ủy Tư đã bắt đầu rán bò bít tết.

Hần nhìn đến nàng, hiếm có cười: “Còn chưa mở được?”

Tường Thòả “Phĩ” một tiếng: “Anh là đồ tiểu nhân hèn hạ!”

“Là do em đóng cửa, không phải tôi.” Phó Úy Tư còn làm bộ vẻ mặt vô tội.

Việc đã đến nước này, Tường Thòả cũng không muốn để ý đến hấn, cô quay đầu ra phòng khách mở TV, thuận tiện ngắm lại cách thoát ra khỏi đây.

Mở TV lên, vừa lúc thời gian bát quái giải trí, Tường Thòả cũng nhàn rỗi, liền nhìn lên bát quái.

Sự biến đổi trong mười năm của giới giải trí có thể nói là long trời lở đất, người dẫn chương trình đang nói gì mình tỉnh Tường Thòả dường như đều không biết. Tuy nhiên, ngoài ý muốn thấy được bóng dáng của Phương Thông.

Phương Thông hiện tại được đánh giá là một trong tứ đại tiểu sinh, là lưu lượng, có vô số fans ủng hộ. Gần đây Phương Thông lại có một bộ phim thần tượng sắp công chiếu, cũng là nhân vật chủ đề.

Tuy nhiên nhìn một chút, nhìn thấy chính mình là loại cảm giác gì?

Tường Thòả cảm thấy rất kích thích.

Người dẫn chương trình ăn mặc hoa hòe lộng lẫy nói: “..... Chiều nay, có dân mạng chụp được ảnh hậu Tường Thòả và tiểu thị tơi cùng nhau đi ăn quán ven đường, tình cảm mờ ám được phơi bày ra ánh sáng.”

Ngay sau đó đi kèm bức ảnh Tường Thòả kéo cánh tay Tường Thiếp đi dạo.

Tường Thòả rất có hứng thú xem tin bát quái này.

Trong hình cô lùn hơn Tường Thiếp một khoảng lớn, hơn nữa đáng người cô nhỏ xinh, hai người thật đúng là có cảm giác người yêu cùng nhau đi ra ngoài. Nhưng Tường Thòả đột nhiên lại rất nghi hoặc, rõ ràng cô và Tường Thiếp cả hai đều đeo khẩu trang, vì sao người khác có thể nhận ra được mình?

Nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có một khả năng, ai bảo do cô quá nổi!

Thời điểm Phó Úy Tư mang bò bít tết ra liền thấy Tường Thòả như một đứa trẻ ôm hai đầu gối xem TV, hấn không thể hiểu được đứng tại chỗ nhìn cô một hồi lâu, vẫn là Tường Thòả cảm thấy không đúng quay đầu lại.

“Anh làm gì?” Cô vẻ mặt đề phòng.

Phó Úy Tư đặt đĩa bò bít tết lên trên bàn, ra hiệu Tường Thòả: “Lại đây, cùng tôi ăn tối.”

Cũng không biết có phải do bữa tối ăn chưa no hay không, lúc này ngửi được mùi bò bít tết, Tường Thòả thêm nhỏ dãi.

Cô liếc mắt nhìn bò bít tết trên bàn, cảm giác nhìn bên ngoài cũng không tệ lắm.

Nhưng cách Phó Úy Tư nói lại làm Tường Thòả khó chịu: “Anh nói chuyện có thể khách khí một chút không?”

Cái gì mà “Lại đây, cùng tôi ăn cơm” coi cô là gì? Thú cưng sao?

Phó Úy Tư ngẩn ra một chút, ngược lại đi đến trước mặt Tường Thòả.

Tường Thòả theo bản năng trốn về sau, vừa định nhanh chân chạy, đã bị Phó Úy Tư bắt lấy ấn dưới thân: “Em hy vọng tôi khách khí như thế nào?”

Hơi thở của hấn trực tiếp phun trước mặt cô, mang theo nhàn nhạt vị bạc hà.

Tìm Tường Thòả đập bùm bụp rất nhanh, nói năng lộn xộn: “Anh mau thả tôi ra! Tôi, nếu không tôi sẽ không khách khí!”

Phó Úy Tư câu môi cười, cương nghị trên mặt nhiễm một tia bất thường: “Thòả Thòả, em hiện tại thật sự rất không ngoan.”

Tường Thòả chỗ nào nghe lời hấn, nhấc chân liền muốn đá hấn. Nhưng Phó Úy Tư ném qua vài lần thua thiệt, mạnh mẽ bắt lấy mắt cá chân cô vòng lên eo mình.

Vốn dĩ hai người vẫn là giường cung bát kiếm, nhưng tư thế này lại trực tiếp làm bọn họ chặt chẽ khăng khít.

Tường Thòả căn bản chưa từng cùng người khác tiếp xúc thân mật như vậy, trên miệng không tha người, nhưng đã sớm thẹn thùng đỏ mặt: “Anh đồ biến thái này! Khốn nạn! Anh bỏ tôi ra!”

“Không bỏ.” Phó Úy Tư lửa nóng chống đỡ đẩy Tường Thòả, ngữ khí lại lạnh băng: “Thòả Thòả, nếu tôi thật sự không khách khí, em cho rằng em còn có thể bình yên vô sự ngồi ở chỗ này?”

“Cho nên anh liền phải đối xử với tôi như vậy đúng không?” Tường Thòả nói xong còn có chút ủy khuất: “Đêm hôm khuya khoắt đột nhiên thành linh bất tới tới đây, anh biết vừa rồi tôi sợ hãi như thế nào không? Có phải anh cảm thấy mình không sai chút nào phải không? Có phải anh cảm thấy tôi nên giống một con chó ngoan ngoãn nghe lời anh phải không?”

“Anh là đồ khốn nạn!” Tường Thòả giờ nắm tay hướng tới đánh lên người Phó Ủy Tư trên, tức giận liền dùng móng tay đánh vào mặt hắn.

Phó Ủy Tư không né tránh, mặc cô đánh chửi.

Khóe mắt bị cô dùng móng tay hung hăng xẹt qua, rất nhanh lưu lại vết máu chói mắt.

Chẳng biết khi nào, nước mắt to như hạt đậu của Tường Thòả liền từ khóe mắt trượt xuống.

Cô cảm thấy được một loại cảm giác khuất nhục xưa nay chưa từng có, sức lực nam nữ rốt cuộc cách xa, cô căn bản không thể động đậy dưới sự giam cầm của hắn. Tường Thòả cảm thấy mình giống đang ở trên thớt thịt, để hắn muốn làm gì thì làm.

Phó Ủy Tư đến cùng vẫn là luống cuống, một tay bế cô lên ngồi ngực mình.

Hắn đi đến hôn lên những giọt nước mắt trên mặt cô, một bên hôn một bên thừa nhận sai lầm: “Tôi là đồ khốn nạn, Tôi là đồ khốn nạn. Đừng khóc được không?”

Tính cách Tường Thòả khi 17 tuổi vẫn luôn là không tìm không phổi, một giây trước khóc đến ruột gan đứt từng khúc, giây tiếp theo cũng có thể ôm bụng cười to.

Nếu người trước mắt nhận sai, cô liền như được lý.

Nhưng cô đã quen với việc đứng lý không tha người, vì vậy túm lấy cổ áo Phó Ủy Tư, hung hăng cắn bờ môi của hắn.

Cô muốn ăn miếng trả miếng.

Bạn đang đọc truyện *Thoát Khỏi Cỗ Cháp Cuồng Độc Chiếm Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Tường Thòả cắn rất tàn nhẫn, rất có ý tứ nộ cũ thù mới. Tới qua môi cô bị Phó Ủy Tư cắn, hôm nay vẫn còn hơi sưng. Lúc này cô khó thở, căn bản bắt chấp tắt cả.

Trong miệng hai người rất nhanh có mùi máu tươi.

Hương vị này Tường Thòả đã nếm qua, thật sự không thích.

Phó Ủy Tư không giống Tường Thòả, hắn giống như không cảm thấy đau, cô cắn hắn, hắn ngược càng muốn hôn sâu hơn. Nhưng lúc này đây, hắn nỗ lực ôn nhu, hết sức ức chế nội tâm lòng chiếm hữu của mình.

Khí thế của Tường Thòả rất nhanh bị hắn ôn nhu dọa cho biến mất hoàn toàn, cô nắm lấy tay áo hắn, đẩy, đánh hắn.

Cô bị hắn ôm, hai chân mở ra ngồi trên người hắn, chặt chẽ khăng khít cùng hắn như cũ.

Muốn trốn, nhưng bàn tay to của hắn ấn lấy eo cô khiến cô mọc cánh cũng khó thoát.

Có lẽ sợ rằng cô sẽ càng chán ghét mình, Phó Ủy Tư khắc chế xúc động của bản thân.

Hắn ôm cô, áp trán vào cô, thấp giọng hỏi: “Hết giận chưa?”

Sắc mặt Tường Thòả cũng không dễ nhìn, cô không quen tư thế như vậy, lại giống như rất quen thuộc với tư thế như vậy.

Trốn không thoát, cô liền quay đầu sang một bên, lạnh lùng nói: “Quả thật là mặt trời mọc đằng Tây, anh cũng sẽ để ý đến tâm tình của người khác.”

Tường Thòả như vậy thật sự làm Phó Ủy Tư ngửa răng, bàn tay hắn vuốt ve vòng eo nhỏ tí tẹo của cô, cảm thụ được hồi lâu thân mật chưa từng có.

Trước kia hắn để cô thế nào cô liền thế đó, chưa từng phản kháng.

Hắn thích Tường Thòả như vậy, lại cũng rất không thích Tường Thòả như vậy.

“Tôi đang cố gắng.” Phó Ủy Tư ôn nhu nói.

Cố gắng quan tâm đến cảm giác của cô, tôn trọng cô, theo lời cô nói. Hắn muốn làm cô thích, muốn để cô phát ra tiếng cười từ đáy lòng đối với hắn.

Trước kia lòng tham chiếm hữu của hắn rất mạnh, hắn không cho phép cô tiếp xúc với bất kì kẻ nào, hắn chỉ muốn giấu kín cô ở nơi nhìn không thấy mặt trời để mình mình độc hưởng.

Hắn thích cô cười, cô nhất định phải cười, nhưng hắn chưa bao giờ nghĩ liệu cô có muốn cười hay không.

Hắn muốn cô khóc, liền hung hăng muốn cô trên giường, buộc cô ở dưới thân mình xin tha.

Hắn muốn cô, cô liền không thể nói không.

Tường Thò rất sợ phòng tuyến nội tâm của mình bị hắn công phá, cô lại lần nữa gãy giữa: “Anh tôn trọng tôi thì mau thả tôi xuống, tôi phải về nhà bây giờ.”

Phó Úy Tư nắm thật chặt người trong ngực, cuối cùng vẫn buông ra.

Thật ra hắn vẫn luôn cố gắng, từ ba tháng trước hắn mở miệng nói chia tay chính là một loại cố gắng.

Tường Thò rất nhanh đi xuống từ trên người hắn, chạy nhanh đến cửa trước, nhưng lại không thể không vì vấn đề mặt mũi mà lại lần nữa quay đầu nhìn hắn.

Phó Úy Tư vẫn ngồi trên ghế sofa, biểu tình trên mặt làm Tường Thò nhìn không thấu.

Chỉ là lần này không cần Tường Thò mở miệng, hắn liền chủ động nói: “Sinh nhật em”

Tường Thò nháy mắt hiểu rõ, lập tức nhập vào ngày sinh nhật mình: 1221.

“Tinh” cửa mở ra.

Cô ngăn người một chút, lập tức rời đi như chạy trốn, thậm chí cả giày cũng quên đi.

Bất quá đó chỉ là khoảng cách một đầu hành lang, Tường Thò dường như té lộn nhào trở về nhà.

Tại thời điểm nhập xong mặt mũi kia, tìm Tường Thò đập rất nhanh, cô không biết chuyện gì đã xảy ra với mình.

Tường Thò về đến nhà, Vương Bồi Phàm cũng dầm nhẹ chân trở về nhà.

Dường như Vương Bồi Phàm vừa vào cửa, Tường Thò đã ngửi thấy mùi rượu nồng nặc.

Cô vội vàng chạy đỡ người, cau mày hỏi: “Ông trời, cậu uống bao nhiêu rượu rồi hả?”

“Không nhiều lắm, không nhiều lắm, chút xíu hà.” Vương Bồi Phàm nói, khoa tay với Tường Thò.

Tường Thò một bay đánh bay tay cô: “Uống nhiều rượu thế này, cậu về nhà kiểu gì vậy?”

“Có người tốt bụng đưa tớ về nha.” Vương Bồi Phàm cười hi hi nói.

Tường Thò thờ dài, duỗi tay vỗ vỗ đầu Vương Bồi Phàm: “Sau này cậu còn dám một mình chạy đi uống rượu, xem tớ có đánh gãy chân cậu không!”

Một cô gái uống thành bộ dạng như vậy, thật sự quá nguy hiểm.

Tường Thò càng nghĩ càng sợ, lại dùng sức đập một cái vào thịt trên người Vương Bồi Phàm: “Cậu có nghe không!”

Vương Bồi Phàm đau đến giật mình, tiếp đó "Oa" lên òa khóc một tiếng.

Tường Thò như hòa thượng sờ mãi không thấy tóc (không hiểu được tình huống), “Cậu còn có mặt mũi mà khóc với tớ sao?”

“Tiểu Thò, cậu có cảm thấy tớ rất vô dụng không?” Vương Bồi Phàm lau lau nước mắt trên mặt mình, cũng thanh tĩnh hơn rất nhiều.

Kỳ thật cũng không phải quá say, chỉ là không muốn bản thân thanh tĩnh.

Tường Thò không thể nhìn dáng vẻ ủy khuất này của cô, duỗi tay vỗ vỗ sau lưng cô: “Nói nhầm gì vậy? Cậu vô dụng chỗ nào, là rất vô dụng”

Vương Bồi Phàm nghe xong, khóc càng thảm hại hơn.

Tường Thò tự biết đùa không đúng lúc, vội vàng xin lỗi: “Đồ đàn, nói đùa.”

Vương Bồi Phàm lắc đầu như trống: “Tớ đúng là rất vô dụng, tớ ngoại trừ ăn làm chuyện gì cũng không tốt.”

Tường Thòả nhin không được “Phi” cười một tiếng, tiếp đó che miệng mình lại.

Vương Bồi Phàm hít hít mũi, nói: “Tớ ngay cả một người đại diện cũng không đảm đương nổi.”

Có thể trở thành người đại diện của Tường Thòả, kỳ thật cũng là Vương Bồi Phàm nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy.

Công việc của Vương Bồi Phàm trước đây tuy rằng nói cũng làm việc cùng giới giải trí, nhưng cô vẫn luôn làm công tác lên kế hoạch và tuyên truyền điện ảnh, căn bản chưa từng tiếp xúc qua hợp đồng kinh tế cùng các loại công tác tuyên truyền nghệ sĩ.

Ba tháng trước, nói đúng ra, là sau khi Tường Thòả cùng Phó Úy Tư ở bên nhau, công việc lớn nhỏ ở giới giải trí của cô đều là Phó Úy Tư tự mình quản lý.

Nhờ vào mạng lưới quan hệ của Phó Úy Tư, hẳn có thể cung cấp cho Tường Thòả tất cả những tài nguyên tốt nhất. Cũng là vì Phó Úy Tư, mặc dù Tường Thòả một năm chỉ diễn hai bộ phim, nhưng hai bộ phim này cũng đều là tinh phẩm. Được xây dựng bởi Phó Úy Tư, hình tượng của Tường Thòả tương đương tiên nữ, cô không dính khói lửa phàm tục, khiêm tốn làm từ thiện, thời gian lộ diện đều rất ít. Nếu không phải điện ảnh danh tiếng cao, Tường Thòả ở giới giải trí biển to dãi cát này, đã sớm đã bị người khác lãng quên.

Mấy năm nay Tường Thòả trở nên miễn cảm, cẩn thận từng li từng tí, không có cảm giác an toàn. Sau khi chia tay với Phó Úy Tư, Tường Thòả chủ động tìm tới Vương Bồi Phàm.

Tường Thòả đề nghị tự mình điều hành một phòng làm việc, để Vương Bồi Phàm làm người đại diện của cô. Cho dù hiện tại người quản lý của công ty nhiều như vậy, cô vẫn lựa chọn người mình tin nhiệm nhất. Điểm này, đối với Vương Bồi Phàm mà nói cũng thật vui mừng.

Bạn tốt tự mình mở miệng, Vương Bồi Phàm vốn không có lý do cự tuyệt, nhưng cũng khó với Vương Bồi Phàm, cô chưa từng làm qua người đại diện gì, càng không biết nên đảm nhiệm phần công việc này như thế nào. Vẫn là Tường Thòả cổ vũ động viên cô, nói rằng muốn về sau hai người cùng nhau trưởng thành, cô lúc này mới căng da đầu đáp ứng làm người đại diện của cô.

Ba tháng này, thời điểm Vương Bồi Phàm giải quyết công việc luôn vô cùng nghiêm túc. Cô hy vọng Tường Thòả có thể vui vẻ, cũng hy vọng Tường Thòả có thể tìm được lại chính mình trước kia. Cô nỗ lực làm tốt nhân vật người đại diện này, không hiểu liền đi học, đánh võ đầu cũng không sợ. Nhưng có đôi khi Vương Bồi Phàm luôn tự mình hoài nghi, cô không có nhân mạch (quan hệ rộng), không có tài nguyên, làm sao mới có thể cung cấp cho Tường Thòả tốt hơn? Đặc biệt đối lập với tài nguyên trước kia Phó Úy Tư cung cấp, Vương Bồi Phàm liền cảm thấy bản thân là đồ rác rưởi.

Tường Thòả hiểu rõ Vương Bồi Phàm nhất, bộ dáng cô nghiêm túc an ủi: “Còn nhớ thời điểm trước kia chúng mình ở lớp đội sổ không?”

Vương Bồi Phàm hít hít mũi, gật gật đầu.

Tường Thòả nói: “Cậu dần như vậy, so với tớ còn dần hơn, thế nhưng cậu luôn rất nỗ lực, người khác mất một giờ có thể luyện được vũ đạo, cậu sẽ mất năm giờ, thậm chí là mười giờ. Rất nhiều lúc phương pháp của cậu không đúng, nhưng cậu luôn không xem thường mà từ bỏ, cậu nói chỉ cần không buông tay thì nhất định sẽ thành công.”

Những ký ức này đối với Tường Thòả mà nói bất quá giống như ngày hôm qua.

Rõ ràng trước vài ngày trước cô còn cùng Vương Bồi Phàm cùng tập múa, đảo mắt hai người bọn họ đều thay đổi bộ dáng. 17 tuổi đơn thuần tiểu tốt đẹp, 27 tuổi hoàn toàn không còn tồn tại nữa.

Vương Bồi Phàm say rượu cũng ảo tưởng bản thân chỉ mới 17 tuổi, thiên đại sự tình nhưng năm tháng đó chỉ là một bài kiểm tra. Chỗ nào giống với bây giờ.

Tường Thòả đưa tay ôm lấy Vương Bồi Phàm, hỏi cô: “Khi làm người đại diện của, cậu áp lực rất lớn sao?”

“Rất rất lớn.” Vương Bồi Phàm cũng là say rượu mới dám nói.

Nguyên nhân là vì biết mình hiện tại là người đại diện, cho nên cô nỗ lực nguy trang thành bản thân thành một con người khôn khéo. Cô càng kiên cường hơn, càng trấn định hơn so với Tường Thòả.

Nhưng cô vẫn luôn biết, cô chưa bao giờ đủ thông minh.

“Không cần phải sợ. Chúng mình cùng nhau cố gắng.”

Từ "cố gắng" này, lại làm Tường Thòả nhớ tới Phó Úy Tư.

Khuê mật (bạn thân) hai người đêm hôm cầm chai rượu, nói chuyện trên trời dưới biển. Khóc, cười, cuối cùng ôm nhau ngủ.

Mỗi người chúng ta, sinh ra làm người, đều không hoàn mỹ.

Cho nên chúng ta đều đang nỗ lực, nỗ lực trở nên hoàn mỹ. Trong quá trình này, vấp ngã là điều không thể tránh khỏi. Cho nên chúng ta đều phải cắn răng khóc cười, căng da đầu nghênh đón mỗi lần trưởng thành cùng thách thức.

== =

Sau khi ngủ một ngày một đêm, Tường Thỏa tắm rửa một cái, thay quần áo tinh xảo, trang điểm sưng sưng.

10 giờ sáng, Vương Bồi Phàm kiểm kê nhân viên một chút: 1 luật sư, 4 công nhân công ty chuyển nhà, 2 bảo vệ, 2 công nhân vệ sinh.

Đội ngũ mệnh mông cuồn cuộn, bọn họ sắp tiến đi lấy lại đất bị mất.

Trên đường xuất phát, Tường Thỏa vẫn luôn một mực như có điều gì suy nghĩ.

Cô một tay chống đầu nhìn bên ngoài cửa sổ, nặng nề thờ dài.

Không như dự liệu của Tường Thỏa, đôi mẹ con kia căn bản không rời khỏi nhà cô.

Trên xe bảo mẫu, Vương Bồi Phàm ấn Tường Thỏa: “Chuyện này tứ xử lý là được, cậu ngồi trên xe đi.”

Tường Thỏa nghĩ nghĩ, gật gật đầu.

Xe dừng ở cửa nhà, cô đeo kính râm lên, lạnh lùng nhìn về bên ngoài cửa sổ.

Như đã nêu trước, luật sư trình bày tỉ mỉ nguyên nhân từ đầu tới cuối một lần ngay trước mặt mẹ kế Trịnh Thục Phân, tiếp theo người của công ty dọn nhà trực tiếp đi dọn đồ.

Trịnh Thục Phân quả nhiên không phải người dễ trêu chọc, bà để thai phụ Đằng Giai Giai nằm trên bậc cầu thang, buông lời nói: “Ai muốn đi lên, phải bước qua người thai phụ này mà đi, tôi nhìn xem các người ai dám!”

Vương Bồi Phàm bắt đầu dĩ cười cười: “Dì, bà đang diễn vở kịch nào vậy?”

Trịnh Thục Phân cũng nhận ra Vương Bồi Phàm, bà lấy ngón trỏ chỉ vào Vương Bồi Phàm: “Nói cho cô biết, đừng nghĩ rằng tôi dễ bị khi dễ, muốn tôi dọn đi không có cửa đâu! Đồ con chó của Tường Thỏa, có bản lĩnh thì để cô ta tới gặp tôi!”

Vương Bồi Phàm một phen đề lại ngón trỏ của Trịnh Thục Phân, bẻ lên trên, đau đến mức Trịnh Thục Phân thiếu chút nữa quỳ xuống đất xin tha.

“Dì, bà vừa rồi nói vậy gì vậy? Tại sao tôi một chữ cũng nghe không hiểu?” Vương Bồi Phàm nói, lại dùng lực một chút, đau đến mức Trịnh Thục Phân muốn gọi mẹ.

Dứt lời, Vương Bồi Phàm ra hiệu cho bảo vệ một bên: “Trước tiên nhắc người này ra ngoài, rồi tới thai phụ kia.”

Hai người bảo vệ mới vừa đỡ Trịnh Thục Phân tới cửa, đối diện liền nhìn đến Tường Thỏa xuống khỏi xe.

Trịnh Thục Phân chỗ nào cam tâm, trong miệng mắng to: “Tường Thỏa, mày chết không được tử tế! Mày cùng bố mày đều giống nhau! Đều sẽ chết không được tử tế!”

Tường Thỏa dừng chân lại, lạnh lùng nhìn thẳng Trịnh Thục Phân, tiếp đó “Bốp” một cái tát vào mặt Trịnh Thục Phân.

Có thể động thủ thì tuyệt đối không nên nói chuyện, Tường Thỏa 17 tuổi cảm thấy đạo lý này mười phần hữu dụng.

MyMeap: Cảm thấy hết sức bất ngờ khi tra truyện mình trên gg thì thấy rất nhiều trang repost, không nghĩ rằng truyện chỉ mới vài chương đã được nhiều sự "quan tâm" như vậy, cảm thấy khá buồn và mất đi một phần động lực edit ☐.

P/S: Hôm nay vừa đi khai giảng về đã làm truyện cho các tình yêu rồi nè☐. Ngồi khai giảng vừa nểng lại buồn ngủ, chán ghê:))))))

Bạn đang đọc truyện *Thoát Khỏi Cổ Chấp Cuồng Độc Chiếm Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

Tường Thỏa 17 tuổi có một quả tim không sợ trời không sợ đất tâm

Tường Thỏa khi còn nhỏ cùng em trai ở lớn lên bên người ông bà, không có bố bảo hộ, cũng không có mẹ dạy dỗ cẩn thận. Khi đó bọn nhóc lớn một

chút trong thôn thường thích trêu chọc bọn họ, nói mẹ bọn họ chạy theo người đàn ông khác, nói bọn họ không biết xấu hổ.

Nhân tính rất cuộc có thể có xấu đến mức nào, không chỉ có những đứa nhóc đó, ngay cả người nhà của những đứa nhóc kia cũng sẽ trêu chọc, cười nhạo Tường Thò: “Mẹ mày đi cùng chú có tiền rồi phải không, mày cũng đừng học theo mẹ mày như thế.”

Thậm chí có người nói, không chừng Tường Thiếp và Tường Thò đều là con hoang.

Tường Thiếp tuổi còn nhỏ, luôn bị người khác ném đá, có một lần, cục đá ném trúng đầu Tường Thiếp, làm cậu chảy rất nhiều máu. Nhưng Tường Thiếp ngoan ngoãn rất sợ gây chuyện, ngăn người không dám khóc. Lúc ấy Tường Thiếp cũng lắm mới ba tuổi, cậu làm gì sai mà phải chịu những điều này?

Đó là lần đầu tiên Tường Thò đánh người, cô cầm lấy tảng đá kia điên cuồng đập lên người đứa nhóc đối phương, bọn họ đối xử như thế nào với Tường Thiếp, cô liền trả lại gấp mười lần.

Từ đó về sau, những kẻ dám mắng người kia, không còn dám tiến lên ra tay. Về sau, bọn chúng ngay cả mắng chửi cũng không dám.

Mấy năm sống cùng ông bà kia, Tường Thò đúc kết được một đạo lý: Biện pháp tốt nhất để đối phó với người xấu là vén tay áo cho đối phương một đám.

Người không động đến mình, mình không động đến người, đừng tưởng cô dễ bị khi dễ.

Nhìn mẹ kế Trịnh Thục Phân giống như chó điên sủa trước mặt, Tường Thò hít một hơi thật sâu: “Bố tôi năm đó chết như thế nào, bà hẳn là rất rõ đi. Bà còn mặt mũi nhắc về ông ấy?”

Trịnh Thục Phân bị bảo vệ gồng cổ ngăn ra, vội vàng giải thích: “Là do ông ta ngu ngốc, tự ông ta muốn nhảy lầu, không liên quan gì tới tôi! Các cô hẳn nên cảm ơn tôi, là tôi khiến ông ta giải thoát!”

5 năm trước Tường Tài Phú nhảy lầu, cũng là bởi vì Trịnh Thục Phân ở bên tai hắt quạt gió.

Trịnh Thục Phân không chịu ly hôn, là hết Tường Tài Phú sớm chết sớm siêu sinh không cần liên lụy người khác.

Hóa trị ung thư phổi ba năm, tâm lý Tường Tài Phú đã sớm yếu ớt không chịu nổi kích động.

Sau ngày gặp Trịnh Thục Phân, ông lựa chọn nhảy lầu.

Tường Thò không biết mấy năm không mất trí nhớ kia vì sao mình không đi tìm Trịnh Thục Phân tính sổ, với loại tính cách tính toán chỉ li này của cô, sao có thể còn sẽ để Trịnh Thục Phân tu hú chiếm tổ chim khách 5 năm. Vương Bồi Phàm nói với cô, có lẽ là cô thật sự quá mệt mỏi, cũng có lẽ là bố ra đi rồi cô không còn hi vọng nữa, cho nên căn bản không muốn đến nơi thương tâm này.

Ba năm chăm sóc Tường Tài Phú sinh bệnh kia, Tường Thò dường như lớn lên sau một đêm.

Không có tiền, cô đi khắp nơi góp, khắp nơi đi mượn, cuối cùng bắt đầu đi tìm tới cho vay nặng lãi.

Chi phí tại bệnh viện giống như một cái hố không đáy, sau mỗi lần Tường Tài Phú tiếp nhận hóa trị đều sẽ thừa nhận tác dụng phụ không ít độc hại: Buồn nôn, ức chế xương tủy, rụng tóc. Ngoại trừ thân thể, về mặt tâm lý càng đau khổ hơn.

Một bệnh viện không được, Tường Thò liền đưa Tường Tài Phú đi bệnh viện khác, từ Thượng Hải đến Bắc Kinh rồi ra nước ngoài.

Tường Thò cũng từng khóc lóc cầu xin mẹ kế Trịnh Thục Phân trợ giúp, cô cùng đường, kém chút nữa quỳ gối trước mặt mẹ kế.

Nhưng Trịnh Thục Phân lại một phen đẩy Tường Thò ra, để cô xa bao nhiêu đi bấy xa.

Bây giờ, Tường Thò đem những lời trả lại cho Trịnh Thục Phân: “Bà có bao xa cút đi bấy xa, đời này tôi không muốn gặp lại bà.”

Bảo vệ ngay sau đó mang Trịnh Thục Phân đi.

Cái gọi là có mẫu tât có nữ (có mẹ tât có con gái), Tường Thò đi vào nhà liền nhìn thấy Đằng Giai Giai ngã trên bậc thang la hét: “Tôi xem các người ai dám đụng một chút đến tôi!”

Đằng Giai Giai nguyên bản lớn lên có vài phần giống Trịnh Thục Phân, khi nhỏ còn tính là thanh tú, nhưng hiện tại không biết nguyên nhân có phải do mang thai không, sắc mặt mười phần khó coi.

Ra tay đối với thai phụ đương nhiên là không đúng, nhưng cũng phải xem là loại thai phụ nào.

Tường Thò đi tới, lạnh giọng cười một tiếng: “Tại sao không dám?”

Đằng Giai Giai lập tức nhìn qua: “Tường Thò! Cô đồ tâm địa rắn rết, cô thế mà dám ra tay với một thai phụ!”

Tường Thò dứt khoát dọn ra một cái ghế ngồi xuống: “Đằng Giai Giai, một chiều không dùng được hai lần đâu, a, tất cả đều đã được quay lại rồi.”

Vương Bồi Phàm vội vàng đi tới: “Đừng cùng cô ta nói nhảm nữa, tớ trực tiếp kêu bảo vệ khiêng cô ta ra ngoài.”

Tường Thòả lắc đầu: “Già yếu tàn tật mang thai, chúng ta phải đối xử với họ bằng tình yêu.”

Đằng Giai Giai vịn theo bậc thang ngồi dậy, cô ta vỗ vỗ bản trên tay mình: “Tường Thòả, cô tốt xấu gì cũng phải gọi tôi một tiếng chị gái.”

“Đây là đang chuẩn bị đánh bài tình thân sao?” Vương Bồi Phàm nhin không được trọn trắng, tại sao có thể có người phụ nữ không biết xấu hổ như vậy?

Đằng Giai Giai nói: “Hai chị em chúng ta nháo loạn đánh nhau không phải không có, cô có thể hận tôi, nhưng đứa trẻ trong bụng tôi vô tội. Ok, cô luôn không thích trẻ con, tôi biết, nhưng mẹ tôi cô tốt xấu gì cũng gọi một tiếng mẹ.”

Tường Thòả lẳng lặng mà lạnh mặt xem cô ta nói lung tung.

Có đôi khi Tường Thòả nghĩ, cô thật sự nên học tập bộ dáng da mặt dày này của mẹ con Đằng Giai Giai, có thể không biết xấu hổ như vậy có lẽ là vô địch thiên hạ.

Thế nhưng thực bất hạnh, cô có lẽ vĩnh viễn cũng không học được, sau khi nghe Đằng Giai Giai nói năm phút đồng hồ, Tường Thòả liền nhin không được nhúu mày.

“Cô câm miệng đi.” Tường Thòả lạnh lùng mở miệng, “Đằng Giai Giai, cô là một người mẹ, tích đức cho con mình đi.”

Dứt lời Tường Thòả phát phát tay, để bảo vệ lời Đằng Giai Giai xuống.

Đằng Giai Giai thực sự rất tức giận, tuy nhiên, ý vào bảo vệ không dám dùng sức đối void với thai phụ như mình, vì thế khi đi đến cạnh người Tường Thòả nháy mắt tránh thoát.

Trong nháy mắt, trên sườn mặt của Tường Thòả bị móng tay Đằng Giai Giai cào ra ba vết máu, từ hàm dưới cho đến cổ. Cũng may là Tường Thòả ý thức được nguy hiểm tránh ra một chút, nếu không sợ là tròng mắt đều phải bị móc ra.

Lần này còn không đợi Tường Thòả đánh trả, Vương Bồi một bên Phàm liền khăn trương mà giữ chặt Đằng Giai Giai, “Đồ đàn bà điên rồ!”

Đằng Giai Giai dường như chắc chắn không ai dám ra tay với mình, ngửa mặt lên trời cười to: “Ha ha ha ha, ha ha ha ha, Tường Thòả, cô thật xấu xí!”

Nếu như có thể, Vương Bồi Phàm sớm thật sự rất muốn đánh Đằng Giai Giai, đáng tiếc đối phương là một thai phụ.

Nhưng Vương Bồi Phàm cũng rất nóng nảy, mặc kệ Đằng Giai Giai có phải thai phụ không, hai bàn tay liền hướng tới mặt Đằng Giai Giai: “Con mẹ nó, tôi hôm nay phải đánh cô, coi như cô là thai phụ tôi cũng đánh!”

Vương Bồi Phàm chưa từng tức giận như vậy, tích cách của cô luôn là nhút nhát ảm áp, từ nhỏ đến lớn luôn bị người khác khi dễ.

Đây là lần đầu tiên, cô ray tay đánh người.

Tường Thòả cũng bị hành động của Vương Bồi Phàm dọa sợ ngây người, thậm chí đã quên trên mặt mình bị thương, cười nói: “Lão Vương nguoi có thể, lại dám đánh thai phụ!”

Vương Bồi Phàm tức đến run cả người, hét bảo vệ: “Đồ vô dụng! Lôi người đàn bà điên này ra ngoài!”

Nói xong Vương Bồi Phàm vội vàng xem má bị thương của Tường Thòả.

Thật đúng là họa vô đơn chí, lần trước ở đoàn phim tay Tường Thòả bị bóng còn chưa khôe, lúc này trên mặt lại thêm thương tổn mới.

Vương Bồi Phàm thật sự hận bản thân vô dụng.

“Đi! Chúng ta lập tức đi bệnh viện.” Vương Bồi Phàm lôi kéo Tường Thòả muốn đi ra ngoài.

Tường Thòả lại không để bụng, “Vết thương nhỏ mà, không sao.”

“Nhỏ chỗ nào.” Vương Bồi Phàm nhìn lòng liền đau. Đối với một nữ diễn viên khuôn mặt quan trọng quan trọng cỡ nào! Hơn nữa Tường Thòả tự kiêu như vậy, mặt mình so với mạng còn quan trọng hơn.

Tường Thòả tìm gương nhìn một chút, quả thật không tính là vết thương lớn gì.

Là một vết cào thông thường, còn không nặng bằng cô hôm qua cào ba vết lên mặt Phó Úy Tư

Nhưng Vương Bồi Phàm kiên trì, khẳng khái muốn đưa Tường Thòả đi bệnh viện kiểm tra vết thương.

== =

Buổi chiều, Phó Ủy Tư mới vừa tan họp trở về văn phòng, Triệu Minh liền gõ cửa đi vào.

Triệu Minh đi đến phía trước Phó Ủy Tư, thấp giọng nói: “Tuồng tiểu thư bị thương nhẹ, đi bệnh viện.”

Tay đang ký của Phó Ủy Tư dừng lại.

Triệu Minh nói: “Cũng là cào xước.”

Phó Ủy Tư nghe vậy nâng mày, vừa nâng mày, vết xước bên xương chân mày liền bắt mắt dị thường.

Triệu Minh nói "cũng", là chỉ tương tự như vết thương như xương mày của hắn.

Hôm nay vết thương trên mặt Phó Ủy Tư này cũng coi như khiến cho quy mô thảo luận không nhỏ, ai cũng nhìn ra đây là vết cào của phụ nữ.

“Nhìn cô ấy cho kĩ.” Phó Ủy Tư lạnh lùng mở miệng.

Triệu Minh gật gật đầu, ngay sau đó lui ra.

Phó Ủy Tư buông bút, theo bản năng sờ sờ xương lông mày của mình, cười lắc lắc đầu.

Dường như là Triệu Minh mới vừa đi, Tôn Châu liền đẩy cửa văn phòng Phó Ủy Tư.

Thấy dáng vẻ Tiểu Tử gia tâm tình dường như cũng không tệ lắm, Tôn Châu lười nhác đi tới ngồi đối diện hắn: “Hey, thật đúng là bị cào thành mặt mèo rồi?”

Việc mặt Phó Ủy Tư bị cào thương có thể nói một truyền mười truyền trăm, Tôn Châu đã sớm muốn đến xem náo nhiệt một chút.

Quả nhiên vừa thấy, danh bất hư truyền.

Phó Ủy Tư lười cùng Tôn Châu pha trò, lại lần nữa cầm lấy bút ký mấy chữ.

Tôn Châu lại càng thêm ngồi không yên.

Hắn đặc biệt tới cũng tuyệt đối không chỉ là xem trò cười, mà vì trong lòng giấu việc.

Việc này liên quan đến Phó Ủy Tư, hắn thật sự là kim nén đến hoảng.

“Được rồi, đừng ký nữa.” Tôn Châu một phen lấy đi bút trên tay Phó Ủy Tư.

Phó Ủy Tư cũng nổi giận với hắn, không quan tâm: “Phát điên cái gì?”

Tôn Châu đổi cái tư thế ngồi thẳng: “Cậu không phát hiện bạn học nhỏ Tuồng gần đây có chút khác sao?”

“Tại sao khác?” Trên mặt Phó Ủy Tư nhìn như không chút để ý, kỳ thật trong lòng lại nhớ tới Tuồng Thỏa gần đây.

Cô khác, rất khác.

Tôn Châu tức giận: “Cử chỉ! Hành động! Cậu không cảm thấy cô ấy thay đổi sao?”

Phó Ủy Tư trầm mặc, nhấp môi nhìn Tôn Châu.

Như gì Tôn Châu nói, đều giống với lòng hắn.

Thấy Phó Ủy Tư không nói lời nào, Tôn Châu càng sốt ruột.

Hắn thờ dãi gãi gãi đầu, nghiêm túc hỏi Phó Ủy Tư: “Nếu đổi thành cậu, cậu nguyện ý vì anh em đoạn tử tuyệt tôn sao?”

Bạn đang đọc truyện *Thoát Khỏi Cổ Cháp Cuồng Độc Chiếm Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Từ sau bữa ăn khuya ở đoàn chương trình thực tế lần trước Vương Bồi Phàm say rượu để lộ với Tôn Châu việc Tường Thỏa mất trí nhớ, mấy ngày nay trong lòng Tôn Châu vẫn luôn nghen muốn chết.

Vì thế Tôn Châu bí mật tra xét, càng hoang đường là hẳn tra được Tường Thỏa thật sự mất trí nhớ.

Vương Bồi Phàm sau khi say không nói dối, nhưng Tôn Châu phát thề cũng là thật.

Thề không thề vẫn còn là tiếp theo (*mặt không hiểu*, gốc: 发誓不发誓的倒还是其次, ai giúp em với!), vốn dĩ hẳn tuyệt đối không phải người mê tín. Chỉ là thân là người đứng xem, Tôn Châu cũng không xem trọng tình cảm giữa Phó Ủy Tư và Tường Thỏa.

Mười năm trước thời điểm Tường Thỏa thi tài năng được khai quật, trực tiếp ký hợp đồng với công ty giải trí Tinh Nhất*, cũng chính là công ty của Phó Ủy Tư.

*Ôi giờ ơi các mẹ ơi, các chương trước em bị nhầm không ghi tên công ty, công ty này tên là Tinh Nhất đấy ạ, em xin lỗi nhiều nhiều ☹.

Tuy rằng nói lúc ấy Tường Thỏa ký hợp đồng với công ty giải trí Tinh Nhất, nhưng cùng Phó Ủy Tư loại Thái Tử gia này không có bất kì quen biết gì. Nhưng tình cờ, một lần công ty tụ hội, đám người Phó Ủy Tư và Tôn Châu vừa vận ở ngay phòng chơi bên cạnh.

Phó Ủy Tư hôm đó thua lỗ sạch vốn, ngược lại nhận lấy một đại mạo hiểm. Quý mới biết ngày ấy Tiểu Tử gia nghen khuất bao nhiêu, nhưng nghen khuất hơn vẫn còn ở phía sau.

Đánh cược đại mạo hiểm hôm ấy là Phó Ủy Tư chủ động ra cửa hộp(*) tìm người yêu cầu một nụ hôn, cho đến khi đối phương đồng ý mới thôi. Về phần sau khi đồng ý Phó Ủy Tư nên xử lý như thế nào, đó là chuyện của hắn.

*Thông thường, các không gian kín được trang trí nội thất đặc biệt sang trọng được gọi là hộp, chẳng hạn như phòng ăn, KTV, v.v...

Lúc đó Phó Ủy Tư cùng lắm cũng chỉ là một thằng nhóc 19 tuổi, hai chữ "thu liễm" và "chịu thua" hẳn căn bản không biết là gì. Có chơi có chịu, hắn uống chén rượu rồi làm theo. Dường như là vừa ra khỏi cửa, Phó Ủy Tư liền đâm vào Tường Thỏa.

Anh em ảm ỉ kêu gọi Phó Ủy Tư hôn người ta, loại hôn vào chỗ chết kia.

Trong lòng Phó Ủy Tư mặc dù không vui, nhưng nhìn thấy bộ dáng của người trước mắt, liền cúi đầu xuống.

Hắn cho rằng mình có thể hôn đối phương là vinh hạnh của đối phương, ai ngờ môi mới vừa chạm vào mềm mại kia, đã bị tặng cho một bạt tai.

Tường Thỏa mười bảy tuổi nào biết cái gì gọi là sợ hãi, mở to miệng mắng Phó Ủy Tư: “Biến thái! Thần kinh! Anh tìm chết hả!”

Mắng còn chưa tỉnh, tay đâm chân đá cũng không thiếu.

Phó Ủy Tư chịu đòn này không đánh trả, dù sao hắn trước nay chưa bao giờ ra tay với phụ nữ.

Nhưng đám anh em một bên từng người nhìn liền ngây người, bao gồm cả Tôn Châu. Từ nhỏ đến lớn, Phó Tiểu Tử gia có khi nào bị người ta “khi dễ” như vậy, bị “khi dễ” cũng không sao, thế mà không rút súng ra bắn vỡ đầu đối phương.

Cũng là lần đánh cuộc đó, khiến hai người từ đầu không hề quen biết, trở thành có quen biết.

Tôn Châu vốn tưởng rằng loại con gái giống như Tường Thỏa, đáp ứng với Phó Ủy Tư là chuyện ván đã đóng thuyền, không ngờ lại khiến cho Phó Ủy Tư ăn bọ.

Về sau cũng không biết có phải bởi vì quả bơ này hay không, Phó Ủy Tư nguyên bản không quen biết Tường Thỏa, thế nhưng thật sự để bụng về cô nàng.

Mười bảy tuổi ký hợp đồng với công ty giải trí Tinh Nhất Tường Thỏa vẫn là học sinh, sau khi trải qua chuyện đêm đó, không đợi Phó Ủy Tư mở miệng, cô đã bị công ty tuyệt tàng (*). Cô ký hợp đồng mười năm với công ty giải trí Tinh Nhất hiệp cùng lắm mới được mấy ngày, giống như tự tay đẩy mình đến nơi tối tăm không thấy ánh mặt trời.

(*) Nghĩa đen: che phủ một thứ gì đó bằng tuyết, đơn giản nghĩa là che giấu hoặc che giấu một cái gì đó. Thuật ngữ này thường được sử dụng trong showbiz. Khi một công ty đã tuyệt tàng một ca sĩ, diễn viên, công ty sẽ ngừng casting phim, phát hành album hoặc sắp xếp các sự kiện thương mại cho họ. Trong khi hợp đồng của họ chưa hết hạn, ca sĩ hoặc diễn viên đó không thể nhận công việc từ một công ty khác.

Việc này cũng đã qua, Tôn Châu cho rằng loại nhân vật bia đỡ đạn như Tường Thỏa này khẳng định sớm đã biến mất, ai ngờ 5 năm sau Phó Ủy Tư vậy mà đi đến với Tường Thỏa.

Một vài mối quan hệ tốt, ví dụ như Tôn Châu, đều biết lí do Tường Thỏa và Phó Ủy Tư ở bên nhau.

Có vài năm trong nhà Tường Thỏa xảy ra chuyện, cô đi khắp nơi góp tiền, còn tìm tới cho vay nặng lãi. Đám người cho vay nặng lãi kia có thể ăn thịt người, lãi mẹ đẻ lãi con, làm sao Tường Thỏa có thể trả lại.

Tôn Châu vốn tưởng rằng Tường Thỏa chủ động đến tìm ít nhiều có thể bị nhà tư bản Phó Ủy Tư này nhục nhã một chút, ai biết rằng nhà tư bản độc ác này không những không nhục nhã người ta, còn không nói hai lời trực tiếp ngay trước mặt hấn ôm người lên nhà.

Mấy năm nay Tường Thỏa và Phó Ủy Tư ở bên nhau tình huống như thế nào Tôn Châu đại khái cũng hiểu rõ.

Tóm lại, theo quan điểm của Tôn Châu, Tường Thỏa giống như yếm bùa Phó Ủy Tư (hơi chế nè), có thể trị người thành dễ bảo.

Nói tóm lại, chỉ cần đừng tới chuyện của Tường Thỏa, Phó Ủy Tư liền trở nên rất..... biến thái.

Gần đây Tôn Châu ăn không ngon ngủ không yên, ngẫu nhiên thời điểm hấn phong hoa tuyết nguyệt(*) đột nhiên sẽ nghĩ chuyện Tường Thỏa mất trí nhớ này.

(*) Ban đầu đề cập đến phong cảnh thiên nhiên thường được mô tả trong thơ cũ. Cũng đề cập đến xxx (°_°).

Nghĩ đến chuyện này hấn không sao hứng thú được với những chuyện khác.

Haiz, hấn thật sự rất phiền à ghen.

Thấy Phó Ủy Tư không nói gì, Tôn Châu nhìn hấn như rưng rưng: “Hỏi cậu đó, nguyện ý không?”

Phó Ủy Tư xụ mặt: “Tôi vì sao phải vì anh em đoạn tử tuyệt tôn? Anh em của tôi cũng tuyệt đối không có khả năng khiến tôi vì hấn đoạn tử tuyệt tôn. Cậu nói đúng không?”

Dứt lời cúi đầu một lần nữa cảm từ ống đựng bút lên một chiếc bút kí tên.

Tôn Châu bị Phó Ủy Tư làm hơi choáng: “Không phải.”

Phó Ủy Tư người này sao mà khôn khéo vậy, không đợi Tôn Châu ra khỏi chỗ vòng vo, đã hỏi ngược lại hấn: “Đổi thành là cậu, cậu nguyện ý vì anh em đoạn tử tuyệt tôn sao?”

Tôn Châu chột dạ: “Lão Phó, cậu biết nhà tôi mấy đời đơn truyền (sinh một).....”

“Được, tôi đã biết.” Còn không đợi Tôn Châu nói hết lời, Phó Ủy Tư đã cắt lời, “Cho nên cậu không coi tôi là anh em phải không?”

Tôn Châu: “Không phải! Hai ta quan hệ mặc tã, tôi sao có thể không coi cậu là anh em?”

“Vậy nên cậu có chuyện gì nói thẳng đi.” Phó Ủy Tư hùng hổ dọa người.

“Là bạn học Tiểu Tường nhà cậu đó, sau lần đó tai nạn xe cộ kia.....” Tôn Châu nói được một nửa tự bấm nút tạm dừng cho chính mình.

Từ từ, hình như có chỗ nào không đúng!

Phó Ủy Tư nghe được bốn chữ “tai nạn xe cộ” này, biểu tình chuyển thành nghiêm túc: “Làm sao?”

Tôn Châu đứng lên, khoát tay: “Không không không, tôi không thể nhiều lời! Tôi đã nhắc nhở đủ rồi!”

Nói xong, Tôn Châu lòng bàn chân bôi dầu liền rời đi.

Khi xuống thang máy, Tôn Châu vỗ nhẹ vào trái tim nhỏ bé của mình: “Suýt nữa thì đoạn tử tuyệt tôn trời má!”

Có một số việc dù thà tin rằng là có còn hơn là không!

Lỡ như hấn thật sự bởi vì nói chuyện này mà đoạn tử tuyệt tôn, rồi hấn lấy mặt mũi gì mà đi gặp tổ tiên Tôn gia!

Tôn Châu đi rồi, trong văn phòng dường như lâm vào một loại trống rỗng.

Phó Ủy Tư không ngốc, Tôn Châu đột nhiên đầy miệng nhắc tới như vậy, hấn đương nhiên đặt trong lòng.

Kết hợp với những lời kia của Tôn Châu, Phó Ủy Tư ngồi tại chỗ ngừng lại một chút, cảm lấy di động gọi cho Triệu Minh: “Tra một chút về trường hợp của Tường Thỏa hôm tai nạn xe cộ đó, có phải đã lọt qua điều gì.”

== =

Tường Thỏa đi ra từ bệnh viện liên tiếp hất xì vài cái, một bên Vương Bồi Phàm khăn trang mà vội vàng kéo vạt áo cô lại “Đừng cảm lạnh.”

Tường Thỏa không để bụng: “Khẳng định là có người đang nghĩ đến tớ.”

Vương Bồi Phàm bắt đầu đi liếc trắng: “Đúng ha, lúc này mẹ kế cậu không biết đã mắng tổ tông ba đời nhà cậu bao nhiêu hồi.”

Tường Thòả xua xua tay: “Đi, về nhà về nhà, gọi đồ ăn ngoài chúc mừng!”

Nghĩ đến đồ ăn ngoài Tường Thòả liền thèm nhỏ dãi.

Đầu năm nay thức ăn ngoài phát triển, có thể so với mười năm trước tốt hơn nhiều, muốn ăn gì trực tiếp lên mạng đặt là được. Tuy rằng nói có thể đi nhà hàng ăn đương nhiên là tốt nhất, nhưng so với ở nhà hàng cho người vây xem, Tường Thòả vẫn là thích ăn ở nhà không kiêng nể gì.

Hai người vừa tới nhà không lâu, nhân viên giao đồ ăn cũng vừa vận gọi điện thoại tới cho biết sẽ lập tức đưa lên nhà.

Tường Thòả hưng phấn, chủ động muốn đi lấy đồ ăn.

Vương Bồi Phàm không khỏi nhắc nhở Tường Thòả một câu: “Cậu vẫn phải chú ý ẩm thực một chút, béo lên rồi lại giảm béo rất phiền toái.”

Tường Thòả mới không quan tâm được nhiều như vậy: “Không có ăn cuộc đời còn gì niềm vui!”

Vương Bồi Phàm muốn ngăn cô, nhưng ngấm lại lại từ bỏ.

Hôm nay cao hứng, cần phải chúc mừng.

“Vậy tớ đi thay bộ quần áo, đồ ăn tới cậu ăn trước đi.” Vương Bồi Phàm nói rồi đi về phòng ngủ.

Tường Thòả đích thực là cô gái mười bảy tuổi, không tìm không phải chỉ nghĩ đến ăn.

Cô vô cùng cao hứng đi mở cửa, ai ngờ cửa vừa mở ra lại gặp được Phó Úy Tư đối diện.

Trên người hắn mặc một chiếc sơ mi trắng, trên tay xách theo áo khoác tây trang, hiển nhiên cũng là vừa trở về, đang ấn mật mã khóa.

Tường Thòả muốn trực tiếp đóng cửa làm lơ, nhưng lại cảm thấy hành động này quá cố tình, huống hồ anh zai giao com cũng sắp tới.

Phó Úy Tư nghe thấy động tĩnh đối diện bên này cũng xoay người lại, trực tiếp đối mắt với Tường Thòả.

Hắn rất nhanh chú ý tới vết cào dưới hàm cô.

Cùng lúc đó, Tường Thòả cũng chú ý tới vết cào trên xương lồng ngực của Phó Úy Tư.

So với vết thương ở hàm dưới của cô, chỗ xương lồng ngực của hắn thoát nhìn còn nghiêm trọng hơn nhiều. Ba đường máu đã đông lại, nhưng thoát nhìn vẫn là mười phần khiến người ta sợ hãi.

Đại khái là nhìn đến chỗ hắn bị thương Tường Thòả có chút chột dạ, cô liền chủ động chào hỏi: “Tan tầm ha.”

Phó Úy Tư “Ừ” một tiếng: “Em đang làm gì?”

Tường Thòả dứt khoát trả lời: “Chờ đồ ăn.”

Phó Úy Tư nhíu mày: “Loại đồ ăn ngoài này không sạch sẽ không vệ sinh, em ăn ít một chút.”

Hắn xưa nay chưa bao giờ để cô ăn mấy thứ này.

Thấy hắn lại là bộ dáng gia trưởng, Tường Thòả theo bản năng có chút tâm lý nghịch phản, ngữ khí không khỏi cũng có chút không kiên nhẫn: “Ừ, tôi biết rồi.”

Phó Úy Tư làm sao không nhìn ra thái độ của cô, thờ dãi: “Về sau muốn ăn gì nói với tôi, tôi rảnh liền làm cho em, không rảnh bảo dì Chu làm cho em, được không?”

Tường Thòả vốn dĩ cho rằng hắn còn muốn tiếp tục giáo huấn mình, không nghĩ rằng hắn lại nói những lời này, trong lúc nhất thời làm cô không biết nên nói gì.

“Chúng ta không thân cũng chẳng quen, không cần phiền toái anh như vậy.” Tường Thòả nói xong lễ phép nói tiếng cảm ơn với hắn.

Phó Úy Tư còn muốn nói chút gì, Tường Thòả liền nhìn thấy cửa thang máy mở ra.

Là anh zai giao đồ ăn tới.

Cô vội vàng vẫy tay gọi đối phương, vô cùng cao hứng: “Ồ đây, ở đây!”

Anh zai giao đồ ăn chậm rãi chạy tới, thấy là Tường Thòả, ngoài ý muốn lại kích động: “Cô có thể ký tên cho tôi không? Tôi rất thích phim cô đóng. Đương nhiên nếu không tiện cũng không sao, làm phiền cô.”

“Tận chứ tận chứ.” Tường Thòà nhận bút anh zai giao đồ ăn đưa cho, nghiêm túc từng nét bút viết xuống đại danh của mình.

Tỉnh lên, đây là lần đầu tiên sau khi mất trí nhớ coi kí tên cho người, có chút ít hưng phấn nói.

Anh zai giao đồ ăn sau khi nhận được chữ kí trong lòng cao hứng, không nhịn được lại lẩm miệng hỏi câu: “Có thể mạo muội hỏi một chút, tay của cô làm sao vậy?”

Tường Thòà vung bao băng gạc tay một chút, cười nói: “Thời điểm công tác ở đoàn phim không cẩn thận bị bỏng, qua mấy ngày liền không sao.”

Anh zai giao đồ ăn cảm thấy nỡ nản, toát miệng lộ ra hàm răng trắng: “Vậy là tốt rồi, chúc cô dùng bữa vui vẻ nhé.”

“Ừ, cảm ơn.”

Anh zai giao đồ ăn xoay người rời đi, Tường Thòà lại gặp được Phó Úy Tư.

Tại thời điểm Tường Thòà cùng anh zai giao đồ ăn nói chuyện, Phó Úy Tư vẫn luôn đứng yên ở chỗ đó. Tường Thòà không biết hẳn nghĩ cái gì, nhưng hai tròng mắt của hắn vẫn luôn ở trên người cô, muốn nói lại thôi.

Lúc này Tường Thòà cũng không còn biết nói gì cùng Phó Úy Tư, mang đồ ăn quay đầu trực tiếp vào nhà. Cửa vừ đóng, ngăn cản hình bóng của người kia bên ngoài. Nhưng cô lại không nhịn được đứng ở cửa nhìn qua mắt mèo ra ngoài.

Phó Úy Tư xoay người đi mở cửa.

Vương Bồi Phàm đổi xong quần áo đi ra, hỏi: “Sao lâu vậy?”

Tường Thòà có tật giật mình mà đem theo đồ ăn ngoài chạy về phòng khách, nói: “Cùng anh zai giao com hộp hàn huyên vài câu, hẳn còn muốn tờ ký tên nữa nha.”

Chỉ đáng tiếc là cô dùng tay phải ký, chẳng đẹp chút nào.

Vương Bồi Phàm nghĩ nghĩ: “Về sau cậu không thể đi lấy đồ ăn nữa, không an toàn và cũng không tốt của hình tượng của cậu.”

Việc này cũng là cô thiếu suy xét, tại sao có thể để Tường Thòà đi lấy đồ ăn. Tuy rằng anh zai giao đồ ăn đại đa số đều là người tốt, nhưng khó đảm lời đảm tiêu.

Tường Thòà ngoan ngoãn gật đầu, tâm tư căn bản không nghe lời Vương Bồi Phàm nói. Cô một bên mở đồ ăn ra, một bên ngửi mùi thơm.

Điểm chính là đồ ăn bốc lên, mùi thơm nháy mắt tràn ngập toàn bộ phòng khách.

Bên ngoài.

Phó Úy Tư vừa mới tiến vào cửa nhà mình, chuông điện thoại vang lên.

Hắn liếc mắt nhìn tên người gọi, sau đó đặt lên tai.

Triệu Minh đầu kia ngừ khi có chút bất đồng, nói: “Tra được.”

Phó Úy Tư lạnh lùng mở miệng: “Nói.”

Triệu Minh hít một hơi: “sau lần tai nạn xe cộ đó, Tường tiểu thư cô ấy, mất trí nhớ, không có mười năm ký ức. Nói cách khác, hiện tại ký ức của cô ấy chỉ dừng lại ở thời điểm 17 tuổi.”

Áo khoác cầm trên tay Phó Úy Tư “Bịch” một tiếng rơi xuống đất, lần đầu tiên không thể tin được những gì mình nghe thấy, thanh âm dường như cũng có chút run rẩy: “Cậu nói cái gì?”

Lần này Triệu Minh từng câu từng chữ chậm rãi nói rõ ràng: “Tường tiểu thư mất trí nhớ.”

MyMeap: Đang cảm thấy rất hối hận khi đào hố bộ này (•̀•́), quá quá quá nhiều từ/cụm từ khó hiểu trong khi bản thân thù không có tí kinh nghiệm nào (•̀•́). Chương này tiếng mấy cái giải nghĩa trên tốn mất hơn tiếng:))))

Mọi người thương thì vote và cmt cho em nhé (≥▽≤)

Bạn đang đọc truyện *Thoát Khỏi Có Chớp Cuồng Độc Chiếm Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

Sau hôm lấy lại được đất bị mất, Tường Thỏa lại cùng Vương Bồi Phàm về nhà cũ một chuyến.

Công nhân công ty chuyển nhà và nhân viên dọn dẹp nhà cửa đã dọn sạch căn nhà không nhiễm một hạt bụi, đồ vật trong nhà ban đầu thuộc về mẹ kế toàn bộ bị thu dọn không còn.

Bên ngoài nhà người vây xem dáo dác, hôm qua nơi này ra ra vào vào dọn đồ kích động người ta đến nghị luận chung quanh, tin tức đã sớm một truyền mười truyền trăm, biết chủ nhân ngôi nhà này là Tường Thỏa.

Thật ra đâu chỉ là tiếng nghị luận chung quanh, trước mắt lời nói trên mạng về Tường Thỏa cũng đủ loại.

Từ khi chuyện Tường Thỏa cướp nhà lên hot search đến sự kiện đảo ngược lại, chuyện này đã bị không ít cư dân mạng chú ý. Vương Bồi Phàm đương nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội lần này, hôm qua đặc biệt liên hệ với các nhà truyền thông lớn phát hành bản thảo.

Chẳng qua Tường Thỏa đều không để ý đến những lời nói đó thôi.

Lấy lại được đồ vật ban đầu thuộc về mình, theo lý thuyết là phải vui vẻ hơn. Nhưng Tường Thỏa đứng tại ngôi nhà trống rỗng này, lại không có cảm giác vui sướng thắng lợi.

Cô đi lên dọc theo cầu thang trên, gạch nhà làm bằng men sứ, tay vịn cầu thang, cửa sổ đều không thay đổi. Nhưng rốt cuộc mười năm qua đi, không có gì bất ngờ khi cũ kĩ đi rất nhiều. Cô đi tới căn phòng trước kia mình ở ngừng chân đứng yên thật lâu, không còn giường và bàn sách, không còn poster minh tinh trên tường cũng, đồ đạc của cô đều không còn.

Trước kia trên giường cô đặt một con thỏ con lông xù, đó là món đồ chơi nhỏ duy nhất của cô, cũng đã không còn.

“Căn nhà này định xử lý như thế nào?” Vương Bồi Phàm đi tới hỏi Tường Thỏa.

Tường Thỏa thu hồi tầm mắt từ ngoài cửa, nhàn nhạt nói: “Sang tên nhà cho Tường Thiếp. Nơi này hoàn cảnh tốt, lại gần trường học, về sau Tường Thiếp cưới vợ con cái đi học cũng thuận tiện.”

Vương Bồi Phàm gật gật đầu, dường như cũng không ngạc nhiên Tường Thỏa sẽ có tính toán như vậy.

Cho dù là mười năm trước hay mười năm sau, Tường Thiếp trong lòng Tường Thỏa vẫn luôn là quan trọng nhất, cô - người chị gái này xứng với chức nhất.

Năm ấy Tường Tài Phú qua đời Tường Thiếp đối diện với kì thi đại học, Tường Thỏa sợ Tường Thiếp biết chuyện bỏ ỏm đầu không thể chuyên tâm học hành, vì thế một mình yên lặng gánh vác hết thảy. Tường Thỏa chăm sóc Tường Tài Phú bệnh tật ba năm, lại chưa từng nhắc tới trước mặt Tường Thiếp đôi câu vài lời, thế cho nên Tường Thiếp vẫn luôn chẳng hay biết gì.

Cũng là về sau Tường Thiếp mới biết được ba năm kia chị gái bỏn ba bao nhiêu, biết chị gái mỗi lần cùng bỏ đến bệnh viện kiểm tra, xét nghiệm, hóa trị..... tiếp nhận hết thảy những gì cô vốn không nên gánh chịu ở cái tuổi đó, cũng khiến cho cô từ một cô gái hoạt bát sáng sủa trở thành một người trầm mặc ít lời đầy bụng tâm sự.

Nhưng thật ra những gì Tường Thỏa cho rằng tốt, đối với Tường Thiếp cũng chưa chắc là tốt. Là một người đàn ông, lại không thể chia sẻ một đỉnh nửa điểm với gia đình. Mỗi khi nghĩ đến những gì chị gái Tường Thỏa đã phải chịu đựng mấy năm này, Tường Thiếp đều hận không thể ra sức đánh bản thân một trận. Hấn hận bản thân lúc ấy chỉ lo học hành không thể phát hiện một chút chi tiết, hấn vô cùng hận.

Đi ra từ căn nhà, đối diện chính là một đồng phóng viên.

Đám phóng viên này đã nằm vùng lâu ngày, vừa rồi khi Tường Thỏa đến thì đột phá chương ngại vật phóng tới.

Đèn flash không ngừng lấp lóe, bên tai là đủ loại thanh âm

“Tường Thỏa, về chuyện của mẹ kế cô, có thể đơn giản nói một chút với chúng tôi không?”

“Có thể trả lời một vài câu hỏi không? Chúng tôi đều rất quan tâm cô.”

“Xin hỏi cô hiện tại thật đang độc thân sao?”

“Thân thể của cô không có gì đáng ngại chứ?”

.....

Ồn ào, xô đẩy, nhốn nháo, Tường Thòả căn bản không nghe rõ lắm đám phóng viên kia đang nói gì. Nhưng cô nhớ rõ những lời Vương Bồi Phàm vừa nãy nói với mình, chỉ cần cúi đầu không nói gì là được.

Một bên Vương Bồi Phàm đâm đương sứ giả hộ hoa, giúp Tường Thòả ngăn những đao kiếm kia.

Nhưng khiến người ta không nghĩ tới là, không biết từ nơi nào một cái microphone đập rất mạnh vào đầu Vương Bồi Phàm, đập cô choáng hoa cả mắt.

Tường Thòả chú ý tới, vội vàng dừng bước chân che đầu Vương Bồi Phàm, vẻ mặt sốt ruột: “Thế nào? Cậu không sao chứ?”

Vương Bồi Phàm xua xua tay, “Không có việc gì không có việc gì, chúng ta đi mau.”

Cũng là cô sơ sót, ngày hôm qua nghĩ nên đem theo vệ sĩ (mấy churong trc là bảo vệ, nay đổi thành vệ sĩ ha), hôm nay thế mà không ngờ tới đám phóng viên này sẽ ngăn ở cửa.

Nhưng phóng viên truyền thông chỗ nơi nào như các cô mong muốn, chen chúc lúc nhúc, hoàn toàn mặc kệ trật tự là gì, sợ Tường Thòả đầu đề sống sờ sờ trước mắt này chạy trốn.

Ngay khi một cái microphone khác lại muốn đập vào đầu Vương Bồi Phàm, Tường Thòả một phen đề lại microphone kia, hung hăng đập xuống đất: “Mẹ nó! Lăng nhà lăng nhăng! Tránh hết con mẹ nó ra cho bà!”

Tường Thòả giận dữ hét quả nhiên hiệu quả, tất cả phóng viên nháy mắt một cử động nhỏ cũng không dám.

Ai cũng không ngờ được Tường Thòả luôn luôn không dính khói lửa phàm tục sẽ đột nhiên trở nên táo bạo như vật không nói, nhìn còn như cái nữ côn đồ xã hội đen.

Tường Thòả hôm nay vẫn như cũ một bộ đồ đen, từ sau lần trước cô lên hot search nhìn đến mình ăn mặc một thân soái khí phi phàm, liền quyết định về sau mặc nhiều đồ đen, không chỉ có thể trưng bày đường cong yếu điệu của mình, còn có thể gia tăng khí thế.

Giống như hiện tại.

Đeo kính râm, gương mặt Tường Thòả lạnh lùng nhìn đám người trước mắt này, không nói lời nào, lại giống như cho mọi người một cái tát.

Cách đó không xa, Triệu Minh ở ghế lái phụ mắt nhìn Phó Ủy Tư ngồi ghế sau trong xe cũng đồng dạng một bộ đồ đen, thấp giọng nói: “Có cần tôi đưa ngài qua không?”

Phó Ủy Tư nâng tay: “Không cần.”

Triệu Minh nhìn theo tầm mắt Phó Ủy Tư, người trước mắt đúng là Tường tiểu thư.

Trong đầu Phó Ủy Tư đột nhiên nhớ tới năm ấy.

Tia sáng lờ mờ, bên tai đinh tai nhức óc, hần uống không ít rượu, trong ngực đâm phải một tinh linh.

Cô lùn hơn rất nhiều so với hần, giống như trẻ con dậy thì không tốt, nhưng cặp mắt kia lại dị thường động lòng người.

Trò chơi kia hần vốn không để ý, nhưng lại ma xui quỷ khiến rất muốn nếm thử mùi vị của cô, vì thế cúi đầu.

“Bốp” một tiếng, bàn tay cô nhỏ nhưng lực lại không nhỏ.

Cô duỗi tay dùng sức lau môi, nắn to hần: “Biến thái! Thần kinh! Anh tìm chết sao! Cũng dám động tay động chân với bà đây.”

Đây là lần đầu tiên có người dám mắng hần như vậy.

Không chỉ mắng hần, còn đánh hần, đá hần.

Thật ra tính tình Tường Thòả vẫn luôn như thế này, ngay thẳng, dám yêu càng dám hận. Cô từ nhỏ đã giống như đứa con hoang, không có bố bảo ban, cũng không có mẹ dạy dỗ, vì bảo vệ em trai, trên người cô giống như lúc nào cũng chứa một túi thuốc nổ.

Phó Ủy Tư đến cùng vẫn thấy được ánh lệ trên khuôn mặt quật cường kia, đôi mắt này trong suốt óng ánh, cực kỳ giống đá quý.

Kì quái đến đáng ghét, hần không những không tức giận, ngược lại cảm thấy đầu quả tim như bị vũ khí sắc bén nào đó mài qua, có chút đau.

“Haiz, khóc cái gì, đồng ý làm bạn gái của tôi không?” Hần thấp giọng hỏi.

Lúc này Phó Ủy Tư mới cùng lắm mười chín tuổi, thậm chí còn không biết tình yêu là gì. Trong nháy mắt hần thậm chí còn nghĩ, nếu là bạn gái của Phó Ủy Tư hần, nhất định sẽ là người được đặt ở đầu quả tim yêu thương.

Không ngoài mong đợi, lại đòi lấy một câu: “Thần kinh!”

Năm đó, hần mười chín tuổi, cô mười bảy tuổi.

Mà hiện tại, cô mười bảy tuổi, hần hai mươi chín tuổi.

Trên thế giới này nếu có thuốc hồi hận, Phó Ủy Tư cũng từng muốn uống thử.

Nếu quay ngược thời gian, ngày đó hần nhất định sẽ không lỗ mắng ngu xuẩn như vậy. Hần chưa từng chủ động theo đuổi con gái.

Nhưng nếu quay về ngày đó thật, hần nên làm quen với cô như thế nào?

Phó Ủy Tư quay đầu nhìn về phía bên ngoài cửa sổ, trên mặt đậm bạc cũng không có biểu tình dư thừa.

Điện thoại hơi rung, hần không chút để ý bấm mở.

Phó Chúc: [Link: Bảy phần bí kíp tán gái _ Làm sao để theo đuổi con gái _ Cưa gái như thế nào _ Công lược (chiếm giữ, tiến công) luyện ái (tình yêu).

Phó Chúc: [Anh xứng đáng có được.]

MyMeap: Chương này ngắn ghê đấy, bằng có nửa chương bình thường.

Các tình yêu vote, cmt cho em nào(づ 3)づ(づ 3)づ(づ 3)

Bạn đang đọc truyện *Thoát Khỏi Cỗ Cháp Cuồng Độc Chiếm Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Việc Tưởng Thỏa gầm rú bạo lực rồi còn giận dữ nện microphone vào phóng viên rất nhanh đưa mình lên hot search.

Trước mắt trong top 10 cái tiêu đề khoác lác có chín đều là về Tưởng Thỏa:

#Tưởng Thỏa nện microphone

#Tưởng Thỏa hình tượng sụp đổ

#Tưởng Thỏa rút đài

#Tưởng Thỏa phẫu thuật thẩm mỹ

.....

Trên xe.

Vương Bồi Phàm che thái dương phát xanh của mình, cầm điện thoại nhìn một đồng đề tài hot search về Tưởng Thỏa, trong lòng có câu "Đậu má" không biết có nên nói hay không.

Bản lĩnh của đám truyền thông cắt câu lấy nghĩa này quả thật đỉnh vãi, cả đám người chen ép người khác không nói, ngược lại còn trực tiếp chụp cái mũ to dùng lên đầu Tưởng Thỏa.

Vương Bồi Phàm hơi có tâm thái bao che cho con cái, đặc biệt hiện tại tất cả mọi người đều không biết Tưởng Thỏa mất trí nhớ, biểu hiện tự nhiên của cô khác hẳn với hình tượng khi ở trước công chúng trước kia.

Tuy nhiên, tiếng thét vừa rồi của Tưởng Thỏa quả thật có tác dụng, lúc ấy tất cả mọi người sững sốt không dám tiếp tục lộn xộn, cũng khiến hai người bọn cô có thể thuận lợi thoát khỏi đám người.

Ngược lại Tưởng Thỏa, một đồng hot search này đối với cô mà nói dường như không có chút quan hệ.

Rất vất vả mới tìm được thuốc mỡ trên xe, Tưởng Thỏa vội vàng bôi cẩn thận cho cấp Vương Bồi Phàm.

Ngày trước tập múa ít nhiều cũng dễ dàng va chạm bị thương, rượu trật khớp cũng như thuốc mỡ luôn đề phòng. Tường Thỏa là người không thích khóc, lần trước cô bị người khác hắt nước sôi vào tay cũng không rơi nước mắt.

Trong trí nhớ của Tường Thỏa, Vương Bồi Phàm chính là đồ mứt ướt, đau một tí là khóc, càng không nói đến phải chịu áp lực. Mà mỗi lần Vương Bồi Phàm khóc, Tường Thỏa luôn giống sứ giả hộ hoa, lập tức biến thành siêu nhân đến bảo vệ cô.

Nhớ lại, cũng lấm đường như là chuyện ngày hôm qua.

“Còn đau không?” Tường Thỏa hỏi.

Vương Bồi Phàm lắc đầu.

“Chà, không không không, bây giờ còn nhìn đau được nữa không? Tường Thỏa nói, dùng sức nhấn một cái lên chỗ sưng đỏ trên đầu Vương Bồi Phàm

Vương Bồi Phàm đau đến muốn chảy nước mắt, “Éc éc éc (tự chế nè)! Cây nhẹ tau một chút được không!”

Tường Thỏa lại đột nhiên xụ mặt: “Éc cái gì mà éc, ai bảo cậu thể hiện xông ra trước tớ? Chưa đập cho đầu cậu nở hoa là cậu còn may đấy.”

Vương Bồi Phàm che đầu mình lại có chút oan ức: “Tớ là người đại diện của cậu, tớ không đi trước chẳng lẽ nhìn cậu bị lũ phóng viên xô đẩy sao? Hôm nay cũng là tớ sơ sẩy, đều là tớ làm việc không đúng cách.”

Tường Thỏa giật mình, nhìn ánh mắt Vương Bồi Phàm có chút tối tăm “Lão Vương, cậu còn nhớ không? Tớ đã cam đoan với cậu, về sau sẽ bảo vệ cậu.”

Vương Bồi Phàm nghe vậy cười ngậy ngậy: “Đương nhiên còn nhớ rồi, lúc ấy người khác đều cười nhạo tớ đàn độn, cậu nhìn không được còn cãi nhau với họ. Lao nhao láo nháo cậu lại đánh nhau với họ, tớ còn nhớ rõ cậu khi cậu nắm tóc một con bé nữ sinh, tớ nhân cơ hội đến véo cô ta vài phát.”

Ký ức cũng giống như lập tức trở về thời điểm mười bảy tám tuổi.

Vương Bồi Phàm từ nhỏ đã là người đặc biệt mềm yếu, bởi vì làm việc luôn chậm chạp hơn người khác, cho nên thường bị người ta kêu đàn. Dần dần Vương Bồi Phàm dường như cũng quen bị người khác kêu đàn kêu ngốc, nhưng Tường Thỏa lại nhìn không được.

Tường Thỏa không sợ trời không sợ đất, nếu tiếp tục thì sẽ làm căng lên với người ta. Đối phương đương nhiên cũng không cam lòng chịu yếu thế, kết quả chính là lao vào đánh nhau.

Nữ sinh đánh nhau luôn khó phân thắng bại, nếu như một khi dính đến tóc, tình huống đó tương đương ngoạn mục. Tường Thỏa cũng chưa bao giờ là loại người nhân từ nương tay gì, ác với người ác, càng ác hơn đối với mình. Cô thường giết địch một ngàn tự tổn hại tám trăm, làm người khác bị thương, bản thân cũng không khá hơn chút nào.

“Cho nên, hiện tại vì sao lại thay đổi?” Ánh mắt Tường Thỏa sáng ngời nhìn Vương Bồi Phàm, nói, “Cậu đồ ngu ngốc này, tại làm sao lại xông lên trước tớ?”

Vốn đang Vương Bồi Phàm không muốn khóc bỗng thấy cảm động, ôm chặt Tường Thỏa: “Đừng nói gì nữa, bây giờ đến lượt tớ bảo vệ cậu.”

Tường Thỏa nhìn không được “Ọe” một tiếng: “Biến đi, ghê muốn chết.”

Xử lý xong vết thương trên trán Vương Bồi Phàm, Tường Thỏa ngồi xuống đọc qua tin tức về mình trên điện thoại.

Xem hơn nửa ngày Tường Thỏa coi như đã hiểu, hiện tại có thứ gọi là hình tượng thiết lập*.

*Nhân thiết: em đang chưa biết phải dịch thế nào cho ok?

Không dính khói lửa trần gian đồng nghĩa với Tường Thỏa hiện tại, bởi vì cô chưa bao giờ nhận đại ngôn gì, cũng không lên bất kì show truyền hình nào, vĩnh viễn dùng tác phẩm để nói chuyện. Cô vừa vào nghề đã có kịch bản tiêu chuẩn cao cùng đội ngũ sản xuất, bộ điện ảnh đầu tiên liền giúp cô thành danh cảm lấy cúp ảnh hậu. Sau đó, mỗi năm đóng hai bộ điện ảnh tình phẩm, ngoại trừ vài thông báo phim, cô cũng chưa từng tham gia lăng xê.

Phải nói kiểu người khiêm nhường như Tường Thỏa này thật sự rất hiếm trong giới giải trí, cô lại được sinh ra siêu phẩm thoát tục như vậy 1, hơn nữa kỹ thuật diễn cũng được trong nghề công nhận, số lượng fan đương nhiên không nói chơi. Nhưng so với lưu lượng cùng thời, mặc dù fan Weibo của Tường Thỏa vượt ngàn vạn, nhưng mỗi lần up Weibo thì lượt comment và share đều ít đến thảm thương.

Lần hoạt động Weibo gần đây nhất của Tường Thỏa mà nói, lượt share chỉ có 200, comment 700, like 1.4 vạn (14 nghìn)

Thường thì phải thực lực và lưu lượng chênh lệch nhau ở điểm này.

“Đang êm đẹp sao tớ phải trở thành tiên nữ đi không dính khói lửa trần gian?” Tường Thỏa nghiêm túc hỏi Vương Bồi Phàm

Vương Bồi Phàm: “.....”

Không đành lòng vạch trần nói: "Hôm nay cậu đã ngã sấp mặt từ ngai của tiên nữ xuống đất."

Tiên nữ nào đi nện microphone?

"Đấy vốn dĩ không phải tớ." Tường Thỏa nằm liệt trên sô pha, vuốt xem từng cái một, đang xem đến đề tài #Tường Thỏa phẫu thuật thẩm mỹ trong đó liền cau mày.

[Mùi thì đậm, cảm cũng là giả, so sánh một chút với ánh của cô ta trước kia xem, hoàn toàn không giống nhau chút nào]

[Phẫu thuật thành như vậy thật sự không đơn giản, rất muốn biết là do bệnh viện nào làm.]

[Thoạt nhìn vô cùng tự nhiên, phẫu thuật rất thành công.]

[Có thể phẫu thuật thành như vậy tôi cũng bái phục, thật sự.]

.....

Người tự tin với bề ngoài của mình đến mức tự luyện như Tường Thỏa, sao khi nhìn thấy mấy cái comment này, lửa giận tập trung ở trán, cảm giác như bản thân mình sắp sửa

bùng nổ.

A a a a! Cô không phẫu thuật thẩm mỹ được không!

Nhìn không được share lại top comment: [Thật ra có bệnh viện để đề cử đấy, viện mắt được không? *mim cười*]

Sau khi up xong, Tường Thỏa ném điện thoại sang một bên, lười xem lại.

Một bên Vương Bồi Phàm vội vàng liên hệ ngược xuôi, ngược lại không chú ý tới sắc mặt Tường Thỏa. Cô rất nhanh mua được quan hệ để triệt hạ hot search về Tường Thỏa, tiện đà lại tính giống lần trước làm cú lộn ngược vòng.

Tường Thỏa vô tâm với vụ việc hot search, ánh mặt không tập trung ngắm nhìn bên ngoài cửa sổ.

Mấy ngày nay cô đều không làm sao ngủ ngon được, mở mắt nhắm mắt đều thấy bóng đã không còn ở trên thế giới này, sự thật này là không thể chối cãi.

Trước mắt phải về nhà, cô vốn nghĩ rằng mình sẽ vui vẻ thỏa mãn, nhưng tâm lý lại giống như càng không.

Có người nhà mới gọi là nhà, không có, đó chỉ là căn nhà phổ thông.

Xe một đường chạy như bay, đích đến kế tiếp là phim trường.

Sau khi Vương Bồi Phàm xử lý xong công việc, quay đầu hỏi Tường Thỏa: "Tí nữa phải đi thử vai, cậu sốt ruột không?"

Tường Thỏa lắc đầu: "Không cảm giác."

Vương Bồi Phàm nói: "Không cảm giác có lẽ là tốt nhất, không cần sốt ruột, cứ dùng tâm thái bình thường nhất của cậu là được."

"Thật sự phải đi sao?" Tường Thỏa có chút do dự, "Tớ không biết gì cả."

"Không sao." Vương Bồi Phàm kiên nhẫn giải thích với Tường Thỏa, "Đạo diễn tí nữa cậu đi thử vai là Vạn Huy Huy. Năm năm trước, cậu trở thành nàng Vạn (gốc là Vạn nữ lang?) diễn bộ điện ảnh《Kính vạn hoa》do Vạn Huy Huy chỉ đạo, thành công đoạt giải người mới và nữ chính xuất sắc nhất năm đó, khiến cậu nhất thời nổi tiếng vô cùng. Nhưng thật ra kỹ thuật diễn của cậu năm đó là con số không, dường như là một trang giấy trắng, Vạn Huy Huy liếc mắt một cái nhìn trúng cậu để cậu làm nàng Vạn của hắn, cũng là do hắn tay cầm tay dạy cô đóng phim như thế nào."

Tường Thỏa nghe vậy chết lặng gật đầu: "À."

Cô thật sự không nhớ gì cả.

Mấy ngày nay khi không có việc gì Tường Thỏa cũng xem phim ngày trước mình diễn, nhìn chung thì kỹ thuật diễn quá hoàn mỹ, thế cho nên cô còn không nhận ra người kia là mình. Tuy rằng mặt là của cô, nhưng cô lại cảm thấy rất không chân thật.

Vương Bồi Phàm sợ Tường Thỏa không có lòng tin với lần thử vai này, liền nói: "Có những người trời sinh có kỹ thuật tốt, học một hiểu mười, đó là cậu. Tí nữa thử vai cậu không cần quá cố gắng, vốn cứ ôm tâm thái thử một lần."

Sợ nói quá nhiều sẽ làm thêm sốt ruột, Vương Bồi Phàm liền tiếp tục cúi đầu, mắt nhìn động thái trên Weibo.

Nhưng cô rất nhanh phát hiện không ổn, cô vừa mới triệt hạ đồng hot search về Tường, tại sao bây giờ Top 1 lại là Tường Thỏa: # Tường Thỏa cô gái

cứng cỏi.

Vương Bồi Phàm vội vàng click mở cái hot search này, đột nhiên sợ hãi kêu một tiếng: “A! Tưởng Thỏa! Vừa nãy cậu up cái gì!”

Tưởng Thỏa lúc này đang mơ màng sắp ngủ, nghe vậy “Hả?” một tiếng.

Vương Bồi Phàm gấp đến mức dậm chân: “Tớ nói cậu không cần tự mình up Weibo!”

Đang nói, “Phanh” mà một tiếng, xe run lên một chút.

Vương Bồi Phàm rất nhanh phản ứng lại, là đâm xe.

Họa vô đơn chí ới là họa vô đơn chí.

Tài xế chửi thề một tiếng, trắng cả mặt.

Ngay sau đó Tưởng Thỏa chỉ nghe được tài xế thì thầm một tiếng: “Là Rolls-Royce.....”

Phản ứng của Vương Bồi Phàm so với tài xế còn kích động hơn: “Cái gì? Anh đâm vào Rolls-Royce?”

Về mặt tài xế vô tội mê mang không dám tin, hần ngồi ở vị trí điều khiển chân mềm nhũn cả, âm thanh run rẩy khóc nức nở nói: “Cái này xe vừa rồi vẫn đi theo bên cạnh chúng ta, tôi sợ đụng vào nó riêng nên tránh rất xa, nhưng không biết từ khi nào nó lại chạy đến phía trước ta, tôi thật sự thật sự không cố ý, phải làm sao bây giờ cơ chứ.....”

Tưởng Thỏa mười bảy tuổi không hiểu biết gì về nhãn hiệu xe, nhưng rất nhanh cô cũng ý thức được sự việc không đơn giản như tưởng tượng.

Xe của đối phương trị giá xa xỉ, dù bọn họ bán đi 100 chiếc xe này cũng không đủ để bồi thường.

Chiếc xe này tuy rằng là do tài xế lái, nhưng là tài sản của Tưởng Thỏa, cũng lấy danh nghĩa Tưởng Thỏa thuê tài xế.

Vương Bồi Phàm nhin không được giáo huấn tài xế một câu: “Anh bắt cần quá đi mất!”

Tưởng Thỏa mắt nhìn người tài xế trung thực, bình tĩnh nói: “Không có việc gì, cùng lắm là theo đuôi sao. Nên báo bảo hiểm, không được thì bỏ tiền, luôn sẽ có biện pháp.”

Dứt lời, Tưởng Thỏa đẩy cửa xe ra.

Lúc này Vương Bồi Phàm thật ra đã bước xuống xe trước Tưởng Thỏa. Lại phải nói, đây là thời điểm cô - người đại diện nên “Đấu tranh anh dũng”

Nhưng mà cùng lắm được nửa phút, Vương Bồi Phàm lại đi vòng vèo trở về, căng da đầu nói với Tưởng Thỏa: “Cái kia, có hơi khó giải quyết.”

Trên xe Rolls-Royce đối diện.

Triệu Minh trên ghế lái nghiêng đầu xin chỉ thị Phó Ủy Tư sau lưng "Đoán chừng bị đâm hơi nghiêm trọng, ngài nhìn muốn báo bảo hiểm xử lý không? "

"Giải quyết riêng."

Phó Ủy Tư mắt nhìn ngoài Tưởng Thỏa ngoài cửa sổ, thần nhiên nói "Tôi xử lý là được."

Bạn đang đọc truyện *Thoát Khỏi Có Chớp Cuồng Độc Chiếm Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.